

ဓမ္မဝိဟာရီသရာဇာတ် အရှင်ဉာဏ် ၏
ကမ္မဇရောဂါမှ
လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာပန်းတိုင်

ဉာဏ်သာဝက

www.ariyathitsa.eu.pn

မာတိကာ

စဉ်။

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁။	မိတ်ဆက်နိဒါန်း	၁
၂။	ကမ္မဇရောဂါမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင် နိဒါန်း	၈
၃။	ကမ္မအနာရောဂါမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပြချက်	၁၆
၄။	လူမှာဖြစ်နေတဲ့ ကမ္မအနာရောဂါ	၄၁
၅။	ကမ္မအနာရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ ကံသင်္ခါရ ပြချက်	၇၀
၆။	ကမ္မအနာရောဂါမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ရောက်ဖို့အလုပ်	၁၁၆
၇။	ကံသင်္ခါရ မလုပ်မိအောင် ဘယ်လိုနေမလဲ	၁၁၇
၈။	ကံသင်္ခါရ အမျိုးအစား ပြဆိုချက်အကျဉ်း	၁၁၈
၉။	နိဂုံးစကား	၁၅၄

မိတ်ဆက်နိဒါန်း

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ ပရိသတ်ကို ရှေးဦးစွာ မိတ်ဆက် ပေးချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်များအနေနဲ့ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမှန်မကန် မက်ဆွေချ် (သတင်းပေးတာ)ရထားလို့ အမှန်အကန် သိချင်နေတာတွေ သိစရာတွေလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ စပ်လို့ သိချင်စရာတွေက “ဓမ္မဝိဟာရီ” ဆိုတာဘာလဲ၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ၊ ဘယ်တုန်းက တရား သိမြင်တယ်လို့၊ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တာလဲ၊ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာတွေ လုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာတွေကို မေးချင်မြန်းချင် သိချင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကိုပဲ ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါ တယ်။

“ဓမ္မဝိဟာရီ” ဆိုတာ အရိုးရှင်းဆုံးပြောရင် “တရားနဲ့ပဲ နေသူ” လို့အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ “တရား”ဆိုတာတွေက မတရားတာ မမျှတတာတွေရဲ့ အပြန်ဆန့်ကျင်ဘက်တွေမှန်သမျှဟာ တရားတာ မျှတတာတွေပါပဲ။ အဲဒီ“တရား”ဆိုတာ ရှောင်ကြဉ်စရာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး ဆောင်စရာတွေကို ဆောင်နေတာပါပဲ။

ရှောင်ကြဉ်စရာတွေဆိုတာက ကံသင်္ခါရတရားတွေပဲ။ ဆောင်စရာတွေဆိုတာကအဲဒီ ကံသင်္ခါရတရားတွေကို ရှောင်ကြဉ်လို့ ဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရတရားတွေပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရတရားတွေဟာ မတရားတာ မမျှတတာတွေပဲ။ မတရားတာ မမျှတတာတွေဖြစ်လို့ အဲဒီ ကံသင်္ခါရတရားတွေကို လူရှောင်ကြဉ်ရတာပဲ။ လူရှောင်ကြဉ်ရမှာတွေ

ကို မရှောင်ကြဉ်ရင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်း လူသားလောကကြီး တစ်ခုလုံး ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းသာယာမဖြစ်ဘူး။

ရှောင်ကြဉ်စရာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရုံလေးမျှနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ လူဆောင်စရာဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရတရားတွေကိုလည်း ဆောင်ပါမှ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်း လူသားလောကကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းသာယာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာဖို့ ဆရာတော်က ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် စံပြပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ မတရားတာ မမျှတတာ တွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး တရားတာ မျှတတာတွေကို ဆောင်ပြီး နေပြသူဖြစ်လို့ “ဓမ္မဝိဟာရီ” လို့ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ မေးတာအတွက် အဖြေက ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော်ကို ကောဇာနှစ် (၁၃၀၀) ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လဆန်း (၃) ရက်၊ ခရစ်နှစ် (၁၉၃၈) ခုနှစ်၊ မေလ (၃၁) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှာ အရှေ့တောင်အာရှ၊ အာစီယံဒေသ တွင်းနိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ခေါင်းကွဲကျေးရွာနေ အဖဦးမြဒင်+အမိဒေါ်လှဒွန်းတို့မှ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၄၃) ခုနှစ်မှ (၁၉၅၂)ခုနှစ်ထိ ဆရာတော် အသက်(၅) နှစ်သား အရွယ်မှ (၁၄)နှစ်သားအရွယ်ထိ ကျောင်းသားဘဝဖြင့် နန္ဒာရာမ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးပညာထံမှာ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာကို သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။

ကောဇာနှစ် (၁၃၁၄)ခုနှစ် နယုန်လကွယ်၊ ခရစ်နှစ်(၁၉၅၂) ခုနှစ် ဇွန်လ(၂၁)ရက် စနေနေ့မှာ နန္ဒာရာမရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးပညာကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပြီး ရှင်သာမဏေ ဘဝအဖြစ်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးခရိုင်၊

မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သို့ စာပေပရိယတ္တိ သင်ကြားဆည်းပူးရန် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကောဇာနှစ် (၁၃၂၀) ခုနှစ် နယုန်လဆန်း (၃)ရက်၊ ခရစ်နှစ် (၁၉၅၈)ခုနှစ် မေလ (၂၀)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှာ နန္ဒာရာမရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးပညာကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဘဝအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၅၂) ခုနှစ်မှ (၁၉၆၂) ခုနှစ်ထိ မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၌ နေထိုင် သီတင်းသုံးကာ ဆရာတော်သက်တော် (၂၅) နှစ်ထိ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် စာချနာယကဆရာတော်များ၊ မိုးကောင်းကျောင်းတိုက် ဒေးဝန်းဆရာတော် ဦးဇောတိကာဘိဝံသ၊ ဝေယံဘုံသာကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးကလျာဏဘိဝံသ၊ တောင်သမန်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးကေသဝါဘိဝံသတို့ထံ ငယ်၊ လတ်၊ ကြီး၊ စာချတန်း စာပေပရိယတ္တိများကို သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၆၂) ခုနှစ်မှ (၁၉၆၇) ခုနှစ်ထိ ဆရာတော် သက်တော် (၂၅)နှစ် ရဟန်း(၅)ဝါရပြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ ရေစကြိုမြို့နယ်၊ ရှင်မတောင်အရပ် တောရကျောင်းသို့ တောထွက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ခေါင်းကွဲကျေးရွာအနီး အရွက်မကြွေတောရကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ နောက် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်၊ မင်းကွန်းတောင်ရိုး စံတော်မူတောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ တောရကျောင်းမှာပဲ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကာ ပဋိပတ္တိအလုပ်ကို အားထုတ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနေရင်း တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်မှာငြိမ်းချမ်းနေလို့ ကိုယ်ရထားတဲ့တရားကို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးကြည့်မိပြီး ကိုယ်ရတဲ့ ကိုယ်တွေ့

တရားဟာ တကယ်တရားဟုတ် မဟုတ်၊ သူများတွေ တရားပြရိပ်သာ ကြီးငယ် တည်ထောင်ပြီး တရားပြနေကြသူတွေ ရထားတဲ့ တရားနှင့် တူမတူ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တိုက်စစ်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလို့ မြန်မာ နိုင်ငံမှာတရားရတယ်လို့ ထင်ရှားကျော်ကြားကြတဲ့ ဆရာတော် တွေ ထံချဉ်းကပ်ပြီး တရားတိုက်စစ်ဆေးကြည့်တာလည်း လုပ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို တိုက်စစ်ဆေးကြည့်ရာမှာလည်း ရည်ရွယ်ချက် (၃)ချက်ထားပြီး မေးမြန်းလျှောက်ထားခဲ့တယ်။

(၁)အချက်က-“**တရားလုပ်ငန်းရဲ့ ပန်းတိုင် ဘာဖြစ် တယ်**” ဆိုတာ သိရတဲ့အထိ ပေါ်ဖို့မေးမြန်းစစ်ဆေး လျှောက်ထားမယ်။

(၂)အချက်က-“**အဲဒီဆရာတော်တွေရဲ့ ဟောပြောချက် တွေဟာဗုဒ္ဓဟောပြောချက်ဒေသနာအစဉ်နဲ့ ကွာဟနေ လျှင် ဘာကြောင့်ကွာဟနေသလဲ**”သိအောင်မေးမြန်း စစ်ဆေးလျှောက်ထားမယ်။

(၃)အချက်က-“**ရလဒ်တွေဟာ လောကလူသား လူ့အဖွဲ့ အစည်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုအသုံးကျသလဲ**” ဆိုတာ သိအောင်မေးမြန်းစစ်ဆေးလျှောက်ထားမယ်လို့ ရည်ရွယ် ချက်ထားပြီး တရားရနေကြတယ်လို့ ထင်ရှားကျော်ကြား ကြတဲ့ ဆရာတော်တွေထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းခဲ့တယ်။

အဲဒီအချက် (၃)ချက်မှာ တစ်ချက်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ချက်ဖြစ်စေ ချို့ယွင်းနေတာတွေ့ရင် အဲဒီတရားကို ဆက်မလုပ်ဘူးလို့လည်း ဆုံး ဖြတ်ထားတယ်။

တရားလုပ်ငန်းရဲ့ ပန်းတိုင် မဖော်နိုင်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီပန်း တိုင်ဟာ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက်ဒေသနာအစဉ်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေရင် ဖြစ်ဖြစ်၊

လက်တွေ့မျက်မှောက်ဘဝမှာ ဘာမှအသုံးချ မရဘူးဆိုရင် ဖြစ်ဖြစ် မလိုလားလို့ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ရခြင်းဖြစ်တယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ချဉ်းကပ်ပြီး မေးမြန်းခံရတဲ့ ဆရာတော်တွေကတော့ စစ်ကိုင်းပရက္ကမဆရာတော်၊ ဉာဏစာဂီဆရာတော်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်၊ ကျောက်သင်္ဘောဆရာတော်၊ ဝေဘူဆရာတော်၊ သဲအင်းဂူဆရာတော်၊ သန်လျင်တောရ ဆရာတော်၊ တောင်တွင်းကြီး ဆရာတော်ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကြောင်ပန်းတောရ ဆရာတော်တွေနဲ့ သူတို့တွေရထားလို့ဟောပြောတဲ့တရားတွေကို တိုက်စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုတိုက်စစ်ဆေးကြည့်တာလုပ်တော့ **“သူတို့တွေရနေကြတာဟာလည်း တရားမဟုတ်သလို ကိုယ်ရနေတာဟာလည်း တရားမဟုတ်ဘူး”**ဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ဟာ အဲဒီလို သိခွင့်ရသွားတော့ **“တရားဆိုတာ ဘာလဲ”** သိဖို့ သံဃာတော်တွေထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ဆုံးမေးစရာ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဟောပြောချက်တွေဆီ ပြန်ချဉ်းကပ်ပြီး ဗုဒ္ဓဟောပြောချက်တွေကို ဆက်စပ်ကြည့်ဖို့ပဲလို့ စိတ်ကူးရခဲ့တယ်။ အဲဒီလို စိတ်ကူးရခဲ့တာအတိုင်း စံတော်မူတောင်မှာ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက် **“ဗျာကထန အဗျာကထန”** ပါဠိတော်တွေကို ဆက်ဆက်စပ်စပ် သေသေချာချာ ဖတ်မှတ်ကာ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက်ကို ကြားရတဲ့အထိ စဉ်းစားဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းတာ (ယောနိသော မနသိကာရ)လုပ်လို့ပေါ်လာတဲ့ တရားဓမ္မပုံစံနဲ့အလျော်ကျင့်ပွားတာ (ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိ) လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ မေးတာအတွက် အဖြေသိနိုင်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

(၁၉၆၇) ခုနှစ် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ မင်းကွန်းတောင်ရိုး စံတော်မူတောင်မှာ အရိယသစ္စာတရားကို ဖော်ထုတ်သိမြင်နိုင်ခဲ့ပါ

တယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တာကြောင့် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ ဘယ်တုန်းက တရားသိမြင်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တာလဲ မေးတာအတွက်လည်း အဖြေသိနိုင်လောက်ပါပြီ။

(၁၉၅၈)ခုနှစ် မေလ (၂၀)ရက်မှ (၁၉၈၃) ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၉)ရက်နေ့ထိ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ အဝါရောင် ဝတ် ထေရဝါဒထဲမှာ ရဟန်းဝါ(၂၅)ဝါထိ နေထိုင်ခဲ့ပြီး၊ မိုးပြာရောင် ဝတ်ကာ ဓမ္မဝိဟာရီ “ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ”အဖြစ်ဖြင့် ယနေ့အချိန်အထိ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက် အရိယသစ္စာတရားတွေနဲ့ စပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ဟောပြောရေးသားတဲ့ အလုပ်တွေကိုသာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစိုက်မတ်မတ် မလျှော့သောစွဲနဲ့ အားထုတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော် ဦးဉာဏရဲ့ ဟောပြောချက် အသံဖိုင်တရားပွဲပေါင်း (၁၀၀၀)ကျော်ထိရှိပါတယ်။ ရေးသားပြီး စာအုပ်ပေါင်း(၆၀)ကျော် စာမျက်နှာပေါင်း (၁၁၅၀၀)ကျော်ထိရှိနေပါပြီ။

နောက် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ **“လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းလူ့အဖွဲ့အစည်း လူသားလောကကြီး အကျိုးစီးပွားဖြစ်ကာ ငြိမ်းချမ်းသာယာဖြစ်ဖို့ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက် အရိယသစ္စာတရားတွေနဲ့စပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ဟောပြောရေးသားမှုကြောင့်”** ယခင် စစ်အစိုးရလက်ထက်က ပုဒ်မတွေအမျိုးမျိုးတပ်ပြီး (၁၉၈၃)ခုနှစ်မှာ ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ်၊ (၁၉၉၁) ခုနှစ်မှာ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ (၂၀၁၀) ခုနှစ်မှာ ထောင်ဒဏ် (၂၀)နှစ် ချခံရတာအပြင် ဆရာတော်ရဲ့ ဒကာ ဒကာမ ဂေါပကတွေထံမှ အလှူငွေ သိန်း(၂၀၀)ကျော်၊ ရန်ကုန်မြောက်ဥက္ကလာပ မိုးပြာခြံ၊ ပဲခူး(၁၀)မိုင်ကုန်း အရိယဥယျာဉ်ခြံ၊ မန္တလေးရန်ကင်းတောင်ခြေ မိုးပြာခြံတို့ကိုပါ သိမ်းဆည်း ချိတ်ပိတ်ထားတာ ခံနေရပါတယ်။

ဒါတွေကတော့ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ သူ့
ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ
မေးတာအတွက် အဖြေကိုအကျဉ်းချုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်ပါတယ်။
အကျယ်သိလိုပါက ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော်ရဲ့ ဟောပြောရေးသားချက်
တွေကို www.ariyathitsa.org / www.ariyathitsa.eu.pn
မှာလေ့လာဆည်းပူးမှတ်သားနိုင်ကြစေရန် ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်
ပေးတဲ့အနေနဲ့ အသိပေးလိုက်ပါတယ်။

အရိယသစ္စာ သာသနာ ရောင်ဝါနေသို့ထွန်းပါစေ။

(စီစဉ်တင်ပြသူ)

ဉာဏသာဝက

ကမ္မဇရောဂါမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင် နိဒါန်း

ဒီညွန့်ပြချက် စကားတွေပြောဖို့တောင်းဆိုသူက ရှမ်း+ တရုတ် မိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားတဲ့ “ကိုအိုက်တပ်”ပဲ။ သူ့အသက် လေးဆယ်ကျော်ရှိပြီ။ အိမ်ထောင်မရှိဘူး။ အိမ်ထောင်မကျဘူးသတဲ့။ ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးကောင်းမြို့မှာနေတယ်။ သူငယ်စဉ်က မေမြို့ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းမှာ ကျောင်းထားခံရသူပဲ။ တော်လှန် ရေးကောင်စီလက်ထက် ကျောင်းတွေပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီးမှ အစိုးရ ကျောင်း နေခဲ့ရတယ်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်တယ်။ ရှစ်လေးလုံး အရေး တော်ပုံမှာ မိုးကောင်းက ကျောင်းနေဖက်တွေနဲ့အတူ တရုတ်နယ်စပ် နားကို တောခိုထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ အနေအစား ဆင်းရဲဒဏ်မခံလိုတာနဲ့ အစိုးရကခေါ်တော့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ယိုးဒယား ချင်းမိုင် မှာလည်း တက္ကသိုလ်ပညာသင်ခဲ့တယ်။ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံလည်း သွားနေ ဖူးတယ်။ အစိုးရဝန်ကြီးချုပ်အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် သူ့ဖခင်က အပ်နှံ ထားခံရဖူးတယ်။ အခုတော့ မိုးကောင်းမြို့မှာနေပြီး ဖားကန့်မှာ ကျောက်စိမ်းလုပ်နေတယ်။ သူ့အမေက မေမြို့မှာခြံကျယ်ကြီးနဲ့နေပြီး သူ့အဖေကတော့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ နေတယ်။

သူ့ဘဝဟာ မအောင်မြင်ဘူး။ တစ်နေ့မှာတော့ တို့နေတဲ့ အရိယဥယျာဉ်ကို ရောက်လာပြီး သူက **“နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ရှိသလား လို့။”** မေးလာတယ်။ **“နိဗ္ဗာန်ရှိကြောင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာတွေရဲ့ တစ်ခုတည်း ဖြစ်တဲ့ ပန်းတိုင်ပဲ”**လို့ သူ့ကိုပြောပေး လိုက်တော့ နိဗ္ဗာန်ကို သူလိုချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီနိဗ္ဗာန်

ကိုပြပေးဖို့ သူကပူဆာတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြပေးဖို့ စိတ်မပါဘူး။ စပ်မိ စပ်ရာပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာလို့ ထင်တာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့်ပဲ။ ပြီးတော့လည်း နိဗ္ဗာန်ကို မြင်အောင်ပြဖို့ဟာ မလွယ်ဘူးလို့ တွေးမိတာလည်း တစ်ကြောင်းပဲ။

နောက် တွေးမိတာတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ ငါကဘာလဲလို့ပဲ။ ငါ့အလုပ်က လူတွေ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာကို ညွှန်ပြဖို့နဲ့ ဒါကို လိုချင်ရ ကောင်းမှန်း မသိသူကို လိုချင်ရကောင်းမှန်း သိလာအောင် လုပ်ဖို့ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူပူဆာတာကို မသိမှန်းနား နေတာဟာ ဟုတ်ပါ့မလား။ တာဝန်ကျေပါ့မလားလို့ပဲ။ ပူဆာသူကို တွေးကြည့်တော့ သူက မူးယစ်သောက် စားသမား မဟုတ်ပေမယ့် မူးယစ်သောက် စားတာလည်း လုပ်တတ်သူဖြစ်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလို သူတွေဟာ မြင်ရကြားရတာထက် လွန်တာတွေကို တွေးချင်တဲ့စိတ် မရှိတတ်ကြဘူး။ ဒီတော့ သူပူဆာတဲ့ အရာကို တွေ့ရလည်း စိတ်ဝင်နိုင်ဖို့ လွယ်ပါ့မလားလို့ပဲ။

လူ့သဘာဝရဲ့ ပကတိဘာဝအသိဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ရကြားရ တွေ့သိရတာတွေနဲ့ ဒါရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပဲ သိတယ်။ အထူးအားဖြင့် ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေ လောက်ထက် မပိုကြဘူး။ လူကသက်ဝင်ရှင်သန်ဖို့ ဝန်းကျင်ကို အသုံးချရတာဆိုတော့ အဲဒီ အသိဟာ လူ့ပကတိ ဘာဝဖြစ်တာပဲ။

လူ့လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ အဲဒီ အသိရဲ့ အလှမ်းမမှီရာမှာရှိတယ်။ မြင်ရ၊ ကြားရစရာတွေကို မြင်တတ်ကြားတတ်တဲ့ မျက်စိ၊ နားမရှိဘဲ မြင်လို့ ကြားလို့မရဘဲ အလှမ်းဝေးသလိုပဲ။ လူ့သဘာဝဟာ ဝန်းကျင်က မြင်ရကြားရတွေ့ရတာတွေကို လက်ခံ သိမ်းပိုက်တာဖြစ်ဖြစ် ဆန့်ကျင်ငြင်းဆန်တာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု တုံ့ပြန်တယ်။

အဲဒီလို လုပ်ပြီးနောက် ကျန်ခဲ့တဲ့ အသိဟာ လူ့သဘာဝရဲ့ ပကတိ ဘာဝအသိပဲ။

အဲဒီအသိကို လူ့မနောလိုလည်းခေါ်တယ်။ မနောဒွါရ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ စိတ်တံခါး ပေါက်ပေါ့။ သိစရာတွေကို သိဖို့တွေး တဲ့အခါ အဲဒီစိတ်တံခါးပေါက်နဲ့တွေးတာပဲ။ အဲဒီတံခါး ပေါက်က မြင်ရတာတွေကိုပဲ တွေးနိုင်သိနိုင်တယ်။ လူ့လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်က အဲဒီ စိတ်တံခါးပေါက်ဖြစ်တဲ့ မနောဒွါရနဲ့ သိလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ လူ့သဘာဝရဲ့ ပကတိဘာဝအသိနဲ့ မသိနိုင် တာဘဲ။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မပြောဘဲ နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ မသိနိုင်လို့ မပြောရင် မပြောလို့ မကြား ဘူးတာ ဖြစ်ပြီး ပိုမသိမှာဘဲ။ မသိရင် လိုလားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ။ မလိုလားတော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း မလုပ်တာ ဖြစ်တာပဲ။ မလုပ်တော့ မရောက်ဘူးပေါ့။

ဒီလို မဖြစ်အောင် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို သိအောင်ပြောပြရမှာပဲ။ ပြောပြလို့ရတာ မဟုတ်တာကို ပြောပြတော့ လည်း လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်အမှန်ကို မသိကြဘဲ တလွဲသိ ကြတာ တွေ့ရတယ်။ သိကြပုံတွေဟာ အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခု တည်း ခြုံပြောရင် ခံစားချက်ခပ်သိမ်းငြိမ်းတာကို လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်း ရာ နိဗ္ဗာန်လို့ သိကြတာပဲ။ ခံစားချက်ဆိုးတဲ့ ဒဏ် ခံနေကြ ဖြစ်လို့ပဲ။ အကောင်ဘလောင် တစ်ခုခုအဖြစ်ရှိရင် ခံစားချက်ရှိမှာပဲ။

အဲဒီ ခံစားချက်နဲ့အတူ သိတာ၊ မှတ်တာ၊ တုံ့ပြန်တာ၊ ရှင် သန်တာတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ ဒါတွေရှိတာကို အကောင်ဘလောင် ခေါ်တယ်ဆိုတာပဲ။ ဒီတော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ အကောင် ဘလောင်မရှိတာရဲ့ နာမည်ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒါဟာ တစ်

ကမ္ဘာလုံး သိနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ပဲ။ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ ပြောတော့လည်း အသိလွဲတယ်။ မပြောတော့လည်း အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ မသိဖြစ်တဲ့အတွက် အသိမဲ့တယ်။

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်နဲ့စပ်ပြီး အသိလွဲသူရော၊ အသိမဲ့သူပါ နှစ်ဦးလုံးပဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန် မရနိုင်သူ တွေဘဲ။ ဒီအသိလွဲကြသူနဲ့ အသိမဲ့ကြသူ နှစ်ဦးဟာ ဒီလွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းမှာသာ အသိလွဲ၊အသိမဲ့ ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်သေးဘဲ တခြားတွေမှာလည်း အသိလွဲကြ အသိမဲ့ကြလို့ပဲ။

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်သူက ပယ်ရမယ့် အမြင်၊အတွေး အပြော၊ အလုပ်၊အနေ၊ ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထား တွေလည်း အသိလွဲကြအသိမဲ့ကြတယ်။ ရှုကြည့်စရာ တွေးခေါ်စရာ မဟုတ်တာတွေကို ရှုကြည့်တွေးခေါ်ကြတယ်။ ပြောစရာ ပြုစရာ နေစရာ မဟုတ်တာတွေနဲ့ ပြောပြနေတွေလုပ်ကြတယ်။ ကြိုးစားစရာ သတိထားစရာ ဝင်စားစရာ မဟုတ်တာတွေလည်း အားထုတ် အောက်မေ့ ဝင်စားတာတွေ လုပ်ကြတယ်။

ဒီလို လုပ်စရာမဟုတ်တာတွေ လုပ်လို့ဖြစ်တာတွေအပေါ် အမြင်တွေလည်း လွဲကြ မွဲကြတယ်။ မဟုတ်တာတွေ လုပ်တာဟာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ သိကြပေမယ့် အဲဒီ အပြစ်ဆိုတာကို အမှန်မသိကြဘဲ အသိလွဲကြ အသိမဲ့ကြတယ်။ အပြစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကပြုလို့ခံရသူမှာ ဖြစ်တဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ ကိုယ့် မှာလာဖြစ်တာလို့ အသိလွဲကြ အသိမဲ့ကြတာပဲ။

ဒီအပြစ်ဆိုတာတွေဟာ တခြားတွေမဟုတ်ဘဲ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်မဟုတ်တာတွေကို ခေါ်တဲ့နာမည်ပဲ။ အပြစ်ဆိုတာ မလွတ်လပ်မငြိမ်းချမ်းရာ အဖြစ်အပျက် တွေပဲပေါ့။ ဒါမှာ အသိလွဲ

အသိမွဲခံရတော့ ကိုယ်မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းရာ အဖြစ်အပျက်ကို မသိတော့တာဘဲ။

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာနိဗ္ဗာန်ကို အသိလွဲကြအသိမွဲကြတော့ နောက်ထပ် အသိလွဲ အသိမွဲတာ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက လူ-ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဖြစ်တဲ့ အမြင်၊အတွေး၊ အပြော၊ အပြု၊ အနေ၊ ကြိုးစား၊ နိုးကြား၊ စိတ်ထားမှုတွေမှာ အမြင်လွဲကြ အမြင်မွဲကြတာပဲ။

ဒီတော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မသိဘဲ အမြင်လွဲ အမြင်မွဲတာဟာ နောက် ထပ်မသိဘဲ အမြင်လွဲ အမြင်မွဲ သုံးခုကို ထပ်ဖြစ်စေပြီး စုစုပေါင်းအမြင်လွဲအမြင်မွဲ လေးခုဖြစ် တယ်။ ဒီလေးခု ထဲက တစ်ခုခု မသိတာဟာ လေးခုလုံးမသိတာဘဲ။ တစ်ခုခုသိတာဟာ လေးခုလုံးသိတာပဲ။

ဒီလေးခုထဲက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ မသိတာ ကျန်တဲ့သုံးခုကိုတော့ သိတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ အပြစ်တွေ၊ အပြစ်ဖြစ်ကြောင်းတွေ၊ အပြစ်ငြိမ်းကြောင်းတွေကို သိနေကြ တယ်လို့ပဲ။ မသိဘဲသိတယ်လို့ ထင်တာဟာ လွဲတယ်။ ဒါဟာ မသိတာထက် ပိုမိုဆိုးဝါးတာပဲ။ လောကမှာ စကားပုံရှိတယ်။

“မရှိတာထက် မသိတာခက်တယ်။ မသိတာထက် သိတယ်လို့ ထင်တာက ပိုခက်တယ်”လို့ပဲ။ မသိတာဟာ မသိမှန်းသိရင် သိလာ ဖို့ဖြစ်လာနိုင်ပေမယ့် မသိတာကို သိတယ်လို့ ထင်နေရင် သိလာဖို့ အကြောင်း မရှိတော့လို့ဘဲ။

မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဘာ တွေလို့ မသိကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ မလွတ် လပ်မငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို လည်း ဘာတွေလို့ မသိကြဘူး၊ ဒါကိုလည်း သိတယ်လို့ထင်ကြတယ်။ လွတ်

လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်မရှိရာရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း မသိကြဘူး။ အဲဒါကိုလည်း သိကြတယ်လို့ ထင်ကြတာပဲပေါ့။

ဒါတွေကို သိတာဟုတ်ရင် ဒါတွေရဲ့ လုပ်စရာ “ကိစ္စ” တွေကို မလုပ်ဘဲ ဘယ်သူမှ မနေနိုင်ကြမှာ ဓမ္မတာပဲ။ လုပ်စရာတွေ လုပ်ရင်လည်း လုပ်စရာ “ကိစ္စ” မှန်သမျှရဲ့ ဓမ္မတာအတိုင်း လုပ်ပြီးတဲ့ “ကတ” အဖြစ်တွေ မဖြစ်ဘူးလို့ မရှိရမှာဘဲ။ သိတာဟာ လုပ်စရာလုပ်ဖို့ပဲ။ လုပ်စရာလုပ်တာဟာ လုပ်စရာမရှိဘဲ ပြီးမြောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အသိလွဲ အသိမဲ့နေတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ ရောက်စရာကို ရောက်အောင်လုပ်လို့ ရောက်ပြီးနေတယ်လို့ဆိုတာ တစ်ဦးမှ မရှိနိုင်တာဘဲ။

အဲဒီ အသိလွဲ-အသိမဲ့ခံရတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အရဟာ ခံစားချက် မရှိရမှာဆိုတော့ ခံစားချက်ဟာ အကောင်ဘလောင်မရှိမှဘဲ မရှိမှာဖြစ်တယ်။ အကောင်ဘလောင် ရှိနေရင် ခံစားချက်ရှိမှာပဲ။ ခံစားချက်သာမက သိမြင်ချက်၊ မှတ်သားချက်၊ တုံ့ပြန်ချက်၊ ရှင်သန်ချက်တွေလည်း ရှိမှာပဲ။ အဲဒါတွေ မရှိတာဟာ အကောင်ဘလောင်မရှိတာဘဲ။

ဒီတော့ အကောင်ဘလောင်ဖြစ်နေသမျှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်လို ရောက်မလဲ။ အဲဒီ အသိလွဲ အသိမဲ့ခံရတဲ့ ခံစားချက်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ ရောက်ဖူးတဲ့ အကောင် ဘလောင်ရယ်လို့ ရှိလို့။ မရနိုင် ဖြစ်ရတာဘဲ။ ဒီတော့ ကောက်ချက်ချရင် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာနိဗ္ဗာန်ဟာ သိသူမရှိတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်လို့ ကောက်ချက်ချရမယ်။ ဒီလိုပဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းလည်း သိသူမရှိတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာရောက်ကြောင်း အလုပ်ရဲ့ အသိခံရတဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလည်း

သိသူမရှိတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပဲ အဲဒီဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းလည်း သိသူမရှိ ဖြစ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်လို့ ကောက် ချက်ချရမှာပဲ။ လူ့လောကရဲ့ အသိမခံရတဲ့အရာဟာ သေနေတဲ့အရာပဲ။ ဒီတော့ ဒီအချက်-လေးချက်ဟာ သေနေပြီဖြစ်တဲ့ အချက်လေးချက်ပဲ။ ဒါကို တို့နေတဲ့ အရိယဥယျာဉ်ကို ရောက်လာတဲ့ ကိုအိုက်တပ်က သိချင်တယ် ပူဆာတော့ မပြောလို့လည်း တာဝန်မကျေဘူး၊ ပြောဖို့ လည်း မလွယ်ကူတာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာပဲ။

တို့ရဲ့ အသက်ရှင် ရပ်တည်ချက်ဟာ ဒီအချက်လေးချက် အသက်သွင်းဖို့လို့ ရပ်တည်တာပဲ။ ဒီတော့ တို့အလုပ်ဟာ ဒီအချက်-လေးချက်ကို လူတွေလက် ပေးဆက်ဖို့ပဲ။

“လူတွေကျန်းမာကြ အောင် တို့လုပ်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ စည်းစိမ် ဂုဏ်သိရ်တွေရှိအောင် တို့လုပ်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။

လူတွေ ပြင်ပဗဟုသုတပညာတွေတတ်အောင် တို့လုပ် ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။

လူတွေ လူမျိုးဘာသာဝါဒ မြို့ပြ နိုင်ငံတစ်ခုခု မပျက် ယွင်းအောင် တို့လုပ်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။

တို့မှာ ဒါတွေလုပ်ဖို့ ဩဇာလည်းမရှိဘူး၊

စည်းစိမ် ဂုဏ်သိရ်လည်းမရှိဘူး၊

ပညာလည်းမရှိဘူး၊

နောက်လိုက် နောက်ပါလည်း မရှိဘူး၊

အာဏာလည်းမရှိဘူး၊

ပြီးတော့လည်း ဒါတွေကို လုပ်နေကြသူတွေ ရှိကြပြီး သားပဲ။ ဒီအထဲ တို့ဝင်ပါလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။

**တို့အလုပ် တို့လုပ်မယ်လို့ အလံထူတာအတိုင်း
တို့လုပ်မယ်၊ တခြား အလုပ် တို့မလုပ်ဘူး”**

ဒီတော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်လို့ ပါတယ်လို့ ပြောလာသူကို ဒီလူက ဘာသာရေးလိုက်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ လေးလေးနက်နက်နေတတ်တဲ့ သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြောလည်း သိမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မပြောဘဲနေလို့ ဘယ်တော်မလဲ၊ လူတိုင်းဟာ ခေါင်းရှိကြသူတွေပဲ၊ ပြောရင် နားလည်ကြတာပဲ၊ တိုတိုပြောလို့ နားမလည်ရင် ရှည်ရှည်ပြောဖို့ လိုတာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ တကယ်ရှိတဲ့အရာပဲ၊ တကယ်ရှိတာဟာ ပြောလို့မရတဲ့အရာ မဟုတ်တာဘဲ။

ပြောလို့ရတဲ့ အရာဟာ ကြားရသူအနေနဲ့ ပြောသူရဲ့ ပြောချက်ကို မလွဲအောင် နားထောင်ရင် ပြောတဲ့အတိုင်း သိမှာမလွဲဘဲ၊ သိရင်လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ရောက် အောင်လုပ်မှာပဲ၊ လုပ်ရင်တော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ မရောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်အသိကို သိအောင်ပြောရမှာပဲ၊ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ အသိဖြစ်ပေါ် မခံရသေးရင် တန်ဖိုးသင့်လို့ မရပေမယ့် သိသွားပြီဆိုရင်တော့ ဥစ္စာတွေ အာဏာတွေ ဂုဏ်သိရ်တွေနဲ့ မနှိုင်းသာအောင် တန်ဖိုးရှိတာ တွေ့ရမှာပဲ၊ ဘယ်တန်ဖိုးရှိတာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မနှိုင်းသာဖြစ်မှာဘဲ၊ ဒီတော့ ဒါကိုကြိုးစားပြောရမှာပဲ၊ ဒါလေးကိုပဲ ဒီပြဆိုချက်ရဲ့ အကြောင်းပြ နိဒါန်း စကားအဖြစ် ထားလိုက်တယ်။

ကမ္မဇာနည်ရောဂါမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပြချက်

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်ဟာ လူအမက်မောဆုံးအရာ ဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်ငြိမ်း ချမ်းတဲ့အဖြစ် မသိသူကလည်း လွတ် လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်များဖြစ်ဖို့ လှုပ်ရှားနေကြလို့ပဲ။ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်တာတွေ ရန်သူကလွတ်အောင် တိမ်းရှောင်ပြေးလွှားတာ တွေဟာ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းတာတွေ ဖြစ်ဖို့လုပ်တာပဲ။ စည်းစိမ် အာဏာ ဂုဏ်သိရ်တွေ ရထက်ရဖြစ်အောင် အလုပ် အမျိုးမျိုးတွေ လုပ်နေကြတာလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတာတွေ ဖြစ်ဖို့ပဲ။ အိမ်ထောင် သားမွေးလုပ်ကြတာနဲ့ အိမ်ထောင်သားမွေး ရှောင်ကြတာတွေလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတာ တွေဖြစ်ဖို့ပဲ။

ဒီတော့လူတိုင်းဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမယ့် ပန်းတိုင်ကို သိပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မသိဘဲ ဖြစ်ဖြစ် သွားနေကြတာပဲ။ လူတိုင်းရဲ့ ပန်းတိုင်ဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပဲပေါ့။ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ချင်လည်းရောက်မယ်။ မရောက်ချင်လည်း မရောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံး သွားနေကြတာက အဲဒီ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်ဆီပဲ သွားနေကြတယ်။

တောင်းစားသူက ပေးကမ်းနိုင်သူထံ လက်ဖြန့် တောင်းနေ ကြတာလည်း စားစရာ မရှိတဲ့အဖြစ်က လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းချင်လို့ပဲ။ သူများခိုင်းတာ လုပ်နေသူတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင် ကိုယ်လုပ်နေသူလည်း အတူပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်တွေကို သူများတွေကို ငှားရမ်း ခိုင်းစေနေသူလည်း ကိုယ်လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်ကြီး ခိုင်မာကြီးထွားတာထက် ခိုင်မာကြီးထွားဖို့ပဲ။ ဂုဏ်သိရ်တွေ အာဏာ

တွေရှိအောင်နဲ့ ရှိထက်ရှိဖြစ်အောင် လုပ်နေကြသူတွေလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတာတွေ ရှိဖို့နဲ့ ရှိထက်ရှိဖြစ်ဖို့ပဲ။ အားလုံးလူတွေရဲ့ တူညီတဲ့ ပန်းတိုင်ကတော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းဖို့ချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်တွေတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူကွဲပြား ခြားနားကောင်းခြားနားကြမယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုခြားနားတဲ့ ပန်းတိုင်တွေဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်း နာမည်ရတာတွေချည်း ဖြစ်ကြတာပဲ။

လူတွေဟာ ကမ္ဘာလောကမှာ ကုဋေကုဋာချီပြီး ရှိကြတယ်။ အဲဒီလူတွေ အားလုံးဟာ ရပ်နေသူ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး။ သွားနေသူတွေချည်းပဲ။ ဘယ်သွားတာလဲဆိုရင် ပန်းတိုင်ကိုပဲလို့ ပြောရတယ်။ သူတို့ကိုယ်စီရဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပန်းတိုင်ဆီကို သွားနေကြသူချည်းပဲ။ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပန်းတိုင်ဆီကို မသွားဘဲ ရပ်နေသူလို့ တစ်ယောက်မှမရှိတာဘဲ။

လူမှာ မျက်စိတွေ နားတွေပါတယ်။ အဲဒါတွေရဲ့ ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာဆီ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် အသုံးချကြတာပဲ။ နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်ကာယတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ပန်းတိုင်မျက်ခြည်မပြတ်ဖို့နဲ့ အဲဒီအရောက်လှမ်းဖို့ အသုံးချကြတာပဲ။ ဦးနှောက်ဆိုတာလည်း လူတွေမှာ ရှိကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ တွေးခေါ် သုံးသပ်တာတွေလုပ်ပြီး သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်လှမ်း ကိုင်ဖို့ အသုံးချကြတာပဲ။

ကုဋေကုဋာချီပြီး ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ ပန်းတိုင်တွေဟာလည်း ကုဋေကုဋာချီပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူကွဲပြား ခြားနားကြပေမယ့် တူတဲ့အချက်ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ခံစားချက်ပဲ။ ပန်းတိုင်အားလုံးဟာ ခံစားချက်နဲ့ တည်ဆောက်ခံထားရတာချည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ ပန်းတိုင်အားလုံးရဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကွဲပြားတဲ့အထဲက တူညီချက်ပဲ။

လူဟာ ခံစားစရာတွေကို ခံစားတတ်သူပဲ။ ခံစားစရာဟာ အကောင်းခံစားစရာ အဆိုးခံစားစရာလို့ အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်မျိုး ရှိတာပဲ။ လူက အဆိုးကိုရှောင်ရှားပြီး အကောင်း ခံစားချင်သူပဲ။ ဒီလို ဖြစ်ပေမယ့် တချို့သူတွေဟာ အကောင်းခံစားချက် ရှောင်ရှားပြီးအဆိုး ခံစားချက်ကို ခံစားတာတွေ့နိုင်တယ်။ အဲဒါ လူကအကောင်းကို ခံစား ချင်တာ မဟုတ်သလို ဖြစ်တယ်။ တကယ်က လူဟာ အကောင်း ကို ခံစားချင်တာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လျက် အဆိုးခံစားချက်ကို ရွေးချယ် တာဟာ ရှောင်ရှားလိုက်တဲ့ အကောင်းထက်ကောင်းတာကို ရယူနိုင်ဖို့ပဲ။

ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဖြတ်တောက် စွန့်ပယ်ရ တာဟာ မကောင်းတဲ့ ခံစားချက်ကိုဖြစ်စေတာပဲ။ ကောင်းတဲ့ ခံစား ချက် အမြင်ရှိတဲ့အတွက် အဲဒီမကောင်းတဲ့ ခံစားချက်ကို လက်ခံ ရွေးချယ်ပြီး အဲဒီကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဖြတ်တောက် ပယ်ရှားခံကြတာ အထင်အရှားပဲ။ ကုဋေကုဋာချီပြီးများတဲ့ လူတွေရဲ့ ပန်းတိုင်တွေဟာ ခံစားချက်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်း ချမ်းရာ ပန်းတိုင်တွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒဏ္ဍာရီတွေ ပုံဝတ္ထုတွေ ဇာတ်နိပါတ်တွေကပြောတဲ့ ပန်းတိုင်တွေလည်း ခံစားချက်ထဲက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်တွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။

လူများစုအနေနဲ့ မတွေးဝံ့အောင်ဆိုးတဲ့ ခံစားချက်ဆိုးတွေကို စွန့်စားသူတွေဟာ အလွယ်တကူလုပ်ပြသွားကြတယ်။ စွန့်စားသူ မြင် ထားတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပန်းတိုင် ရောက်ဖို့အတွက် ဆိုးဝါးတဲ့ ခံစားချက်ကို ပေးဆပ်ရမှာမြင်ထားလို့ပဲ။ ဗမာစကားပုံထဲက ထောင် မြင်လို့ ရာစွန့်တဲ့သဘောပဲ။ ကုဋေကုဋာချီတဲ့ ခံစားစရာ စည်းစိမ်း ဥစ္စာတွေကို မခံစားဘဲ ရက်ရက်ရောရောပေးစွန့်တာဟာ အဲဒီ ဥစ္စာတွေ ခံစားရတာထက်အဆများစွာ ပိုလွန်တဲ့ခံစားရမှာကို မြင်ထားလို့ပဲ။

အိမ်ထောင်သားမွေးထက်မြတ်တဲ့ ခံစားစရာတွေဖြစ်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်ကိုမြင်သူက အိမ်ထောင်သားမွေး အဖြစ်ကိုစွန့်တာပဲ။ ထီးနန်းစည်းစိမ် ခံစားစရာထက် သာလွန်တဲ့ ခံစားစရာတွေဖြစ်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်မြင်သူက ထီးနန်းစွန့်တာပဲ။ ကိုယ်ရရှိနေတဲ့ ခံစားစရာဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းမွန်နေပေမယ့် အဲဒီထက်ကောင်းမွန်တဲ့ ခံစားစရာကိုမြင်သူဟာ အဲဒီ ခံစားစရာဆီရောက်ဖို့ ကိုယ်ခံစားနေတဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ခံစား ချက်က လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်ကြတာဟာ ဓမ္မတာပဲ။

ဒီတော့ ကိုယ်လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ပန်းတိုင်ဟာ ကိုယ် မပျော်မွေ့တဲ့ ခံစားချက်က ပွားစရာဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ပျော်မွေ့တဲ့ ခံစား ချက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရမှာပဲ။ အဲဒီမှာ တစ်ခုပြောစရာ ခြွင်းချက်ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာခံစားချက်မှ မရှိရာဟာ ကိုယ့်ရဲ့လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာ အဖြစ် ပန်းတိုင်ထားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလားဆိုတာပဲ။

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာအဖြစ် ဘာခံစားချက်မှ မရှိရာကို ပန်းတိုင်ထားသူရှိတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီသူက ဘယ်လိုသူလဲဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်ပြတ်နေလို့ ဒါမှမဟုတ် အဆက်ပြတ်အောင် ဖြတ်ပြီးနေနေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုငြီးငွေ့ နေသူပဲ။ အဲဒီသူဟာ စိတ်အကျဉ်းကျခံနေရတဲ့ စိတ်အကျဉ်းသားပဲ။ စိတ် အကျဉ်းသားဟာ စိတ်ကူးစရာမရှိ ဖြစ်နေတယ်။

စိတ်ဆိုတာ အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေရှိနေမှ ပစ္စုပ္ပန်တွေ နေရတဲ့ အာရုံတွေကို အနက်ဖော်တတ်တာပဲ။ အဲဒီလို ဝန်းကျင်ကတွေ နေရတာတွေအပေါ် အနက်ဖော်တတ်မှ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူး ထုတ်တာ လုပ်နိုင်တာပဲ။ စိတ်အကျဉ်းသားဟာ အဲဒါတွေ မလုပ်နိုင် ကြဘူး။ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရင် အနာဂတ်မရှိဘူး။ အနာဂတ်

အပျောက်ဆုံး ခံနေရသူပဲ။ လူ့လောကမှာ ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ သူတွေဟာ အနာဂတ်တွေ ရှိတဲ့သူတွေပဲ။ အနာဂတ်မရှိရင် လူဟာ နေထိုင်ရတာ မပျော်သူဘဲ။

ပျော်တယ်ဆိုတာ သူ့မှာရှိတဲ့ မျက်စိ နားစတာတွေနဲ့ မြင်ရ ကြားရ တွေ့ရ သိရတာတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်အောင် အဲဒီ မြင်ရကြားရတာတွေနဲ့ စပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖော်တတ်အောင် လေ့လာထားတဲ့ အတိတ်ရှိသူပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်ချင်ရင် အင်္ဂလိပ် စကားလုံးတွေကို ရှေးကသိထားရတာပဲ။ အဲဒီလို အင်္ဂလိပ်စာ မဖတ်ခင်က စကားလုံးတွေ သိအောင် လုပ်မထားရင် အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်လို့မရဘဲ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်ရတာ မပျော်ဘဲ ပျင်းတော့တာပဲ။

ဒီတော့ ပျော်တယ်ဆိုတာ တွေ့နေရတဲ့ မြင်စရာ ကြားစရာ တွေအတိုင်း မြင်သူ ကြားသူက သိသွားတဲ့ သိစရာနဲ့ တစ်ထပ် တည်းဖြစ်ပြီး ရောနှောပျော်ဝင်သွားတဲ့အဖြစ်ပဲ။ ဒီတော့ ဒီမြင်ရကြားရ တာကို ဘာဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ အနာဂတ်ဖော်နိုင်တာဖြစ်ပြီး စိတ်ကူးတတ်တဲ့ အနာဂတ်ရှိတာပဲပေါ့။ ဒီသူဟာ တကယ်ပျော်သူပဲ။

ပျော်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းတာမှာလည်း ပျော်နိုင်တယ်။ ကောင်းတာမှာလည်း ပျော်နိုင်တယ်။ ကောင်းရာဖြစ်ဖြစ် မကောင်းရာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ကောင်း မကောင်းအဖြစ်တွေနဲ့ အသိတွေ တသားတည်း ဖြစ်နေတာဟာ ပျော်တာပဲ။ မကောင်းရာမှာလား ကောင်းရာမှာလား တစ်ခုခုနဲ့ ပျော်နေတာလို့ ပြောရမယ်။

မကောင်းတာ မဟုတ်တာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာ ဟုတ်တာ နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုနဲ့မှ မပျော်နိုင်ရင် လုံးလုံးလျားလျားကို မပျော်နိုင်တဲ့ အဖြစ် ရောက်ကြသူတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ အဲဒီသူတွေဟာ

ဘာလုပ်ကြသလဲဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားတာ လုပ်ကြတာပဲ။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အဖြစ် မရောက်သေးဘူးဆိုလည်း ဒီသူက လူတွေကို ရှောင်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်တဲ့ ရေမြေတောတောင် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန် အစစတွေလည်း မလေ့လာဘူး၊ အဲဒီလို လေ့လာတာက လူ့လောကကို လေ့လာသိရှိတာတွေနဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ လေ့လာကြတာပဲ။ အဲဒီစိတ်လည်းမရှိတော့ ရေမြေတောတောင် ဝန်းကျင်ကိုလည်း မလေ့လာဘူး၊ သူ့စိတ်ကို သိစရာ တစ်ခုခုသိအောင် မကူးမိဘဲ သူ့စိတ်အတိုင်း ရှိနေအောင်နေတာပဲ။ အဲဒီလို နေရတာကို အကောင်းဆုံးလို့လည်း သူကခံစားတယ်။ အဲဒါဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အဖြစ်လို့လည်းမြင်ပြီး သူသေပြီးရင် သူ့အဖြစ်လည်း မရှိဘာအဖြစ်မှလည်း မရှိရာ ရောက်မယ်လို့လည်း သူက မျှော်လင့်သိမြင်တာ ဖြစ်တယ်။

သူ့အမြင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့ လူလိုပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုယ်သူအဆုံးစီရင်တဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်နေသူပဲပေါ့။ အဲဒီလို လုပ်လို့ ဆုံးသွားတာဟာ အေးရာ ရောက်သွားတာပဲ။ အဲဒါ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်အဖြစ်ပဲလို့ မှတ်ယူတာပဲ။ သိရှိနေရတာတွေ ခံစားနေရတာတွေ မှတ်သား တုံ့ပြန် ရှင်သန်နေရ တာတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ်တွေလို့ သူက မြင်နေတော့ အဲဒါတွေက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာဟာ ပန်းတိုင်လို့ မြင်တော့တာပေါ့။

ဒီလိုမြင်တာဟာ စိတ် အကျဉ်းသားဖြစ်နေလို့ မြင်တာပဲ။ ဒီလိုမြင်အောင် လှုံ့ဆော် သူတွေကလည်း အပြင်းအထန် လှုံ့ဆော်နေကြတယ်။ အဲဒီ လှုံ့ဆော်ချက်ကို ဖောက်ထွက်သိမြင် သူကို လူမိုက်စာရင်းသွင်းကြတယ်။ လူ့လောကအနေနဲ့ သူတို့ သွားနေရတဲ့ လုပ်

ငန်းက အဆုံးမရှိ သွားနေရတာဆိုတော့ ဒီလိုအဆုံးစီရင်တဲ့ လမ်းကို ဟုတ်နိုးနိုးထင်ကြတာပဲ။ မငြင်းဆန်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဆုံး စီရင်တဲ့လုပ်ငန်းထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မနှစ်မြုပ်ရက်ကြဘူး။

သက်ရှိအဖြစ်ရသူဟာ ကိုယ်ရနေတဲ့ သက်ရှိကို ဖျက်ဆီးဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး။ သက်ရှိကို ပိုမိုကောင်းမွန်အောင်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်သက်ရှိကို ဖျက်ဆီးဖို့အတွက် အားမရှိတာဘဲ။ လူဟာ ပြင်ပအရာတွေကို မြှောက်ပင့်ချီမနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မမြှောက် ပင့် မချီမနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်တဲ့ အသိအမြင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြှောက်ပင့်ချီမရတာမျိုး ဖြစ်လို့ပဲ။

ဒီလို လူမလုပ်ရမယ့် အဆုံးစီရင်တာမျိုး လုပ်သူဟာ လူ ထဲမှာ အောက်တန်း အကျဆုံးလူပဲ။ ရပ်ရွာတွေမှာ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု ရှေးအခါက ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေသူရဲ့ မသာကိုချတဲ့အခါ စွပ်ဖားလို အရာဝတ္ထုပေါ်တင်ပြီး နွား တွေနဲ့ ဆွဲစေပြီး သုဿာန်ပို့တယ်လို့ပဲ။ သူ့ဘာသာသူ ရောဂါနဲ့ သေသူဆိုရင် ရပ်သူရွာသားတွေက ထမ်းပိုးပြီး သုဿာန်ပို့တာမျိုးလို မလုပ်ကြတာဟာ ယုတ်မာသူဖြစ်လို့ပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာကို ရှေးအခါက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက အလေးအနက်ဖော်ခဲ့တယ်။ သူ့အမည်က မဟာဝီရလို့ သိရတယ်။ သူက ဟိန္ဒူတွေရဲ့ နောင်ဘဝသံသရာ ဖော်ချက်ဟာ မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းဘူးဆိုပြီး အဲဒီသံသရာက လွတ် လပ်ငြိမ်းချမ်းဖို့ ဖော်ခဲ့တာပဲ။ ဟိန္ဒူတွေရဲ့ သံသရာဖော်ချက်ရော မဟာဝီရရဲ့ အဲဒီသံသရာက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ဖော်ချက်ရော လူမသိနိုင်တဲ့ လူမရှိပြီးနောင်အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ကြတော့ အခုခေတ် စကားနဲ့ ပြောရင် ထင်သာမြင်သာမရှိတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလို့ ပြောရမှာ

တွေပဲ။ ကြံကောင်းစီရတွေဖြစ်တဲ့ ပါဠိလို “တက္ကာဝစရ” ဆိုတာတွေ ပေါ့။ မဟာဝီရထောက်ရင် ဟိန္ဒူက အစွန်း ရောက်တာပဲ။ ဟိန္ဒူ ထောက်ရင် မဟာဝီရက အစွန်းရောက်တာမျိုးပေါ့။ ဒါတွေ ထားကြ ပါစို့။

ခံစားချက်အကောင်းဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာလို့ ပြော ရအောင်ကလည်း မလွယ်ဘူး။ ခံစားချက် အကောင်းဆိုတာ ပြစရာ အတိအကျ မရှိဘူး။ ခံစားချက်အဆိုးကို ထောက်ဆပြီး ခံစားချက် အကောင်းလို့ ပြောရတာဆိုတော့ အကောင်းတိုင်းပဲ သူ့ထက် ကောင်းတာပေါ် လာရင် အဆိုးအဖြစ် မရောက်အောင် မတတ်နိုင် တာဘဲ။ ဒီတော့ ခံစားချက်ဆိုးတာက လွတ်လပ်မှပဲ တကယ်လွတ် လပ်ငြိမ်းချမ်းမှာလို့ တွက်ကိန်းထွက်ပြီး ခံစားချက်မရှိတဲ့ နေရာရှာ ကြတာပဲ။ ဒီတော့ ခံစားချက်မရှိရာ ရှာတာဟာ ခံစားချက်ဆိုးတွေက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ရှာတာတစ်မျိုးပဲ။

ဒီတော့ တစ်လောကလုံး အသိခံရတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ ခံစားချက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အခုတင်ပြမယ့် လူ့လောကရဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ အဲဒီ လူ့လောကက သိပြီးနေကြတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာနဲ့ မဆက်စပ်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာပဲ။ ဒါကို လေးလေးစားစား ရှုစား နားထောင်ဖို့ သတိပေးရမှာပဲ။

လူ့လောကမှာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာနိဗ္ဗာန်ဟာ တကယ် ရှိတဲ့အရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုသိသူ မရှိလောက်အောင် ရှားတယ်။ သိသူက ပြောပေမယ့် အနည်းအပါးပဲ လိုက်သိသူ ရှိပြီး မသိသူတွေ လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားခံရတာပဲ။ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ လက်ရှိလူ့လောကနဲ့ မတော်သေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်

လူ့လောကအတွက် ဖော်ပြသူကဖော်ပြလည်း ဒါကို ကျပျောက် မသွားအောင် မတတ်နိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်။

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားတောင့်တသူတွေ ဒုနဲ့ဒေးရှိပေမယ့် ရောက်အောင် မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်မဟုတ်တာကို လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်လို့ လွဲချော်ပြီး သိနေကြလို့ပဲ။ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟာ အစွဲအဝင်ခံနေရသူအနေနဲ့ သိလို့ မရတဲ့ အရာဘဲ။ လူ့လောက ကလည်းအစွဲဝင်စရာတွေနဲ့ အပြည့်ရှိတယ်။ ဒီထက်ဆိုးတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက အစွဲအဝင်ခံရသူဟာ အစွဲအဝင်ခံရတာကို သိနိုင်တဲ့ အနေအထား မရှိတာဘဲ။ အရူးရောဂါ အကပ်ခံရသူအနေနဲ့ အရူးရောဂါကပ်နေတာ မသိနိုင်တာနဲ့ထပ်တူပဲ။ ဒီထက်ဆိုးတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက အစွဲအဝင်ခံရသူဟာ အစွဲအဝင်ခံနေရတာကို ကိုယ်တိုင်မသိနိုင်တာထက် အစွဲဝင်နေတာကို သိတတ်သူက အစွဲအဝင်ခံနေရသူကို အစွဲအဝင်ခံနေရတာပဲလို့ အသိပေးပြောဆိုရင် သူ့ကို ဒီလိုပြောတာဟာ စွပ်စွဲတာပဲဆိုပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာ ဖြစ်ကြတာပဲ။

အစွဲအဝင်ခံရသူဟာ အစွဲအဝင်ခံရတာက မပျောက်နိုင်သလောက် ဖြစ်တော့တာပဲ။ ကိုယ်အစွဲအဝင်ခံရတာဟာ မပျောက်တာလောက်မကဘဲ သူများတွေကိုလည်း အစွဲအဝင် ခံရမှုတွေ ဖြစ်စေတာကလည်း ပိုဆိုးဝါးတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ အစွဲအဝင် ခံရတာဟာ လူမှာ ရောဂါရတာပဲ။ အဲဒီရောဂါဟာ လူတိုင်းအလိုလို အစွဲကပ်ခံနေရတာကြောင့် ရောဂါအဖြစ် မသိကြတဲ့အနေမှာရှိတယ်။ အစွဲအဝင်ခံရတာဟာ တခြားရောဂါတွေထက် ဆိုးတဲ့ရောဂါပဲ။ တခြားရောဂါတွေဟာ လူကို နာကျင်သေကြေအောင် နှိပ်စက်တတ်ပေမယ့် မျှတ

ချက် တစ်ခုခုရပြီး ရောဂါပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ရောဂါတွေဖြစ်ကြတယ်။ အာဟာရက ဖြစ်စေတဲ့ရောဂါဟာ အာဟာရ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးတာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ အဲဒီရောဂါပျောက် ကင်းနိုင်တယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါလည်း စိတ်ဒဏ်ရာ ဖြေဖျောက်နိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရရင် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါလည်း ပျောက်နိုင်တယ်။

အဲဒီရောဂါတွေဟာ ရောဂါဖြစ်မှန်း သိကြတဲ့အတွက် ကုသပေးသူတွေရဲ့ ကူညီမှုတွေကို ရယူနိုင်ကြတဲ့ ရောဂါတွေဖြစ်လို့ ပျောက်ကင်းဖို့ အလားအလာရှိတဲ့ ရောဂါတွေပဲ။ ဒီလို အကူအညီမရ လည်း အချိန်အခါနဲ့ နေရာ ဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်ပယောဂတွေရဲ့ အပြောင်း အလဲတွေ အလိုအလျောက်ရပြီး ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ရောဂါ တွေပဲ။

အစွဲရောဂါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစွဲရောဂါရနေတယ်လို့ လုံးလုံး သိခွင့်မရှိတဲ့ရောဂါဘဲ။ သူများက ကုပေးလို့လည်း မရတဲ့ ရောဂါဖြစ်တယ်။ အလိုအလျောက် အပြောင်းအလဲတွေရပြီး ပျောက် သွားတာလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ရောဂါဘဲ။ ပြီးတော့ ဒီရောဂါဟာ ရောဂါ ရသူကို သူ့မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်တွေနဲ့ သိတာ တိုင်းဟာ အလွဲတွေချည်း သိတာကိုဖြစ်စေတဲ့ ရောဂါပဲ။ နောက် တစ်ချက်အနေနဲ့ ဒီရောဂါရဲ့ လူကိုနှိပ်စက်တာပြောရင် ဒီရောဂါဟာ အမြဲရောဂါတိုးနေတဲ့ ရောဂါဖြစ်တယ်။

ဒီအနာရောဂါဟာ လူတွေလုံးလုံးမသိကြတဲ့ ဝဋ်နာကံနာ ရောဂါပဲ။ ဒီရောဂါဟာ လူတိုင်းဆီမှာ ကပ်ရောက်နေတဲ့ရောဂါပဲ။ ဒါကြောင့် လူတွေလုပ်သမျှတိုင်းဟာ မမှန်ကြဘူး၊ မရိုးဖြောင့်ကြဘူး၊ မကောင်းဘူးလို့ ပြောရတာတွေလုပ်တဲ့သူကလည်း သူ့အသိနဲ့သူ လုပ်တာပဲ။ ကောင်းတယ်လို့ပြောရပေမယ့် အလုပ်တွေ လုပ်ကြသူတွေ

လည်း ဒီလိုပဲ၊ လွဲချော်တဲ့အမြင်တွေနဲ့ လုပ်ကြသူတွေပဲ၊ သူတို့ကောင်းဖို့ အမြင်ကို မြင်ကြသူတွေပဲ၊ သူတို့လုပ်လို့ ခံရသူတွေမှာ မကောင်းတာတွေ ကောင်းတာတွေ ဖြစ်ကြမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ သူတို့မကြည့်ဘူး၊ သူတို့သိလည်း မသိဘူး၊ သူတို့ကောင်းဖို့ပဲ သိတယ်၊ လက်တွေ့ခြေတွေ အဖြတ်ခံရလည်း သည်းခံတဲ့ ကောင်းတာလုပ်ပြီး အခုခံရပေမယ့် သည်းခံလို့ ရမယ့်သူတို့အဖြစ်က အခုပေးဆပ် ရတဲ့ ခံရတာထက် ရမှာမြင်ပြီး သည်းခံတာပဲ၊ မြစ်တစ်ဖက်က ဝက်လက်မီးကင် ဥပမာအတိုင်းပဲ၊ အခုခံနေတာဟာ နောင်စံရဖို့ အမြင်နဲ့ပဲ။

ထင်သာမြင်သာရှိတဲ့ သိရမှာကို မသိဘဲ ထင်သာမြင်သာလည်း မရှိတဲ့ မသိရမှာကို သိတာဟာ ဝဋ်နာကံနာ ရောဂါရဲ့ ဖြစ်စေချက်ပဲ၊ ဒီလိုသူတွေဟာ ကိုယ်ကျိုးထိပါးလာပြီဆိုရင် ခြကောင်ပုရွက်ကောင် ပျားကောင်တွေလို အသက်ပေးပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ၊ အနိုင်တိုက်နိုင်ရင် ထိပါးလာသူအပေါ် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ဖို့ အမြင်ဟာ ဘယ်အမြင်ဖြစ်မလဲ၊ လုံးလုံးမမြင်တဲ့ အမြင်ပဲ၊ ကိုယ်နစ်နာမှာမြင်လို့ သည်းခံတာဟာ ဆီဖိတ်လို့ ရွှေတိဂုံလှူပါတယ် စိတ်ထားတာမျိုးပဲ မဟုတ်လား၊ သည်းခံလို့ကိုယ်ကောင်းစားမှာမြင်ပြီး သည်းခံတာဟာ လူ့လောကရဲ့ အမှန်အသိအမြင် ပြောရမှာလား၊ ဒါတွေကို ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုတွေ ပုံပြင်တွေ ဇာတ်တွေနဲ့ လောကကို လမ်းညွှန်နေကြရတယ်။

လူ့လောကက ဒီလိုဖြစ်နေတော့ ချစ်ခင်ရင်းနှီး ပေါင်းသင်းနေကြသူတွေဟာ ကိုယ်ကျိုးထိပါး နစ်နာအောင် မလုပ်ရုံမကဘဲ အကျိုးစီးပွားများစေသူကို ပေါင်းနေကြတာပဲ၊ အဲဒီထဲက အကျိုးစီးပွားပျက်ပြားတာ ဖြစ်စေပြီဆိုရင် အဲဒီသူကို မိဘဖြစ်ချင်ဖြစ် သားသမီးမွေးချင်းအရင်းတွေဖြစ်ချင်ဖြစ် ကန်ထုတ်ကြတာပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို နိုင်ငံရေးမှာ ပြောကြတယ်၊ အမြဲတမ်း မိတ်ဆွေဆိုတာနဲ့ အမြဲတမ်း

ရန်သူဆိုတာ မရှိဘူးလို့ဘဲ။ အကျိုးထိပါးအောင် လုပ်ရင် ရန်သူ၊ အကျိုးဖြစ်ပွားအောင်လုပ်ရင် မိတ်ဆွေပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဗဟိုပြု စဉ်းစားတာ ပေါ်လွင်တဲ့စကားပဲ။

ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်မှန်သမျှတိုင်းမှာ လုပ်ကိုင်နေကြသူ မှန်သမျှတိုင်းဟာ ကိုယ်ရဖို့အတွက် ရှေ့ရှုချက်နဲ့ လုပ်နေကြသူချည်းပဲ။ အလုပ်အကိုင်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်သူ တချို့တလေ ရှိနိုင်ပေမယ့် အဲဒီသူတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ် အကိုင်က ကောင်းမွန်စွာလုပ်သူလို့ အသိအမှတ်ပြုတာခံရလို့ မျှော် လင့်ချက်နဲ့ လုပ်ကြတာတွေ ရဖို့ရှိတာပဲ။

လူဟာ ကိုယ်အသက်ရှင်ဖို့ လုံးပန်းတာ သဘာဝကျတာပဲ။ ချမ်းမြေ့စွာ အသက်ရှင်ရဖို့ လုံးပန်းရမှာပဲ။ ချမ်းမြေ့ထက်ချမ်းမြေ့စွာ အသက်ရှင်ဖို့ လိုအပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက် ကိုယ့် တစ် ကိုယ်ကောင်း ကြည့်ဖို့တော့ မဟုတ်ရဘူးပေါ့။ ကိုယ်အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်တာဟာ အဲဒီအလုပ်အကိုင်က ထွက်လာတဲ့ လူအသုံး ကျတာ တွေကို လူတွေချမ်းမြေ့စွာ သုံးနိုင်ကြဖို့တွေပဲ။ လူတွေ ချမ်းမြေ့စွာ သုံးရဖို့ လုပ်ကိုင်နေတယ်လို့ စိတ်ထည့်ပေးဖို့လိုတာပဲ။ ကိုယ့်စားဝတ် နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်တာလား၊ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ စားဝတ်နေရေး လုပ်တာလား စဉ်းစားရမှာပဲ။

ဘာမှမလုပ်ဘဲစားဝတ်နေသူကို လူတွေက ဘယ်လို အသိ အမှတ်ပြုကြ တန်ဖိုးထားကြတာ ခံရမလဲ။ လူတွေက အချင်းချင်း အသိအမှတ်ပြုကြတာဟာ လူကိုအသိအမှတ်ပြုတာ မဟုတ်ကြဘူး။ လူရဲ့အလုပ်အကိုင်ကို လူတွေက အသိအမှတ်ပြုကြတာပဲ။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ စားသုံးနေသူဟာ လူတွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြု မခံရမယ့်သူဘဲ။ လူစားသုံးစရာတွေကို လုပ်ကိုင်နေရပေမယ့် လူတွေအတွက် လုပ်တာ

မဟုတ်ဘဲ သူ့အကျိုးတရားမျှော်ကိုးပြီး လုပ်တဲ့အလုပ်အကိုင်ဟာ လူတွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရဖို့ မလွယ်ဘူး ပြောရမယ်။ အလှူပွဲက ကျွေးတဲ့ ထမင်းစားရတာနဲ့ ကိုယ့်ကို စားစေချင်လို့ ဖိတ် ကျွေးတဲ့ ထမင်းစားရတာချင်း တူပေမယ့် အလှူပွဲထမင်းရှင်နဲ့ ဖိတ်ကျွေးတဲ့ ထမင်းရှင်ကို အသိ အမှတ်ပြုပေးတာချင်း ခြားနား တာသိနိုင်တယ်။ အလှူပွဲထမင်းရှင်က စားသူကို စားစေချင်တာထဲမှာ သူကောင်းမှု အဖြစ်ရချင်တာက ရှေ့ကရောက်နေလို့ပဲ။

ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ကိုယ်ကျွေးမွေးရတာရဲ့ ပမာဏအမှန်နဲ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ အလုပ် အကိုင်တွေကို လုပ်ကိုင်နေရတာတွေရဲ့ ပမာဏ အမှန်တွေ မသိကြလို့ဘဲ၊ တကယ်တော့ အလုပ်အကိုင်တွေ လုပ်ကိုင် ပေးနေတာတွေဟာ ကိုယ်အသုံးပြုဖို့ လုပ်ကိုင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ အများတွေ အသုံးပြုနိုင်ကြဖို့ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပဲ။ ဒါဟာ အလုပ် အကိုင်တွေရဲ့ ပမာဏအမှန်ပဲ။ ကိုယ့်အလှူပွဲမှာ ကျွေးမွေးတာ တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ စားသောက်ကြတဲ့သူတွေ မျှတကြဖို့ ဆာလောင် မယ့်ဝေဒနာတွေ ငြိမ်းကြဖို့ကျွေးတာပဲ။ အဲဒါကို ကပ်ကပ်သပ်သပ် ကိုယ့်အတွက် လုပ်တာပဲ။ အခုငါက သူတို့ တစ်ခါကျွေးသလို ဒီကောင်းမှုဟာ ငါ့ကို အခါခါကျွေးလိမ့်မယ် လို့ပဲ။ အဲဒီလို မြင်နေ ကြသူတွေက ဒဏ္ဍာရီတွေ ပုံဝတ္ထုတွေ ဇာတ်သဘင်တွေနဲ့ မြင်ပြပေး ကြတာတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်ယက်တဲ့ ပမာဏလွဲအမြင်ကို မြင်စေကြတာ ခံကြရလို့ပဲ။

လွဲတဲ့အလုပ်ဟာ အလွန်ပဲဆိုးဝါးတယ်။ တစ်ခါလုပ်ပြီးရင် ပြီးမသွားဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ပြီးတာကို ကိုယ်ကပြန်စွဲလန်းနေတယ်။ ဘယ်လိုစွဲလန်းတာလဲ၊ ခဏခဏ အမှတ်ရနေတာမျိုးလားဆိုရင် အဲဒီလို အမှတ်ရနေတာလောက်ဆိုရင် တော်သေးတာပဲ။ အမှတ်

ရနေတာမဟုတ်ဘဲ စွဲလန်းတာဟာ ပိုမိုဆိုးဝါးတယ်။ အမှတ်ရတာ မဟုတ်တော့ တော်သလား၊ မတော်သလား စဉ်းစားခွင့်မရဘူး၊ စဉ်းစားဝေဖန်မိရင် မတော်တာသိပြီး လွဲတာကိုပြင်မိဦးမယ် မဟုတ်လား၊ အမှတ်ရတာ မဟုတ်ဘဲစွဲလန်းတော့ အဲဒီ စွဲလန်းတာဟာ တော်မတော် မစဉ်းစားနိုင်ဖြစ်ပြီး မတော်လည်း မတော်မှန်း မသိဖြစ်လို့ အမှန်ပြန်မရောက်နိုင်တော့လို့ဘဲ။

အလွဲစွဲလန်းတာက ဘယ်လိုစွဲလန်းတာလဲဆိုတော့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလွဲကိုပဲ၊ အဲဒါဟာ ငါ့အမှန်တရားပဲ၊ ငါပဲ၊ ငါ့ဟာပဲလို့ စွဲလန်းတာပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလွဲဟာ အလုပ်ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း လုပ်ပြီးရင် ပြီးသွားတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုပ်တာကို ကိုယ်လုပ်တာအတိုင်း မထားနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်အဖြစ်ရောက်တဲ့ စိတ်ဖောက်ပြန်စေတာ၊ ကိုယ့်ဟာအဖြစ် ရောက်တဲ့အမှတ် ဖောက်ပြန်စေတာ၊ ကိုယ့်အမှန်သဘောအဖြစ်ရောက်တဲ့ အမြင် ဖောက် ပြန်စေတာတွေဖြစ်လို့ပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာကို ကိုယ့်ကိုယ် အဖြစ်ပြောင်းလဲလိုက်တော့ အဲဒီ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ နောင်လုပ်စရာတွေကို လုပ်တော့ အမှန်ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့တာတွေ ဖြစ်စေဖို့ပဲ။

အမှတ်ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတာ အလွဲအချော်ကို အမှန်လို့ မှတ်မိတာပဲ၊ အသိဖောက် ပြန်တယ်ဆိုတာ အလွဲအချော် သိတဲ့ စိတ်နဲ့ သိတာပဲ၊ အယူဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတာ အလွဲအချော်အဖြစ်ကို အမှန်အဖြစ်လို့ လွဲမှားယူတာပဲ၊ အယူဖောက်ပြန်တော့ “မှား”တယ်၊ အမှတ်ဖောက် ပြန်တော့ “ငြိ”တယ်၊ အသိဖောက်ပြန်တော့ “ထ”တယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ဒါတွေဟာ အလွဲစက်ဝန်းကို ကျယ်စေတာတွေပဲ။

လူ့သဘာဝဟာ ပြောစရာ၊ပြုစရာ၊ ကိုယ်လက်ဟန်ပန် အနေအထိုင်တွေကို လုပ်ကြရတယ်၊ လုပ်ပြီးရင် လုပ်ခဲ့တာတွေနဲ့စပ်ပြီး

မှတ်မိတာ၊ သိမြင်တာ၊ ခံယူတာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမြဲဖြစ်တယ်။ ပမာဏမှန်တာတွေကို ပြောဆို၊ ပြုမူ၊ နေထိုင်တွေကို လုပ်ဆောင်ပြီးနောက် မှတ်မိတာ၊ သိရှိတာ၊ ခံယူတာတွေဟာ မဖောက်မပြန်မှန်ကန်တဲ့ အမှတ်တွေ၊ အသိတွေ၊ ခံယူချက်တွေဖြစ်ပေမယ့် လွဲချော်တဲ့ ပြုမူ၊ ပြောဆို၊ နေထိုင်မှုတွေကို မှတ်မိ၊ သိမြင်၊ ခံယူ တာတွေကိုတော့ ဖောက်ပြန်တဲ့ မှတ်မိ၊ သိမြင်၊ ခံယူတာလို့ ပြောရတာပဲ။

မှန်ကန်တဲ့ မှတ်မိ၊ သိမြင်၊ ခံယူတာတွေဟာ လူအတွက် အသုံးကျပေမယ့် မမှန်မကန် လွဲချော်တဲ့ မှတ်မိ၊ သိမြင်၊ ခံယူတာတွေကတော့ လူ့အတွက် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကိုသာဖြစ်စေလို့ ဖောက်ပြန်တဲ့ အမှတ်၊ အသိ၊ ခံယူချက်လို့ ပြောရတာပဲ။

ပမာဏအမှန်ကလွဲချော်တဲ့ အသိအမြင် အတွေးအကြံတွေနဲ့ အပြောအဆိုတွေပြော ဆိုပြီး အပြုအမူတွေပြုမူပြီး အနေအထိုင်တွေ နေထိုင်ပြီး အဲဒါတွေဟာ အမှန်အတိုင်းပြုချက်တွေ ဖြစ်တယ်လို့ အမှတ်ဖောက်ပြန်တာ အသိစိတ်ဖောက်ပြန်တာ အယူအမြင် ဖောက်ပြန်တာ တွေဖြစ်ပြီး အဲဒါတွေဟာ ငါ့ဟာတွေပဲ၊ ငါတွေပဲ၊ ငါ့အမှန် အမြင်တွေပဲလို့ ဖြစ်တာတွေက အမှန်မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အစွဲတွေလို့ပြောရတာပဲ။ အစွဲဆိုတာ ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ မှားယွင်းတာတွေကို အမှန်တွေအဖြစ် အမှတ်ဖောက်ပြန်တာ အသိစိတ် ဖောက်ပြန်တာ အယူဖောက်ပြန်တာရဲ့ နာမည်ပဲ။

အချို့အဆိမ့်ကြိုက်လို့ အချို့အဆိမ့်ဟာ ကောင်းတယ်လို့ အမှတ်သညာဖြစ်တာ အသိစိတ်ဓာတ်ဖြစ်တာ အယူအမြင်ဖြစ်တာဟာ အစွဲမဟုတ်ဘူး၊ အဆင်းအသံကောင်းကောင်းတွေ ကြိုက်တာတို့ အနေအထိုင် ကောင်းကောင်းတွေ ကြိုက်တာတို့ ကိုယ်နှစ်သက်သူနဲ့ အတူ နေရတာကို ပျော်မွေ့တာ စတာတွေဟာ အစွဲတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်

ပြောပြနေတွေဟာ မဟုတ်ဘဲ လုပ်ခဲ့တာတွေဖြစ်လည်း အဲဒါတွေဟာ ဟုတ်တာတွေလို့အမှတ်ပြုတာ အသိဖြစ်တာ ယူငင်တာတွေကသာ အစွဲတွေဖြစ်ကြတယ်။

လူ့လောက စွဲတယ်လို့ ပြောရတာတွေများတယ်။ တောမှာ နေလေ့ရှိသူက မြို့မနေချင်တာဟာလည်း တောကိုစွဲနေလို့ ဆိုတာ မျိုးတွေပဲ။ ဒါက အထုံဝါသနာ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါကိုအစွဲလို့ မပြော ရဘူး။ အစွဲလို့ အသတ်မှတ်ခံရတာရဲ့ ဝိသေသဟာ ကိုယ့် ကိုယ် နှုတ်နှလုံး တစ်ခုခုနဲ့ ပြုလုပ်တာမှာ အမှန်အကန်မဟုတ်တာကို အဲဒီပြု လုပ်ချက်တွေဟာ အမှန်ပဲယူတာနဲ့ အဲဒါတွေဟာ ငါ့ဟာ တွေဖြစ် တယ်။ ငါဖြစ်တယ်လို့ အမှတ်မှားတာ အသိမှားတာ ခံယူချက် မှားတာ ကိုသာ အစွဲလို့ပြောရတာ ဖြစ်တယ်။

ပမာဏမဟုတ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လွန်ကျူးချက်တွေကို အဲဒါတွေဟာ ငါ့ဟာတွေ ငါတွေ ငါ့အမှန်အယူတွေကို လုပ်သူဟာ လုပ်တဲ့အတိုင်း ပမာဏမှန်လာမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် စွဲနေတာတွေ အစွဲတွေပဲပေါ့။ ဒီအစွဲဟာ အစွဲခံရသူအနေနဲ့ အစွဲခံနေရတယ်လို့ မသိနိုင်တဲ့ အရာဘဲ။ ဒီအစွဲအဝင်ခံရသူဟာ သူ့မှာရှိတဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့် စရာတွေကို ကြည့်တဲ့အခါ သူမြင်တာဟာ မြင်စရာရဲ့ ရှိတဲ့အတိုင်း မမြင်ဘဲ သူ့အစွဲ က မြင်ချင်သလိုမြင်တာပဲ။ ဒီအဖြစ်ဟာ လူ့လောက မှာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ မြင်ရတဲ့အရာကို မြင်ရတဲ့အရာရဲ့ အတိုင်းအထွာ ပမာဏအတိုင်း မမြင်နိုင်တာဟာ လူ့လောကမှာ အလွန်နာကျည်းစရာအဖြစ် မဟုတ်ဘူးလား။ ကြားစရာတွေ တွေ့စရာ တွေနဲ့ သိစရာတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အတိုင်းအထွာ ပမာဏရှိတဲ့ အတိုင်း မကြားနိုင်တာ မတွေ့နိုင်တာတွေနဲ့ မသိနိုင်တာတွေဟာ လူ့ လောကအတွက် အဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဆုံးရှုံးစေတဲ့ နာကျည်းစရာတွေပဲ။

ဒီလို အနာခံရတာတွေကို အနာခံရသူတွေက မသိကြဘူး။ အဲဒီလို ခံရသူကိုယ်တိုင် ခံရတယ်လို့ မသိတဲ့အနာဟာ အနာတွေထဲမှာ အနာဆိုးပဲ။ ရှေးက ပြောခဲ့တဲ့ စကားရှိတယ်။ အနာဆိုရင်နာရတယ်။ မနာရင်အနာဆိုးပဲလို့ ပေါ့။ ကင်ဆာဆိုရင် ဖြစ်နေပေမယ့် မနာဘူး။ သေတော့မယ်ဆိုမှ တအားနာတာပဲ။ ကင်ဆာဟာ အနာဆိုးပဲ။ အနာခံရတာကို အနာခံရသူ ကိုယ်တိုင်က မသိပေမယ့် အနာရဲ့ နာမည်က ဝဋ်နာကံနာပဲ။

ဒီဝဋ်နာကံနာတွေဟာ ဝဋ်နာကံနာဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ သိကြပြီး အဲဒီ ဝဋ်နာကံနာဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ ‘အရ’ကို မကောက်နိုင်ကြဘူး။ ဝဋ်က ဘယ်လိုအနာဖြစ်တာ ကံကဘယ်လို အနာဖြစ်တာလို့ မသိကြဘူး။ အနာဆိုတာ လူကိုနှစ်နာ စေတာရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒီလိုနှစ်နာစေတာ နာကျည်းစေတာကို နောက်အခေါ် တစ်မျိုးလိုဆိုရင် “ရောဂါ”ပဲ။ ဒီတော့ ဝဋ်နာကံနာဟာ လူမှာကျ ရောက်တဲ့ ရောဂါတွေထဲက အဆိုးဝါးဆုံးရောဂါတစ်မျိုးပဲ။

ဝဋ်နာကံနာရောဂါဟာ ရောဂါဖြစ်တာ ခံနေရသူ ကိုယ်တိုင်က ရောဂါဖြစ်မှန်းမသိတဲ့ ရောဂါဖြစ်တဲ့အတွက် “အနာမသိ ဆေးမရှိ” ဆိုတဲ့အတိုင်း အနာကိုမသိတော့ ဒီဝဋ်နာကံနာ ကုဖို့လည်း “ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတဲ့ရောဂါ” ဖြစ်တာပဲ။

လူဟာ ဓာတ်ကြီးလေးပါး သတ္တဝါဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ ဓာတ်ကြီးတွေကို ဥတုက လည်း ဖောက်ပြန်စေနိုင်တယ်။ အာဟာရ ကလည်း ဖောက်ပြန်စေနိုင်တယ်။ စိတ်ချောက်ချားမှုကလည်း ဖောက်ပြန် စေနိုင်တာပဲ။ စိတ်ဟာ ဖိစီးခံရမှုများရင် ဒဏ်ရာတွေရပြီး စိတ်နဲ့လုပ်ရတဲ့ ဓာတ်တွေ ဖောက်ပြန်ကြလို့ပဲ။ ဒီတော့ နာကျင် ခံစားခက်တဲ့ ရောဂါတွေရကြတာပဲ။

ဒီရောဂါတွေဟာ ဆိုးဝါးတာပဲ။ ဒီလို ဆိုးဝါးပေမယ့် ဒီရောဂါတွေဟာ ခံရသူကိုယ်တိုင်ကလည်း နာကျင်ခံခက်တာကို သိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း ရောဂါခံရသူကို ရောဂါခံနေရတယ်လို့ သိကြတယ်။ အနာသိတော့ ဆေးရှိတယ်ဆိုတာလို ရောဂါခံရသူကို သိကြတော့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ဓာတ်ကြီးတွေကို ညီညွတ်မျှတသွားအောင် ဆေးဝါးတွေနဲ့ လုပ်ပေးခံရပြီး နာကျင်ခံခက်မှုတွေကို ပျောက်စေနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် စိတ် ဥတု အာဟာရ အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အနာရောဂါတွေဟာ မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းနိုင်တာတွေ မဟုတ်ဘဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းကြတယ်။ အနာရောဂါ မသိတဲ့ ဝဋ်နာကံနာ ရောဂါဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လူတွေထဲမှာ သိသူကလည်း မရှိသလောက် ရှားတယ်။ အဲဒီထဲက သိသူကလည်း ပျောက်တဲ့ ဆေးဝါးမရှိတဲ့အတွက် မပေးနိုင်ဖြစ်အောင် အဲဒီ ဝဋ်နာ ကံနာရောဂါကို ပျောက်အောင်လုပ်မပေးနိုင်တဲ့ အနာရောဂါပဲ။ အဲဒီသိသူဟာ ရောဂါရနေသူကို ကိုယ်တိုင်က ရောဂါပျောက်အောင် ဘာတွေလုပ်ကိုင်ရမယ်လို့ လမ်းညွှန်နိုင်တာလည်းရှိတယ်။

ရောဂါရနေသူဟာ အဲဒီလမ်းညွှန်တာကို ယုံကြည်ပြီး လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း လိုက်လုပ်တာကလွဲပြီး ရောဂါပျောက်လမ်းမရှိနိုင်တာဘဲ။ ကိုယ်ရောဂါခံနေရတာကို ရောဂါ ခံနေရတယ်လို့ မသိတော့ လမ်းညွှန်သူရဲ့လမ်းညွှန်ချက်ကို လိုက်နာချင်စိတ် ပေါက်ဖို့လည်း မလွယ်တာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဝဋ်နာကံနာရောဂါဟာ အဲဒီရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းဖို့ အခက်ခဲဆုံးပဲ။

ပြီးတော့လည်း အဲဒီ ဝဋ်နာကံနာရောဂါဖြစ်တဲ့ အစွဲတွေ မရှိတဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာဟာ အဲဒီ ရောဂါရနေသူအနေနဲ့

မက်မောလောက်စရာလို့ မမြင်နိုင်တာဘဲ၊ ဝဋ်နာကံနာက လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာဟာ အဲဒီ ရောဂါခံနေရသူသိမယ့် ဩဇာတွေ အာဏာတွေ ရမှာလည်း မဟုတ်၊ ဂုဏ်သိရ်တွေ စည်းစိမ်တွေ ရမှာလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘာခံစားစရာ ကောင်းကောင်းမှ ရတာမဟုတ်လို့ဘဲ၊ လူမှာရှိတဲ့ မျက်စိတွေ နားတွေ နှာ လျှာ ကိုယ်တွေ ဦးနှောက်တွေက ပမာဏ အမှန်ကို ကြည့်တတ် မြင်တတ် နားထောင် တွေ့သိတတ်တာတွေ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒီတော့ ရောဂါရသူက ဆန်းတယ်မထင်ဘူး၊ သူတို့လည်း အဲဒါတွေသိနေတယ်လို့ မှတ်ယူနေလို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီရောဂါ ပျောက် အောင် လမ်းညွှန်သူကို အလေးထား ယုံကြည်နိုင်ဖို့လည်း အခက် အခဲဖြစ်ပြီး ရောဂါပျောက်ဖို့ မလွယ်တာဘဲ။

ဒီအစွဲရောဂါဟာ ဘယ်လိုနာကျင်ခံခက်တယ်လို့ ရောဂါ ရနေသူကိုယ်တိုင်က မသိပေမယ့် အဆုံးအစ မရှိနစ်နာတာဘဲ၊ ရောဂါခံရသူဟာ မသေပေမယ့် သူ့မျက်စိလည်း မကန်းပေမယ့် သူ့ မျက်စိက မြင်တာဟာ မြင်စရာရဲ့ ပမာဏအမှန် မဟုတ်ဘူး၊ နားက လည်း ဒီလိုပဲ၊ နားမထိုင်းပေမယ့် နားကကြားရတဲ့ အသံတွေရဲ့ ပမာဏအမှန်ကို မကြားဘူး၊ နှာ လျှာ ကိုယ်တွေလည်း မထုံမဆွံ့ ကြပေ မယ့် အနံ့ အရသာ အတွေ့တွေရဲ့ အနက်ဖော်ချက်တွေဟာ ပမာဏ မှန်တဲ့ အနက်ဖော်ချက်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးနှောက်ကလည်း မပျက်ပေ မယ့် ဦးနှောက်က သိရမယ့် ပမာဏမှန်တွေအတိုင်း သိတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သေတာဟာ မြင်မယ့်သူ ကြားမယ့်သူ တွေ့မယ့်သူ သိ မယ့်သူ မရှိတာဖြစ်လို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောစရာရှိ ပေမယ့် အစွဲရောဂါရပြီး အသက်ရှင်နေတာဟာ အလွဲတွေကို မြင်နေ ကြားနေ သိနေတော့ သေတဲ့သူထက် ဆိုးတယ်လို့ ပြောရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီဝဋ်နာ ကံနာဖြစ်တဲ့ အစွဲရောဂါဟာ လွဲမှားတဲ့ အသိနဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်

နှလုံး သုံးပါးရဲ့ အမှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီရောဂါတွေကို ကမ္မဇအနာရောဂါတွေလို့ ပြောရတဲ့ ရောဂါတွေပဲ၊ ဒီကမ္မဇအနာရောဂါတွေဟာ တခြားရောဂါတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဥတုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဥတုဇရောဂါ၊ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ အာဟာရဇ ရောဂါ၊ စိတ်ကျမှုကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ စိတ်ကြောင်းရင်းခံ ရုပ်ရောဂါဖြစ်တဲ့ စိတ္တဇရောဂါ၊ အဲဒီရောဂါတွေနဲ့ရောဂါချင်းတူပေမယ့် မတူကွဲပြားခြားနားတာရှိတယ်၊ အဲဒါက တခြားရောဂါတွေက ခံစားချက် ဆိုးဝါးတာတွေကို ဖြစ်စေပေမယ့် ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ ခံစားချက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ခံစားရတာက အကျိုးရင်းမဟုတ်တာဘဲ၊ ဥတုဇရောဂါ အာဟာရဇရောဂါ စိတ္တဇရောဂါတွေဟာ ရောဂါ ခံရသူတွေကို ခံစားချက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ကမ္မဇ အနာရောဂါဟာ ခံစားချက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ဖြစ်စေတာ မဟုတ်ဘဲ ပမာဏအမှန်တွေကို မြင်တတ်ကြားတတ် တွေ့တတ် သိတတ်တာတွေ ဆုံးရှုံးခံရတာပဲ။

မျက်စိရှိလျက် အဲဒီမျက်စိနဲ့ မြင်တဲ့အရာက လွဲတာဟာ မျက်စိ မရှိတာထက် ဆိုးတာပဲ၊ မျက်စိမရှိသူဟာ မြင်စရာရဲ့ ပမာဏအမှန်ကို မမြင်ပေမယ့် မြင်စရာရဲ့ ပမာဏ မဟုတ်တာကိုလည်း မမြင်သူဘဲ၊ အလွဲမြင်တာဟာ မမြင်တာထက် ဆိုးဝါးတာပဲ၊ ကြားတာတွေ့တာ သိတာတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ ပမာဏအလွဲအချော်တွေ ကြားတာတွေ့တာ သိတာတွေထက် လုံးလုံးမကြား မတွေ့ မသိတာက ကောင်းတာပဲ၊ လုံးလုံးမမြင် မကြား မတွေ့ မသိသူဟာ ဘာသိရှိတာ ခံစားတာ မှတ်သားတာ တုံ့ပြန်တာ ရှင်သန်တာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လို့ ဘာအမှားမှ ရှိမှာမဟုတ်လို့ဘဲ၊ အလွဲကို မြင်ကြားတွေ့သိသူက သူသိတာတွေခံစားပြီး မှတ်သားတာတွေ တုံ့ပြန်တာတွေ ရှင်သန်တာတွေဖြစ်မှာပဲ၊ အလွဲတွေကို တုံ့ပြန်မှာဆိုတော့ အလွဲတွေပဲ ဖြစ်မှာဖြစ်

လို့ပဲ။ အလွဲလုပ်ဖို့ လူဖြစ်နေရတာဆိုတော့ သူ့ရဲ့လူ့အဖြစ်ဟာ အရမတော်တဲ့ လူ့အဖြစ် ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား။

ဝဋ်နာကံနာဖြစ်တဲ့ အစွဲရောဂါလို့ပြောရတဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါဟာ လူတွေကို ကွဲစေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရောဂါပဲ။ ကမ္မဇာနာရောဂါ အကပ်ခံနေရသူဟာ ရောဂါရဲ့ အကြောင်းရင်း ကံအလျောက် မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်တွေရဲ့ အလွဲမြင်ကြားတွေ သိတာတွေ ဖြစ်တာပဲ။ လူတိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့ အမှုတွေက တူကြတာတွေမဟုတ်တော့ သူတို့အမှုတွေက ဖြစ်စေ လိုက်တဲ့ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်တွေရဲ့ အလွဲသိတာတွေကလည်း မတူကွဲပြား ခြားနားကြတာဘဲ။ ပြီးတော့လည်း သူတို့ဟာ ကိုယ်မြင်တာ ကြားတာ တွေ့တာသိတာတွေက အမှန်တွေလို့ ထင်ကြပြန်တယ်။ ဒီတော့ လူတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စိတ်ဝမ်းမကွဲအောင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တော့မလဲ။

တစ်လောကလုံးမှာ ရှိသမျှ လူတွေအာလုံးပဲ ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ်ရှိကြတာပဲ။ တစ်အိမ်ထဲမှာအတူနေကြလည်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကတော့ ခြားနားလျှက်ပဲ။ တစ်ရပ်တစ်ရွာ တစ်မြို့တစ်နယ် တစ်နိုင်ငံထဲနေလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးကတော့ ခြားမြဲခြားနေတာပဲ။ ကိုယ့်အသိက ကိုယ့်အခွင့်အရေးအတွက်ပဲ။ ကိုယ့်အခွင့်အရေးက သူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ငြိနေ ထိနေတယ်ဆိုရင် အနိုင်ရအောင် လုပ်နိုင်မယ် ထင်သူက တစ်ဖက်သူကို ဖိတာကိုလုပ်တာပဲ။ ဖိတာခံရသူကလည်း မခံရအောင် တတ်နိုင်သမျှ တုံ့ပြန်တာပဲ။ ဒါဟာမိသားစုမှာလည်း ရှိတာပဲ။ ရပ်ရွာ မြို့နယ် နိုင်ငံမှာလည်း ဒီလိုပဲရှိတယ်။ ဒီတော့ လူလောကဟာ ငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါ့မလား၊ လွတ်လပ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေက မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းတာတွေ ဖြစ်တာပဲ။

တစ်လောကလုံး မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းတာကို အကျဉ်းရုံး ပြောခဲ့ပေမယ့် အကျယ်သိနိုင်မှာပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ တစ်ဒေသနဲ့တစ်ဒေသ တစ်သင်းတစ်ဖွဲ့နဲ့ တစ်သင်းတစ်ဖွဲ့ တစ်ဘာသာနဲ့ တစ်ဘာသာ နိုင်သူက ရှုံးသူကို လက်စသုဉ်းအောင် မလုပ်နိုင် သေးသလောက် ရန်တွေဘေးတွေဖြစ်နေကြမှာပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်တဲ့ ခွေးတွေ ကြောင်တွေလို အနိုင်ကိုကိုင်နိုင်သူက နိုင်တဲ့အချိန်အထိ ရန်ပွဲမရှိတာဘဲ။ ရှုံးသူက နိုင်မယ်ထင်လို့ပြန်ကိုက်ရင် ရန်ပွဲရှိတာပဲ။ နိုင်သူက ရှုံးသွားပြန်ရင် ရန်ပွဲစဲတာပဲ။ ရန်ပွဲကို အနိုင်အရှုံးနဲ့ပဲ စဲစေ တာပဲ။

လူ့လောက သမိုင်းကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား။ နိုင်သူကို ရှုံးအောင်မလုပ်နိုင်သေးခင် ညီညွတ်နေကြသလို တွေ့ရတာပဲ။ တကယ်ညီညွတ်တာတော့ မရှိဘူး။ ကိုယ့်အမြင်အုပ်စုက အားနည်းလို့ ရှုံးရင် ငုံ့ခံနေကြတော့ နိုင်သူအမြင်က လွှမ်းမိုးပြီး တည်ငြိမ်နေတာကို ညီညွတ်တယ်ပြောရတာပဲ။ တကယ်ညီညွတ်တယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ လူတွေမှာဖောက် ပြန်တဲ့ အမှတ်သညာတွေ ဖောက်ပြန်တဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်တွေ ဖောက်ပြန်တဲ့ အယူအဆတွေက ကိုယ်စီ ရှိနေကြတယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖောက်ပြန်တာချင်းကလည်း မတူ ကြဘူး။ သူတို့ လုပ်ကြတဲ့ ကိုယ်အမှု နှုတ်အမှု အနေအထိုင် အမှုတွေ က ကွဲပြားကြတော့ ဖောက်ပြန်တဲ့ အမှတ်သညာ အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ အယူအမြင်တွေလည်း မတူကြတာဘဲ။ ဒီတော့လည်း သူတို့ကိုယ်စီမှာ ရှိကြတဲ့ မျက်စိချင်းလည်း မတူကြဘူး။ နားနှာ လျှာ ကိုယ်ချင်းလည်း ဒီလိုပဲ မတူကြဘူး။ အသိဦးနှောက်ချင်းလည်း မတူကြဘူး။ ဒီတော့ သူတို့တစ်ဦးချင်းရဲ့ မြင်တာခံရတဲ့ အဆင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ချင်း ဘယ်တူ ပါတော့မလဲ။ ဒီလိုပဲ ကြားတာ တွေ့တာနဲ့ သိတာတွေခံကြရတဲ့အသံ

အတွေ့၊ အသိတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ် တွေလည်း ဘယ်တူကြတော့မလဲ ပေါ့။

ဒီတော့ ဒါတွေညီညွတ်အောင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ။ တိုက်ခိုက်ပွဲတွေရဲ့အရှုံး အနိုင်နဲ့ပဲ ညီညွတ်တာကို သရုပ်ဖော်တာ အပြင် တခြားဘယ်ရှိမှာလဲ။ လူတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ အနေအထိုင်တွေချိုးပြတာနဲ့ အချင်းချင်းတိုက်ပွဲဆင်မယ်။ ဒီထက်တိုးလာတော့ စကားတွေနဲ့တိုက်ကြမှာပဲ။ အဲဒီမှာ အရှုံးအနိုင် ပွဲမပြတ်ရင် လက်တွေ ခြေတွေနဲ့တိုက်ကြမှာပဲ။ ဒါကိုခံရသူက ပန်းပေးတယ်ဆိုပြီး လက်မြှောက်အရှုံးပေးတာ မလုပ်ရင် တုတ်တွေ ဓားတွေ လေးမြား တွေနဲ့တိုက်ကြတာပဲ။ အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ အားသာ သူက အောင်ပွဲခံနိုင်ကြတာပဲ။ အခုခေတ်ကျတော့ အဲဒီလောက်အား သာတာနဲ့ နိုင်ပွဲဆင်လို့ မရတော့ဘဲ သေနတ်တွေ အမြောက်တွေ ဗုံးတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ တိုက်ပွဲတွေခေါ်ကြတော့တာပဲ။

လူတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါဖြစ်တဲ့ အလွဲရောဂါက မလွတ်မြောက်သမျှ ဘယ်တော့မှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်း သူအဖြစ် မရောက်နိုင်မှာ အမှန်အဖြစ်ပဲ။ လူတစ်ဦးတိုင်းစီမှာ ဘေးရန်တိုက်ပွဲရဲ့ မျိုးစေ့ရှိနေကြပြီးဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် လူ့လောကကြီး လွတ်မြောက် ငြိမ်းချမ်း လို့မရတာဘဲ။ အဲဒီအထဲက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်း ချင်တယ် ဆိုရင် အဲဒီလိုဖြစ်ချင်သူဟာ အမြန်ဆုံးနဲ့ အများဆုံး ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ လက်နက်တွေ စုဆောင်းထားရတာပဲ။ ဒါတွေမှာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရှေ့ဆုံးကရောက်အောင် စူးစမ်းတီထွင် တည်ဆောက်နိုင်သူဖြစ် အောင် စွမ်းနိုင်သူတွေက လုံးပန်း နေကြရတာပဲ။

ဒါဟာ လူ့လောကရဲ့ တကယ် လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းဖို့ မဖြစ် နိုင်တာဘဲ။ တိုက်ပွဲအသာစီးရပြီး ရှုံးသူတွေငြိမ်းပြီး မလှုပ်နိုင်လို့

ညီညွတ်သလိုဖြစ်တဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှု အတုပဲဖြစ်တယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိကြတဲ့ လူတိုင်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြတာရဲ့ မျိုးစေ့ဟာ လူတစ်ဦးတိုင်းဆီမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါဟာ လူတိုင်းမှာ စွဲကပ်ခံနေရတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါပဲ။ လူလောကကြီး အမှန်တကယ် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာဖြစ်တဲ့ နာကျင်ခံခက်တွေလည်း မရှိရာ ရောက်စေချင်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါဖြစ်တဲ့ ဝဋ်နာကံနာ အစွဲရောဂါကို ပျောက်အောင် ကုရမှာပဲ။ အဲဒါကလွဲပြီး လူလောကရဲ့ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာ မရှိလို့ ပြောရမယ်။ (လို)မှတစ်ပါး အခြားမရှိပေ။

ပြောပြီးခဲ့သမျှတွေဟာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို အနက်ဖွင့်ခဲ့ချက်ပဲ။ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရဲ့အနက်ကို ဟိုလိုဖွင့် ဒီလိုဖွင့် တခြားလိုဖွင့်တွေလုပ်ပြီး လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရဲ့အနက်တွေကို အလွဲလွဲအချော်ချော် သိနေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး လူလောကကြီး လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာနဲ့ လွဲနေမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ စိတ္တဇ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှုပဲ ရကြမယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ စိတ္တဇ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းမှုဟာ လူလောကကို မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းစေရုံမျှ မကဘဲ လူလောကကိုအမှောင်ကျ ညစ်နွမ်းအောင် လုပ်ချက်များသာ ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာကို မရောက်စေတဲ့အရာဘဲ။

လူလောကအတွက် လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းရာဖြစ်တဲ့ လူလောကရဲ့ နာကျင်ခံရခြင်း ကင်းရာ နိရောဓ-အနက်ဖွင့်ချက်ကို ဒီလောက်နဲ့ နိဂုံးချုပ်ရမယ်။ ဒီထက်ဖွင့်ပြရင် ရှည်တာပဲရှိပြီး လူလောကက ပိုသိလာမှာမဟုတ်တာဖြစ်လို့ဘဲ။ အကြောင်းကတော့ လူလောကရဲ့ မလွတ်လပ် မငြိမ်းချမ်းရာကိုဖြစ်စေတဲ့ ဇစ်မြစ်ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို အနက်မပေါ်ကြလို့ဘဲ။ ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဆေးမဖော်နိုင်သေးတဲ့ရောဂါဆိုပြီး အားလုံးမှတ်ယူနေခဲ့ကြ

တာပဲ။ ဒါဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါအမှန်နဲ့ အသိဝေးရာ ရောက်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါဖော်ပြချက်ပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ ဘယ်သူက ဘာဆေးတွေနဲ့ ကုလို့မှ မရဘဲ လူတွေဒီနေ့သိနေကြတဲ့ လူမလိုလားစရာတွေကိုဖြစ်စေတဲ့ မျိုးစေ့ဖြစ်တဲ့ရောဂါပဲ။ ဒီရောဂါဟာ လူ့လောကကို အနာကျင်စေဆုံးပဲ။ ဒါကိုမသိတော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ရပါရစေလို့ အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ် နှိမ်ချပြီး ဆုတောင်းနေကြပေမယ့် ဘာက လွတ်လပ်ရမယ် ဘာက ငြိမ်းချမ်းစေရမယ်လို့ လွတ်လပ်စရာ ငြိမ်းချမ်းစရာ အပါဒါန် (ပြယုဂ်)ကို မသိဘဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချင်လို့ ငိုတောင်းနေလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှုဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာရဲ့ လွတ်လပ်အောင်လုပ်ရမယ့် ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်ရမယ့် မလွတ်လပ်မငြိမ်းချမ်းမှုဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါပဲလို့ အဲဒါကို ကောက်ပြခဲ့တာပဲ။

ဒီလောက်ပြချက်နဲ့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ အရကောက်တော်လောက်ပြီပေါ့။

လူမှာဖြစ်နေတဲ့ ကမ္မဇာနောရောဂါ

လူ့လောက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရမယ့်အရာဟာ ကမ္မဇာနောရောဂါဖြစ်တဲ့ ဝဋ်နာကံနာ အစွဲရောဂါလို့ အသိပေးခဲ့တော့ အဲဒီ ကမ္မဇာနောရောဂါကို သိအောင်လေ့လာရမှာပဲ။ ကမ္မဇာနောရောဂါဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါလဲ။ လူမှာဒီရောဂါဟာ ဘယ်လိုရတာလဲ ကြည့်ရမယ်။ လူတွေဟာ လူအချင်းချင်း ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါး ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို အသိပေးစရာတွေနဲ့ အသိပေး ဆက်ဆံ ကြရတယ်။ စားမလား စားမယ်၊ သွားမလား သွားမယ်၊ လုပ်မလား လုပ်မယ်၊ အစစတွေနဲ့ မေးမြန်းခိုင်းစေ အသိပေး ဆက်ဆံကြတာပဲ။ ဒီလို ဆက်ဆံကြတာထဲမှာ ဟုတ်တာတွေများ ပေမယ့် မဟုတ်တာလည်း ပါလာနိုင်ကြတယ်။ ဟုတ်တာတွေကို ပြောဆို လုပ်ကိုင် နေထိုင် ကြရင် အဲဒီပြောဆိုလုပ်ကိုင် နေထိုင်တာတွေဟာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင် နေထိုင်သူရဲ့ ပြောဆိုမှုဥစ္စာ ပြုလုပ်မှုဥစ္စာ နေထိုင်မှု ဥစ္စာတွေ ဖြစ်တာပဲ။

ဥပမာ လူတွေဟာ ဈေးရောင်းပြီး လူတွေအကျိုးဆောင်တာတွေ လုပ်သူကလုပ်တယ်၊ လယ်လုပ်ပြီး လူတွေအကျိုးဆောင်တာတွေ လုပ်သူကလုပ်တယ်၊ ယာဉ်ရထားတွေမောင်းပြီး လူတွေအကျိုးဆောင်တာ လုပ်သူကလုပ်တယ်၊ စာပေပညာတွေ သင်ပေးတာတို့ ဆေးဝါး ကျန်းမာအောင် ကုပေးတာတို့ အိမ်ရာ လမ်းတံတားတွေ ဆောက်ပေးတာတို့နဲ့ လူတွေအကျိုး ဆောင်ပေးသူက ပေးတယ်။ အဲဒါတွေ လုပ်တဲ့အခါ ကိုယ်ကပေးရတာတွေလည်းရှိတယ်၊ ယူရတာတွေလည်းရှိတယ်၊ ပေးဖို့ယူဖို့ ပြောဆိုရတာတွေ အမှုအရာ ပြုနေထိုင်ရတာတွေလည်း ရှိတယ်။

ပြီးတော့လည်း အလေးနက်ဆုံးပြောရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူပေးချင်တာလည်း ရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်ကို ကိုယ်က ရချင်တာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါအတွက် ပေးရတာလည်းရှိတယ်။ ယူရတာလည်းရှိတယ်။ ပြောရတာလည်းရှိတယ်။ ဟန်ပန်ပြနေထိုင်ရတာတွေလည်း ရှိတယ်။ လူမှုဆက်ဆံရေး အားလုံးပဲ ရှိကြတယ်။ ဒီလို ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်ဆံဘဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေသူရယ်လို့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတာဘဲ။ ဒီဆက်ဆံမှုအားလုံးဟာ မျှတနေရင် အဲဒီဆက်ဆံမှုတွေဟာ ဆက်ဆံကြသူတွေပိုင်တဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေပဲ။ မမျှမတနဲ့ အပိုဆက်ဆံမှု အလိုဆက်ဆံမှုဖြစ်နေရင် အဲဒီဆက်ဆံမှုဟာ အမှုရောက်တဲ့ ဆက်ဆံမှုပဲ။ အဲဒီဆက်ဆံမှုဟာ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ ဆက်ဆံ မှုပဲ။ အပြစ်ရှိတဲ့ ဆက်ဆံမှုပေါ့။ ဒီလိုမမျှတတဲ့ ဆက်ဆံမှုဟာ အမှတ် တမဲ့ဆိုရင် ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဖြစ်ရင် ဒီဆက်ဆံရေးက ဆက်ဆံသူ ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးတာ လုပ်တော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုမမျှတတဲ့ ဆက်ဆံမှုကို အပြစ်ရှိတဲ့ ဆက်ဆံမှု၊ အမှုရောက်တဲ့ ဆက်ဆံမှု၊ အမှုလို့ ပြောရတဲ့ ဆက်ဆံမှု ဖြစ်တာပဲ။

ရှေးအခါက ဒီအမှုကိုသိတဲ့ ပညာရှိထိပ်ခေါင်ကြီးဟာ သူတပည့်တွေကို အမြဲ သတိပေးတာလုပ်ခဲ့တယ်။ လွန်ခါနီးမှာတောင် နောက်ဆုံးမှာတမ်းအဖြစ် တခြားအမှာတွေတောင် မပြောဘူး။ ဒါကိုပဲ ပြောခဲ့တယ်။ **“လွန်ကျူးမှုတွေဟာ ပျက်တတ်တဲ့ သဘောရှိတာကို မမေ့တဲ့သတိ ရှိကြစေကွယ်တို့။”**လို့ပဲ။

ဒီကနေ့တော့ ကာလတွေရွေ့လျားလို့ ဝန်းကျင်တွေရဲ့ အတိုက်အစားခံရပြီး အဲဒီသတိပေးစကားလည်း အတိမ်းအစောင်း အယိုင်အရွဲ့ခံရတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေရဲ့ အပျက် သဘာဝရှိတာ သတိထားဖို့ပြောတာ မဟုတ်တော့ဘဲ ဥတုကြောင့်

ဖြစ်တာတွေအာဟာရကြောင့်ဖြစ်တာတွေရော စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာတွေရော အကြောင်းပေါင်းစုံကြောင့် ဖြစ်တာမှန်သမျှကို ပျက်စီးတဲ့ သဘာဝရှိတယ်လို့ သတိထားကြဖို့ ပြောတာဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို ဖြစ်တာလည်း ဖြစ်မှာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ မဖော်နိုင်ကြတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ လူ့လောကကို မငြိမ်းမချမ်းစေနိုင်တာမသိတော့ ပစ်မှတ်ပျောက်ကာ ရမ်းပစ်ရတာဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါဒီလောက်ပဲထားပါတော့။

လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံတဲ့အခါ မမျှတတဲ့ဆက်ဆံတာကို အမှုရောက်တဲ့ ဆက်ဆံတာလို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအမှုကို အမှု“ကမ္မ”လို့ မသုံးခဲ့ဘူး။ မဟုတ်မမှန်တဲ့ ဆက်ဆံ တာဖြစ်လို့ မျှတတဲ့ဆက်ဆံမှုနဲ့ ရောနေတာမဖြစ်ရအောင် အဲဒီမမျှတတဲ့ဆက်ဆံမှုကို လွန်ကျူးမှု “သင်္ခါရ”လို့ သုံးခဲ့တာပဲ။ သင်္ခါရဟာ သံ+ကမ္မ နှစ်ပုဒ်ပေါင်းထားတာပဲ။ သံ=လွန်ကျူးတဲ့၊ ကမ္မ=အမှု၊ သင်္ခါရ=လွန်ကျူးမှုလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ။

လူတွေဟာ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ တော်သလို လျော်သလို ဆက်ဆံတတ် ကြတယ်။ အဲဒီခါမှာ လွန်ကျူးမှုတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ လွန်ကျူးမှုကို သတိမထားနိုင်ရင် လွန်ကျူးမှု လုပ်မိလျှက်ရှိတာကို လွန်ကျူးမှုလုပ်သူက မသိဘူး။ လွန်ကျူးမှု အပြစ်ရသူကလည်း ဒါလွန်ကျူးမှုလုပ်တာခံရတာပဲလို့ ပြန်ပြောတာ မခံရရင် အဲဒီလွန်ကျူးမှုလုပ် သူဟာ သူလုပ်ခဲ့တဲ့လွန်ကျူးမှုကို သိမ်းပိုက်မှုတွေကို အလိုအလျောက် ဆက်လုပ်တာပဲ။

ဘယ်လို သိမ်းပိုက်သလဲဆိုရင် ဒီလို လွန်ကျူးမှုအလုပ်ဟာ ငါ့အလုပ်ပဲ။ ဒီလိုလွန်ကျူးမှုကို လုပ်နိုင်တာ ငါဖြစ်လို့ပဲ။ ဒီလို လွန်ကျူးမှုလုပ်တာဟာ မှန်ကန်တယ်။ ကောင်းမွန်တယ်လို့ ဖောက်ပြန်တဲ့ အမှတ်သညာတွေ အသိစိတ်ဓာတ်တွေ အယူအမြင်တွေနဲ့ သိမ်း

ပိုက်တာပဲ။ တကယ်တော့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတွေနဲ့ ကိုယ်ဆက်ဆံသူတွေအပေါ် လွန်ကျူးမှုဖြစ်အောင် မမျှမတလုပ်မိတာဟာ ရှက်စရာပဲ။ ကြောက်လည်း ကြောက်စရာပဲ။ ကြည်လင်သန့်စင်နေတဲ့ ရေထဲကို အညစ်အကြေးတွေထည့်လိုက်လို့ နောက်ကျူပြီး မသန့်ပြန်သွားတာလိုဘဲ။ လူ့လောကအတွက် အမှောင်လှိုင်းတစ်ခု ထုတ်လွှတ်ပေးမရတာဖြစ်လို့ မမျှမတ လုပ်မိ တာအတွက် ရှက်စရာကြောက်စရာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် ကြည်လင်သန့်ရှင်းတဲ့ရေ သုံးနေကြသူတွေကို ညစ်ညမ်းနောက်ကျူတဲ့ရေတွေ သုံးစေရတာအတွက် ရှက်ဖွယ်ကြောက်ဖွယ်ပဲပေါ့။

ဒီလို ရှက်ဖွယ်နဲ့ကြောက်ဖွယ်တွေကို ရှက်ကြောက်ရကောင်းမှန်း သိသူတွေဟာ မသိလို့ မမျှတတာတွေကို လွန်ကျူးမိသော်မှ မမျှတမှန်းသိတဲ့အခါ ကိုယ်လွန်ကျူးမိလို့ နစ်နာခံရသူအား နစ်နာတာနဲ့အမျှ ပြန်ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး နောင်အခါ ဒီလိုမလွန်ကျူးဘဲ နေမယ်လို့ဆုံးဖြတ်တောင်းပန်စကား ဖွင့်ဟဝန်ခံတာကို လုပ်တာပဲ။

ဒီလိုလုပ်တာဟာ မမျှမတ လွန်ကျူးတာကို မသိမ်းပိုက်ပုံဘဲ။ အနောက်တိုင်းသားတွေသုံးတဲ့ သင့်ခံယူ (Thankyou) တွေ၊ ဆောရီး(sorry) တွေနဲ့ အရှေ့တိုင်းက စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်လို့ပါဆိုတာတွေဟာ တကယ်တော့ မမျှမတလွန်ကျူးတဲ့အဖြစ်ကို မသိမ်းပိုက်ပုံ ဖော်ပြရမယ့် စကားတွေပဲ။ ဒီကနေ့ ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ ပြောနေကြသလဲတော့ မသိတော့ဘူး။ မမျှတမှုရဲ့ဒဏ်ကို ခံရသူက ရန်ပြုတာ မခံရရုံဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပဲ။

လူမှာ ရှက်တတ်တာနဲ့ ကြောက်တတ်တာတွေဟာ ဖြစ်မြဲသဘာဝတွေပဲ။ လူတွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြု မခံရမှာနဲ့ ပြစ်တင်ရှုံ့ချမှာ

တွေကို ရှက်တာကြောက်တာပဲ။ ကိုယ်ပြောတာ ပြုတာနဲ့ နေထိုင်တာ တွေဟာ ပြောဖူးပြုဖူး နေထိုင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲ အစဦးဆုံး ပြောပြုနေ တဲ့အခါတွေမှာ အဲဒီလို ရှက်တာကြောက်တာတွေ ဖြစ်ကြတာပဲ။ ရှေးက မလုပ်ဖူးတော့ လုပ်တဲ့ အတိုင်းမဖြစ်ဘဲ တလွဲဖြစ်မှာအတွက် လွဲရင် လူတွေရဲ့အသိအမှတ်ပြုမခံရဘဲ ကဲ့ရဲ့ခံရမှာအတွက် ရှက်တာ ကြောက်တာပဲ။

ကိုယ်ပြုတဲ့အမှုက မှန်နေလည်း အဲဒီမှန်တဲ့အတိုင်း မပြုနိုင် ဘဲ လွဲချော်ရင် လူတွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံထားရတာတွေ ဆုံးရှုံးပြီး ကဲ့ရဲ့ခံရမှာအတွက် ရှက်တာကြောက်တာပဲ။ ရှက်တာ ကြောက်တာကို အရကောက်ကြည့်ရင် လူတွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရတာ ပျက်သွားမှာ နဲ့ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချ ခံရမှာတွေကြောင့် ဖြစ်တာတွေပဲ။ မှန်တဲ့အမှု အစဦးဆုံး လုပ်တဲ့အခါ မအောင်မြင်ဘဲ လွဲချော်ခံရမှာအတွက် ရှက်တာကြောက် တာဟာ အသိအမှတ်ပြုခံရတာ ပျက်သွားမှာအတွက် ရှက်ပြီး ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချ ခံရမှာအတွက် ကြောက်တာပဲ။ ဒီအရှက်အကြောက်ဟာ လူတိုင်းနီးပါး မှာရှိတာပဲ။ ကိုယ်မလုပ်ဆောင် နိုင်မှာအတွက် ရှက်တာကြောက်တာကို ငြင်းဆန်ပြီး မရှက်အောင် မကြောက်အောင် လုပ်ရမှာဘဲ။

အဲဒီလို လုပ်သူတွေဟာ လူတွေရဲ့ အထင်ကြီးခြင်းနဲ့ ဂုဏ်ပြု ခြင်းတွေ ရကြတာပဲ။ မဟုတ်မမှန်တာလုပ်ရင်တော့ လူလောကရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမခံရမှာ အသေအချာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လွန်ကျူးတာဟာ ရှက်စရာပဲ။ လူလောကက အသိအမှတ် မပြုရုံမျှမကဘဲ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ရှုံ့ချဦးမှာဖြစ်လို့ လွန်ကျူးတဲ့အမှုဟာ ကြောက်စရာလည်း ဖြစ်တာပဲ။

လူတစ်ဦးဟာ လူလောကအလယ်မှာ တစ်ဦးတည်း ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်တာဘဲ။ လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေရပြီး ရပ်တည် နေတာပဲ။ အဲဒီလို ရပ်တည်နေတဲ့သူ ဘယ်လောက် ကြီးမြင့်သလဲ

သိမ်ငယ်သလဲဆိုတာ လူတွေကသိကြတာဟာ အဲဒီအသိခံလူမှာ မျက်နှာတွေ ဘယ်လောက် ရှိမရှိနဲ့ဆုံးဖြတ်ရတာပဲ။ သူ့ဘက်က ရပ်တည်မယ့်လူ မရှိသူဟာ မျက်နှာမရှိသူဘဲ။ သူ့ဘက်က ရပ်တည်မယ့်လူ နည်းနည်းပါးပါးပဲရှိသူဟာ မျက်နှာငယ်သူပဲ။ ရပ်တည်မယ့်လူတွေ အများအပြားရှိသူဟာ လူ့လောကမှာ မျက်နှာကြီးသူပဲ။

လူဟာမျက်နှာမရှိရင် အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပြီး အသက်ရှင်ရမှာပဲ။ မျက်နှာကြီးရင် အသက်ရှင်တဲ့အခါ အခက်အခဲမရှိဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်မျက်နှာကြီးအောင်ကလည်း အလိုလိုဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မျက်နှာကြီးဖို့အတွက် ကိုယ့်မျက်နှာကို သူများတွေကိုပေးရတာပဲ။ မျက်နှာပေးတယ်ဆိုတာ သူများတွေကို ကိုယ်က ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တာတွေ စောင့်စည်းတာတွေ လုပ်တာပဲ။ ကိုယ်က အဲဒီလိုမျက်နှာပေးတော့သူများတွေကလည်း ကိုယ့်ကိုမျက်နှာပေးတာရပြီး ကိုယ်ကလည်းမျက်နှာရှိသူ မျက်နှာကြီးသူ ဖြစ်လာတာပဲ။

ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကိုယ်က သူများတွေကို မျက်နှာပေးရတယ်။ မျက်နှာပေးရမှာ မပေးရင် မျက်နှာပျက်တာပဲ။ မျက်နှာပျက်တယ်ဆိုတာလည်း သူ့သဘာဝအတိုင်း အလိုလိုဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးပဲ။ ကိုယ်က လူတွေအသိအမှတ်ပြု ခံရတာကပျက်အောင် ရှက်စရာလုပ်တာနဲ့ လူတွေပြစ်တင်ရှုံ့ချအောင်လုပ်တဲ့ ကြောက်စရာ လုပ်တာတွေလုပ်မှ မျက်နှာပျက်တာဖြစ်တာပဲ။

လူ့လောကမှာ လွန်ကျူးမှုလို့ပြောရတဲ့ ကိုယ်အပြုအမူ နှုတ်အပြောအဆိုနဲ့ စိတ်ဓာတ်အနေအထားတွေဟာ လူ့လောကက လက်မခံတဲ့ အနေအထားတွေပဲ။ ဒါတွေရှိရင် မျက်နှာပျက်မှာပဲ။ ဒါတွေရှိရင် လူတွေရဲ့အထင်သေးတာ ပြစ်တင်ရှုံ့ချတာ ခံရမှာပဲ။ အကြောင်းက

တော့ အမှန်မဟုတ်ဘဲ အလွဲအချော်ဖြစ်လို့ပဲ။ မှန်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ် တတ်သေးလို့ လွဲချော်ပြီး အမှန်အလုပ် မဖြစ်တာတောင် ရှက်ကြရ ကြောက်ကြရသေးတာပဲ။ မဟုတ်မမှန်တဲ့ လွန်ကျူးမှုလုပ်ရင်တော့ လူတွေရဲ့အထင်သေးခံရတာနဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခံရတာ အသေအချာပဲ။ ဒါကြောင့် လွန်ကျူးတာဟာ ရှက်ရမှာနဲ့ ကြောက်ရမှာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါသည်ဟာ အဲဒီရှက်ရမှာကိုလည်း ရှက်ရ မှန်းမသိ၊ ကြောက်ရမှာကိုလည်း ကြောက်ရမှန်းမသိသူဘဲ။ အကြောင်း ကတော့ သူ့ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ်နဲ့ ဦးနှောက်မှာ သိတာတွေအရ အဲဒီသိတာတွေဟာ အမှန်တွေပဲလို့ သူသိတယ်။ ဒီအမှန်တွေအတွက် သူလုပ်စရာရှိတာတွေကို အရှက်အကြောက်မရှိ လုပ်တော့သူပဲ။ ဘယ်သူ မကောင်းကောင်း သူကောင်းတယ်လို့ သိနေလို့ပဲ။ ကမ္မဇ အနာရောဂါရနေတဲ့သူဟာ လူလောကက လွန်ကျူးတာလို့ သိနေပေ မယ့် သူ့အမြင်မှာ လွန်ကျူးတာမဟုတ်ဘူး၊ မှန်ကန်တာလို့ သိနေတဲ့ အတွက် အဲဒီလွန်ကျူးမှုကို အရှက်မရှိ အကြောက်မရှိဘဲ စိတ်လုံ လက်လုံ လွန်ကျူးသူပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါ အကပ်ခံနေရသူဟာ လွန်ကျူးမှုတွေ အမျိုးမျိုးထဲက သူလွန်ကျူးတဲ့အမှုအတွက် ရှက်ရကောင်းမှန်း ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိသူဘဲ။ လူလောကကို မမြင်သူဘဲ။ သူ့ ကိုယ်သူသာ သိသူဖြစ်တယ်။ သူလွန်ကျူးတဲ့အမှုအတွက် လူလောက မငြိမ်းမချမ်းဖြစ်တာကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ သူလွန်ကျူး တာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ သူ့အကျိုး များမှာကိုသာ မြင်တတ်သူဖြစ်တာပဲ။

သူလွန်ကျူးလို့ဖြစ်တဲ့ သူ့အကျိုးလို့ မြင်တာတွေဟာ လူ လောကရဲ့ မျက်နှာအပျက်ခံရစရာတွေဖြစ်လို့ သူ့အကျိုးရတာ တကယ်မဟုတ်ဘဲ အပြစ်တွေရမှာတွေပဲ။ ဒါကြောင့် အကျိုးရတယ်

ထင်ရပေမယ့် တကယ်ရတာက စိုးရိမ်ပူဆွေးစရာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုရလည်း သူလွန်ကျူးတာကြောင့် ဖြစ်တာလို့မသိဘဲ သူလွန်ကျူးအားက နည်းလို့ပဲလို့သာထင်ပြီး ထပ်ကျူးလွန်စရာပဲ လုပ်မှာပဲ။ ပိုက်ကွန်မိတဲ့ သတ္တဝါလိုပဲ။ ရုန်းလေ ပိုကျပ်လေ ဖြစ်တာဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်မှာဖြစ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ။ အဆုံးအထိ အကျပ်တွေ့လည်း သူလွန်ကျူးတာကို အမှားမမြင်သူဘဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါအဝင်ခံနေရသူရဲ့ လူ့လောကဆိုင်ရာ အမှားအမှန် တိုင်းထွာ စရာ “ပေတံ” ကိရိယာဟာ သူ့ခံစားချက်ပဲ။ သူလွန်ကျူးတာတွေ လုပ်တာဟာ သူ့ခံစားချက်ရဲ့ စေစားချက်အရ လုပ်တာပဲ။ သူလွန်ကျူးလို့ သူလိုချင်တဲ့ခံစားချက် ဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီခံစားချက်ယိုယွင်းပျက်စီးလို့ စိုးရိမ်ပူဆွေးရတာပဲ။ လွန်ကျူးတဲ့ အတိုင်းဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်ကို သူလိုချင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်လို့ စိုးရိမ်ပူဆွေးရတာ မဟုတ်တာဘဲလို့ မှတ်ယူတာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါသည်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းနီးပါးတူသူကို ပြောပါဆိုရင် အရူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ အရူးဟာသူကောင်းတယ်ထင်တာ သူလုပ်တာပဲ။ သူ့လုပ်ချက်ဟာ လူ့လောက လိုအပ်ချက်နဲ့ ထပ်တူကျလား မကျလား မဝေဖန်သူဘဲ။ အရူးရဲ့ လူ့လောကကို သိမြင်ချက်တွေဟာ တကယ်သိမြင်စရာတွေနဲ့ခြားနားတဲ့ “ယထာဘူတ မကျတဲ့” အသိအမြင်တွေပဲ။ ကမ္မဇ အနာရောဂါ အကပ်ခံရသူလည်း ဒီလိုပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ ကမ္မဇအနာ ရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ လွန်ကျူးမှုကံတွေ များသလောက်များတယ်။ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွန်ကျူးမှု ကံတွေကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရောဂါပဲ။ လွန်ကျူးမှုကံတွေမရှိဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါ မဖြစ်ဘူး။ သူ့အလိုလိုဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇ အနာရောဂါဆိုတာ လုံးလုံးမရှိတာဘဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါခံနေရသူဆိုက ရောဂါကူးစက်ခံရတယ်ဆိုတာ လည်း မရှိတဲ့ရောဂါဘဲ။ လွန်ကျူးမှုကိုမလုပ်သမျှ ဘယ်ကမ္မဇအနာ ရောဂါရနေသူဆိုကမှ ကမ္မဇအနာရောဂါ အကူးခံရတာ မရှိတာဘဲ။

ဒါပေမယ့် ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူရဲ့ လောကအမြင်နဲ့ လွန်ကျူးချက်တွေကို တွေ့ရပြီးအားကျအတုခိုး လွန်ကျူးတာတော့ လုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို သူကိုယ်တိုင်က လွန်ကျူးရင်တော့ လွန်ကျူးသူ မှာ ကမ္မဇအနာရောဂါ အဝင်ခံရနိုင်တယ်။ ရောဂါကူးတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုပ်လို့ ကိုယ်ရောဂါရတာလို့ပြောရမယ်။ ကမ္မဇအနာရောဂါသည် ကို တွေ့နေရလည်း သူ့ကို အားမကျရင်ဖြစ်ဖြစ် အားကျလည်း အတု ခိုးလွန်ကျူးတာ မလုပ်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ကမ္မဇအနာရောဂါ အဖြစ်ခံရတာ မဖြစ်ဘူးပဲ။ ဒါကြောင့် ကမ္မဇအနာရောဂါ အဝင်ခံရတာရဲ့ လက်သည် အကြောင်းဟာ ကိုယ်ကံလို့ခေါ်တဲ့ လွန်ကျူးတာလုပ်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ကမ္မဇအနာရောဂါအဝင်ခံရသူဟာ ကိုယ့်ကိုယ် အပျောက် ဆုံးခံရတာပဲ။ မွေးစဉ်က ပါလာတဲ့ မျက်စိဟာမြင်စရာတွေကို မြင်စရာ တွေရဲ့ ပမာဏမှန်အတိုင်းမြင်ဖို့ဖြစ်ပေမယ့် မျက်စိက မြင်စရာရဲ့ ပမာ ဇာမှန်အတိုင်း မမြင်ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါက သူမြင်ချင်သလို မြင်စေ တော့ မွေးစဉ်ကပါလာတဲ့မျက်စိ ဆုံးရှုံးတာပေါ့။ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ပကတိ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်တွေမဟုတ်တော့ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါက ဖြစ်စေတဲ့ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်တွေ ဖြစ်တော့တာပဲ။

ကြားစရာကို ကြားတဲ့အခါလည်း ကြားစရာရဲ့ပမာဏ “သုတမတ္တ” မဟုတ်တော့ဘူး။ အနံ့အရသာ အတွေ့ကို တွေ့တဲ့ အခါ လည်း အနံ့ အရသာ အတွေ့တွေရဲ့ ပမာဏဖြစ်တဲ့ “ဃာယိ တမတ္တ၊ သာယိတမတ္တ၊ မုတမတ္တ”အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူးပဲ။ မန=ဦး

နောက်က သိစရာကိုသိတဲ့အခါလည်း သိစရာရဲ့ပမာဏ “ဝိညာတမတ္တ”ကို မသိတော့ဘူးပဲ။ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ရောဂါအတိုင်း သိတော့တာပဲ။

မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်ဒီဇြောက်ခုနဲ့ သက်ရှိဟာ မြင်နေ ကြားနေတွေ့နေသိနေသူပဲ။ ဒါတွေမရှိတာဟာ သက်ရှိအဖြစ်က သေတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ အကပ်ခံရသူဟာ ဒါတွေရှိနေလို့ သေသူတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက ပုံမှန်အလုပ်ကို မလုပ်ကြတော့ဘဲ မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ကုန်ကြတာပဲ။ လူရဲ့ရှုထောင့်မရှိတော့ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ ရှုထောင့်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

မြင်စရာ ကြားစရာ တွေ့သိစရာတွေက သူတို့ရဲ့ ပုံမှန် ပမာဏတွေအတိုင်း မပြောင်း မလဲ မရွေ့မလျားရှိနေတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရှု နားဆင် တွေ့သိသူက ရှုထောင့်ပြောင်းသွားတော့ မြင်တာ ကြားတာ တွေ့သိတာတွေက ပုံမှန်ပမာဏမှန်အတိုင်း မဖြစ်တော့တာဘဲ။ ရှုထောင့်တစ်မျိုးနဲ့သိသူ သိသလို နောက်ရှုထောင့် တစ်မျိုးနဲ့ သိသူဟာ တူညီတဲ့သိတာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ လူတွေဟာ စိတ်ဝမ်းကွဲတာတွေ အဖြစ်ခံကြရတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ အဖြစ်ခံနေကြသမျှမှာတော့ လူတွေ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး နားလည်မှုရပြီး ညီညွတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တာဘဲ။ တစ်ဦးက တစ်ဦးလည်း နားမလည်နိုင်ကြဘဲ ကိုယ့်အသိဟာ အမှန်လို့ လုပ်ကြပြီပေါ့။ ခွင့်လွှတ်တယ်။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ စကားလုံးပဲ ရှိတော့မှာပဲ။ ကိုယ်သိတာပဲ ကိုယ်ကသိပြီး သူများသိတာကို ကိုယ်မသိရင် သူများကို ဘယ်လိုနားလည်ပါ့မလဲ။ နားမလည်ဘဲ ဘယ်လိုခွင့်လွှတ်ပါ့မလဲ။ ခွင့်လွှတ်တာ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုသည်းခံမလဲ။ ဒီတော့ သည်းခံတယ်ဆိုတာ ခံနေတာသက်သက်ပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ဒီလို ခံနေတာ သက်

သက်ပဲလုပ်နေလို့ ဘယ်လိုအမြတ်ဆုံးအကျင့်အဖြစ် ဘာတွေမြတ်မှာ မို့လဲ၊ ဒါကြောင့် သည်းခံတာဟာ စကားလုံးပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ ကမ္မဇ အနာရောဂါရှင်ဟာ တကယ်သည်းခံတာကို မလုပ်နိုင်တာဘဲ၊ သည်းခံ တာလုပ်တယ်ဆိုရင် မနိုင်လို့ တုံ့ပြန်စရာ မရှိတာကြောင့် ခံနေတာပဲ လုပ်ရမှာပေါ့။

ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကမ္မဇ အနာရောဂါက လွတ်လပ်တာကို သိသလို ကမ္မဇအနာရောဂါ အကပ် ခံနေရတဲ့ ရောဂါသည်ကိုလည်း သိသူပဲ၊ ဒါကြောင့် ရောဂါသည်ရဲ့ အမှားမှား အပြုအမူတွေကို တွေ့မြင်ခံစားရလည်း သူမှားသလို အမှား နဲ့မတုံ့ပြန်ဘဲ ခွင့်လွှတ်တတ် သည်းခံတတ်တယ်၊ လူကြီးတွေဟာ ကလေးကို အလုံးစုံသိနေတော့ ကလေးရဲ့မှားယွင်းတဲ့ အမူတွေ အတွက် ကလေးကိုအပြစ်မပေးဘဲ ခွင့်လွှတ်နိုင် သည်းခံနိုင်ကြတာ မျိုးပဲ။

ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်ဟာ တိုက်ပွဲကို ဖိတ်ခေါ် နေသူလို့ ပြောရမှာပဲ၊ သူ့မထိနဲ့ ထိရင် မီးပွင့်သွားမယ်၊ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ လိုက်မယ်ဆိုတဲ့သူပဲ၊ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရနေတာရဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို ကုန်အောင်စုံအောင် ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းအပါးလောက် ကြားဖူးနားဝဖြစ်ရုံ ပြောခဲ့တာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်လို့ သိအောင် ပြောခဲ့ ပြီပဲ၊ ကမ္မဇအနာ ရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ လွန်ကျူးချက် “သင်္ခါရ”တွေက အမျိုးမျိုးရှိတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရနေသူလည်း အမျိုးမျိုးရှိတာ သိခဲ့ပြီပဲ၊ ရောဂါသည်ခံနေရတဲ့ အဖြစ်တွေဟာလည်း ရောဂါတစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုးခြားနားကြတာပေါ့၊ ဒါကိုလည်း နည်းနည်းလောက်တော့ အသိပေးဖို့လိုမှာပဲ၊ ကမ္မဇအနာရောဂါ ခံနေရသူတွေ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး

ခြားနားကြပုံပေါ့။

ကမ္မဇအနာရောဂါက မလွတ်လပ်ကြသေးလို့ တခြားကမ္မဇ အနာရောဂါသည်ကို မြင်နိုင်အား မရှိကြသူတွေက ပြောကြတဲ့ ကမ္မဇ အနာရောဂါခံနေရသူ အကြောင်းပြောခဲ့ကြတဲ့ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေထဲ မျောနေတာကလွတ်လပ်ဖို့ပေါ့၊ သူတို့ပြောကြ တာ ဟာ မြေကြီးအောက်ထဲက ကမ္မဇအနာရောဂါသည်တွေ အကြောင်း မိုးကောင်းကင်ပေါ်က ကမ္မဇအနာရောဂါသည်တွေ အကြောင်းနဲ့ မြေပြင်ပေါ်က လူတွေမမြင်ရတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည် တွေ အကြောင်းတွေက အဓိကပဲ။ ဒီဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းရှစ်ထောင်လောက်က အီဂျစ်ပြည်မှာ ရှိနေပြီပဲ။ နှစ်ငါးထောင်လောက်ကတော့ အိန္ဒိယမှာ ရှိနေတယ်။ နှစ် နှစ်ထောင် လောက်ကတော့ သီဟိုဠ်မှာရှိတယ်။ နှစ်တစ်ထောင်ကျော်လောက်က တော့ မြန်မာပြည်မှာရှိလာတာတွေ အမှတ်အသားတွေ ရတယ်။

အဲဒီ ကမ္မဇအနာရောဂါသည် ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင်ပြဇာတ် တွေဟာ ယုတ္တိနဲ့ကြည့်ရင် လူယုံစရာတော့ မဖြစ်ကြဘူး၊ လူဟာ ယုံတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်တိုင်း ပြလိုက်တိုင်း ယုံတာမဟုတ်တာဘဲ၊ ယုံတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ဖူးတာ တစ်ခုခုနဲ့ ချဉ်းကြည့်ပြီးမှ ယုံကြ တာပဲ၊ ချဉ်းစရာမရှိရင် မယုံနိုင်ကြဘူး၊ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင် ပြဇာတ် တွေက ကမ္မဇအနာရောဂါသည် တွေရဲ့ ဖြစ်ပျက်နေပုံ ပြချက်တွေဟာ တွေ့ရသူအနေနဲ့ ချဉ်းစရာအလားတူ တစ်ခုခု တွေ့ဖူးတာ မရှိလို့ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ယုံကြသူတွေတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ယုံတဲ့သူတွေ ယုံနိုင်အောင် ဒဏ္ဍာရီ ဝတ္ထုတွေ ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေ ပြောကြသူတွေက ပါးနပ်ကြ တယ်၊ အဲဒီသူတွေက လူတွေရဲ့ ပျော့ကွက်ကို သိကြတယ်၊ အဲဒါက တော့ လူတွေမှာရှိတဲ့ ကြောက်တတ်တာနဲ့ မက်မောတာပဲ၊ တရားလွန်

ကြောက်စရာကောင်းအောင် တရားလွန်မက်မောစရာ ကောင်းအောင်
အဲဒီ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေထဲက ကမ္မဇအနာရောဂါသည်
တွေနဲ့ သူတို့ဖြစ်ပျက်နေတာထဲကို ရသဝင်အောင်သွင်းပြီး ပြောကြ
တာပဲ။

ဥပမာ မြေကြီးအောက် အမှောင်ထဲ ဘာမှ မစားရဘဲ နေရတဲ့
ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ် အီဂျစ်တွေက ရှေးအခါက ယုံကြတယ်။
သံရည်ပူထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေနေရတာကို အိန္ဒိယတွေက
ရှေးအခါက ယုံကြတယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ စားဝတ်နေရေး ကျန်း
မာရေး ဘာမှပူစရာမရှိဘဲ ပျော်ပါးနေကြတာတွေ မစားမသောက်ဘဲ
အနံ့အရသာ အတွေ့မခံဘဲ နေကြတာတွေ အမြင်အကြား လုပ်စရာ
တောင်မရှိဘဲ နေကြတာတွေ အဲဒီ ရောဂါသည်တွေ ဖြစ်ကြတာကို
သူတို့ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုတွေ ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေမှာပြကြတယ်။

လူက ဆိုးဝါးတဲ့ အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့
တွေကို ကြောက်တယ်။ ကောင်းမွန်တာတွေရှိရင် မက်မောတာပဲ။ အဲဒါ
တွေကလွတ်နေတာလည်း အရသာရှိတာပဲ။ လူက ကြောက်ရွံ့စရာ
မက်မောစရာနဲ့ ငြိမ်းအေးစရာဆိုရင် ယုတ္တိရှိချင်ရှိ မရှိချင်နေ အရသာ
ခံချင်တာပဲ။ အဲဒီအရသာခံရင်းကပဲ အဲဒီ အရသာတွေပေးတဲ့ ကမ္မဇ
အနာရောဂါသည်ရဲ့ ပုံစံနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လူတွေရဲ့ ဦးနှောက်
အသိထဲမှာ အရှိအဖြစ် ယုံကြည်သွားကြတာပဲ။

မြေကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည် တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့
သရဲ တစ္ဆေ ဥစ္စာစောင့် နတ်ဒေဝါတွေကိုပြကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ
တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာရှိတာနဲ့ နောက်တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ရှိတာချင်း
မတူတာကြည့်ပြီး ယုံရပေမယ့် အရသာနဲ့ကပ်အပေးခံရလို့ ယုံကြတာ
ပဲဆိုတာ သိသာတယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုယ်တွေ့ တွေ့ဖူး တယ်ဆိုတာ

လည်း ဒုန့်ဒေးပဲ။ သူမြင်တာကို သူလိုမျက်စိပါသူက မမြင်ရဘူးဆိုတာ ဘယ်လို ယုတ္တိရှိတော့သလဲ။ ဦးနှောက်ဟာ မရှိတာတွေလည်း မြင်တတ် ကြားတတ် တွေ့တတ် သိတတ်တဲ့ သဘောရှိတာ သိရမှာပဲ။

အဲဒီဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေမှာ ကမ္မဇအနာရောဂါ သည်တွေကို ပိုးမွှားတွေ တိရစ္ဆာန်တွေအဖြစ် ပြုကြတာတွေ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီအကောင်ဘလောင်တွေဟာ လူတွေထက် ဘယ်လောက် ဆိုးလို့လဲ။ လူတွေက အဲဒီအကောင်ဘလောင်တွေထက် ဘယ်လောက် ကောင်းလို့ လူက လူ့ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ရတာဟာ အဲဒီအကောင် ဘလောင်တွေကလည်း သူတို့ကိစ္စ ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ရတာထက် ဘယ်လောက်ချမ်းမြေ့မှု သာလွန်လို့လဲ။ သူတို့ကလည်း သူတို့သက်ဝင်ရှင်သန် ချိုးချခဲ့ဖို့ လူတွေ အဲဒီကိစ္စ ဆောင်ရွက်တာထက် ဘယ်လောက် မသက်မသာ မအောင်မြင်ဖြစ်လို့လဲ။ လူကသာတယ် အကောင်ဘလောင်တွေက ချာတယ်လို့ ဘာနဲ့ တိုင်းတာလဲ မေးစစ်ဖို့လိုတာပဲ။ လူဘက်ကကြည့်လို့ သူတို့ ချာတာပဲ။ သူတို့ဘက်က ကြည့်ရင် လူက ချာတာတွေ့ရမှာ အသေအချာပဲ။

ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထု ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေက ကမ္မဇအနာရောဂါ ခံနေရသူတွေရဲ့ ပုံပြချက်တွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူကို တစိုးတစိမှ မသိဘဲ ထင်ယောင်ပိုးဝါး ပြချက်တွေပဲဖြစ်တယ်။ ဒီပြချက်တွေနောက် ကောက်ကောက်လိုက်မိသူက လူ့လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ အသိကို သိနိုင်တဲ့ ဦးနှောက်ချွတ်ယွင်းသူဖြစ်ပြီး လူ့လောကကို အမှောင်ကရုန်းမထွက်နိုင်စေတဲ့ ပြချက်တွေပဲ။ ဒီပြချက်တွေဟာ လူ့လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာနဲ့ ဖီလာဖြစ်တဲ့အကြောက်တရား အမက်တရားဖြစ်ကြလို့ပဲ။ ဒါဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါအစစ်ကို မသိကြရာက ပြကြတဲ့အဖြစ်တွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ အစစ်ကို ဖော်နိုင်သူမပေါ်တော့ ဒီလိုဖြစ်

တာပဲ။ ဘီစီခြောက် ရာစုလောက်မှာ အိန္ဒိယမှာပဲ ကမ္မဇအနာရောဂါ အစစ်ကို ဖော်ထုတ်သူ ပေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကမ္မဇအနာရောဂါ မဟုတ်တာ သိနေကြသူတွေ ပြားပြားဝပ်အောင် ငြိမ်ကျသွားကြတာ ပဲ။ နောက်တော့လည်း အဲဒီ ကမ္မဇအနာရောဂါ အမှန်ပြချက်ဟာလည်း အိန္ဒိယရဲ့ မငြိမ်မသက်မှုအောက်မှာ အပျောက်ဆုံးခံရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပျောက်ဆုံးချက် လုံးလုံးလျားလျားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္မဇအနာရောဂါအစစ် ဖော်ပြချက်တွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု စပ်ဟပ်ယူတတ်သူ အတွက် ယူလို့ရတဲ့ အဖြစ်ရှိတယ်။ ရလို့လည်း ဒီစကားတွေ ပြောနိုင်တာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ တခြားရောဂါတွေလိုပဲ လူမှာစွဲကပ်တဲ့ ရောဂါပဲ။ ဥတုဇအနာ ရောဂါရသူဟာ လူမှာ နာကျင် ခံခက်ဖြစ်စေသလို အာဟာရဇအနာရောဂါလည်း ဒီလိုပဲ။ စိတ္တဇအနာရောဂါလည်း လူကိုပဲ နာကျင်ခံခက် ဖြစ်စေတာပဲ။ အဲဒီ ရောဂါတွေရဲ့ အကြောင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဥတုတွေ အာဟာရတွေ စိတ်ဖြစ်စရာတွေ မှီဝဲလို့ ရောဂါဖြစ်တာတွေပဲ။ အဲဒီရောဂါတွေဟာ အဲဒီမှီဝဲသူမှာဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီလူ မရှိတဲ့နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်စေတာ မဟုတ်ကြဘူး။ ရောဂါအဖြစ်ခံရသူဟာ ရောဂါဆိုတဲ့အတိုင်း နာကျင်တာတွေ နှိပ်စက်တာတွေ ဖြစ်ရတာပဲ။ အဲဒီ ရောဂါတွေ အဲဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ကမ္မဇအနာရောဂါကျတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ နှိပ်စက်နာကျင်စေတာကျတော့ မသိနိုင်ဖြစ်ပြီး ကံ သင်္ခါရတွေ မှီဝဲတဲ့အတွက် ကမ္မဇအနာရောဂါမှီဝဲသူမှာဖြစ်တာကို မသိကြတော့တဲ့အတွက် မှီဝဲသူမရှိတဲ့ နောင်တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ ဖြစ်မှာလို့ ရမ်းဆပြောကြတော့တာပဲ။

ကံသင်္ခါရအညံ့စားမှီဝဲသူဟာ မှီဝဲသူသေပြီးနောင်မှ အညံ့ဆုံး ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ် မြေကြီးထဲကသံရည်ပူတွေထဲမှာခံ

ရတဲ့ နာကျင်ခံခက်တဲ့ ရောဂါသည်ဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ။ အဲဒီလောက်မဆိုး
တဲ့ ကံသင်္ခါရမှီဝဲသူက ကမ္မဇအနာရောဂါအဖြစ် အကောင်ဘလောင်
တွေ ဖြစ်ကြတာပဲလို့ ပြကြတယ်။ နည်းနည်းကောင်းတဲ့ ကံသင်္ခါရ
မှီဝဲသူကတော့ မိုးပေါ်ကိုတက်ပြီးဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ ခံစားတာ
ပဲ။ အကောင်းဆုံးကံသင်္ခါရ မှီဝဲသူကျတော့ ကောင်းကင်က အမြင့်ဆုံး
မှာ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ်တွေမရှိသူအဖြစ် ကမ္မဇအနာရောဂါ
ခံစားနေရတာပဲ။ ဒီလိုတွေ ဟိန္ဒူတွေက ကမ္မဇအနာရောဂါအဖြစ် မသိ
တော့ ကြံဆပြောကြတာပဲ။ ဂျိန်းတွေလည်း ဒီလိုလို့ပဲ ပြကြတယ်။

ကံသင်္ခါရနဲ့ အဲဒီကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေလိုက်တဲ့ ကမ္မဇ
အနာရောဂါရဲ့အဖြစ်ကို အစစ်အမှန်သိကြသူ ရှေးအခါက မပေါ်ခဲ့ဘူး။
ဒါပေမယ့် ကံသင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါဟာ အလွန်ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်လို့တော့ ခံယူကြတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် မြေကြီးအောက်
ထဲမှာဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်တွေနဲ့ မြေကြီးပေါ်က မမြင်
ရတဲ့ရောဂါသည်တွေ အကောင်ဘလောင်တွေအဖြစ် မြင်နေရတဲ့
တချို့ရောဂါသည်တွေလောက်ပဲ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေက ကြောက်
ကြတယ်။ အကောင်ဘလောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မိုးပေါ်က ကမ္မဇအနာ
ရောဂါသည်ဖြစ်ရမှာကျတော့ မကြောက်ရုံလောက်မကဘဲ အဲဒီ
ရောဂါသည်ဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့် ဆုတောင်းတာတွေအထိ လုပ်ကြတာပဲ။
အဲဒီသူတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီကမ္မဇအနာ ရောဂါသည်ထဲက
“ပရမတ္ထမ”လို့ပြောရတဲ့ အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့ဖြစ်တဲ့
ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်တွေ မခံစားတော့တဲ့ ရုပ်နာမ် နှစ်ဖြာသာသိ
တော့တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်ပဲဖြစ်တဲ့ “ဗြဟ္မ”လို့ဆိုတဲ့ ကိလေသာ
တွေကို ပ,သွားအောင်လုပ်ပြီးသူဖြစ်ဖို့ကို သူတို့က ပန်းတိုင်ထား
ကြတယ်။ အဲဒီကမ္မဇအနာရောဂါသည်ရဲ့အဖြစ်ဟာ ကာမ ခံစားချင်

တာက လွတ်ရာဖြစ်လို့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ “မောက္ခ” အစစ်လို့ ခံယူကြတာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာလိုဆိုရင် “ဝိမုတ္တိ” လို့ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်တူတယ်။

ဟိန္ဒူဘာသာတွေက ကမ္မဇအနာရောဂါကို အဲဒီလို သိကြပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင့်ခြောက်ရာ လောက်က ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အဖြစ် အစစ်အမှန်ကို သိသူ မပေါ်ခင် ကလေးမှာဘဲ ဟိန္ဒူတွေရဲ့ အဲဒီ ကမ္မဇအနာရောဂါအသိရဲ့ အားနည်းချက်ကို သိသူပေါ်ခဲ့တယ်။ သူကဂျိန်းပဲ။

ဂျိန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါ အမြစ်ပြတ်ဖို့အတွက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးနီး အပြင်းထန်ဆုံး ဆင်းရဲဒုက္ခတွေခံပြီး ရှာဖွေခဲ့တယ်။ သူ့အမြင်မှာ ဟိန္ဒူကမြင်ပြတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှုဟာ အမြစ်မပြတ်ဘူးလို့ပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီဟိန္ဒူကမြင်တဲ့ ပရမတ္ထမဗြဟ္မာအဖြစ်လို့ဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံတွေပဲသိတဲ့ အသိရှိသူဟာလည်း ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ်က မလွတ်လပ်မငြိမ်းချမ်းသေးတဲ့ အဖြစ်ပဲလို့ သုံးသပ်မိပြီး ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ်က အမြစ်ပြတ်ဖို့ဆိုရင် ကံသင်္ခါရတွေ မလုပ်ဘဲ နေရမှာပဲ လို့ မြင်လာတယ်။

လူဟာ ကံသင်္ခါရတွေကို လုပ်နေကြတာပဲ။ မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘူး။ လူတွေက ကံသင်္ခါရတွေကိုလုပ်ချင်နေကြတော့ မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်တာဘဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရတွေကို မလုပ်ဘဲနေနိုင်ဖို့ လုပ်ချင်စိတ်မပေါ်အောင်နေမှဘဲလို့ သဘောပေါက်ပြီး ကံသင်္ခါရ လုပ်ချင် စိတ်မပေါ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်တယ်။ ဘယ်လို ကြိုးစားသလဲဆိုတော့ လူကိုချမ်းသာမပေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်စေတာပဲ။ လက်ဦးကျင့်စဉ်အဖြစ် လူ့နေရိုးနေစဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်တာတွေကို

လေ့ကျင့်ရတယ်လို့ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်တော့ ကံလုပ်ချင် စိတ်တွေ မပေါ်လာတော့တာပေါ့။ ကံလုပ်ချင်စိတ် လုံးဝမပေါ်တာဟာ လေ့ကျင့်ခန်းပြီးသူ “ကေဝလီ” ဖြစ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကံတွေကို မလုပ် စေရသလဲဆိုတော့ ကံကုန်အောင်လို့ပဲ။ ကံတွေ လုပ်ပြီးတာတွေရော လုပ်နေတာတွေရော အားလုံးကုန်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ်၊ ဖြစ်တာတွေကုန်တယ်လို့ ယူဆလို့ပဲ။

ဂျိန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတာ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ်ရဲ့ ဆိုးဝါး တဲ့အဖြစ်ကို အလွန် ရှောင်ရှားလိုသူပဲ။ ဒါပေမယ့် ကမ္မဇ အနာရောဂါ ကို သူသိတာက ရှေးက ဟိန္ဒူတွေက ပြောတာတွေအတိုင်း သိတာပဲ။ သူတို့သိကြတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေဟာ ထင်သာမြင်သာအဖြစ် မရှိတာတွေဘဲ။ လူသိနိုင်တဲ့ နယ်ပယ်ကိုလွန်တဲ့ အသိတွေပဲ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်သက်ရှိထင် ရှားရှိစဉ်ပဲ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ထင်သာမြင်သာရှိရှိ သိသူပေါ်ခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ဖော်ချက်ကိုလည်း ဟိန္ဒူက ပြန်မျိုးဝါးသွားတာခံရပြီး ဟိန္ဒူတွေလိုပဲ အညံ့စား ကံသင်္ခါရတွေက လွတ်ဖို့လောက် လုပ်နေကြ လုပ်စေကြပြီး အမြင့်စားကံသင်္ခါရတွေ လုပ်ကြတာနဲ့ လုပ်ဖို့ အားပေး ကြတာတွေ ဆောင်ရွက်ပြီး အမြင့်စား ကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေမယ့် ကမ္မဇအနာရောဂါသည်တွေရဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေ ပြောကြကာ အဲဒီ ကမ္မဇအနာရောဂါသည် ဘဝကို အားကျ သွားရည်ယိုနေကြတာပဲ။ အဲဒါဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါသည် အစစ်အမှန်ကို ဖော်ခဲ့သူရဲ့ အုပ်စု ထဲကလူတွေ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် နီးပါးလောက်ပဲ။ ကိုးဆယ့်ကိုး ဒသမ ကိုးကိုးကိုးလောက်အထိဖြစ်မယ်။

သူတို့ ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လုံးလုံး ကိုပဲ မသိကြဘူး။ ဟိန္ဒူတွေသိခဲ့သလိုပဲ သိနေကြတယ်။ ဟိန္ဒူတွေ

သိတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူတွေအနေနဲ့ ကြားဖူးနားဝ အသိနဲ့ပဲ သိနေကြရတာပဲ။ ထင်သာမြင်သာမရှိဘဲ သိနေရတာပဲ။ ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဖြစ်စေတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကိုပြုလုပ်ဖို့ ဝန်းကျင်အနေက ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကံသင်္ခါရကို မလုပ်ဘဲနေနိုင်သူဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲ။ ထင်သာမြင်သာမရှိတဲ့ ကံသင်္ခါရ ကြားဖူးနားဝအသိဟာ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လာရတဲ့ ထင်သာမြင်သာရှိရှိ အခက်ခဲကို ဘယ်လို ရှောင်လွှဲတဲ့အသိကို ဖြစ်စေပါ့မလဲ။ မလုပ်သင့်ဘူးနဲ့ လုပ်သင့်တယ်လွန်ဆွဲရတာအထိတောင် ဖြစ်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘဲ လွန်ကျူးတာက ရှေ့ကဖြစ်နေမှာပေါ့။ မလွန်ကျူးနေလို့ အဆုံးရှုံးခံရမှာက အခုလက်တွေ့ လွန်ကျူးလို့ ကမ္မဇအနာရောဂါရမှာက ကိုယ်မရှိတဲ့နောင်မှာ ဆိုတော့ ကိုယ်မရှိတဲ့နောင်မှ ဓားနဲ့ ခုတ်ခံရမှာနဲ့ အခုဓားနဲ့ အခုတ်ခံရမှာ နှစ်ခုဖြစ်ရင် ဘယ်ဟာကို ကြောက်သလဲဆိုရင် နီးရာဓား ကြောက်မှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရရှောင်လို့ဖြစ်မယ့် ဒုက္ခက ပစ္စက္ခမျက်မှောက် ကမ္မဇအနာရောဂါရပြီး ဒုက္ခရောက်မှာက မျက်ကွယ်ဆိုတော့ ကံသင်္ခါရ ပြုခွင့်ကြုံလာရင် မပြုဘဲရှောင်ဖို့ မလွယ်ကြတာဘဲ။

ကံသင်္ခါရနဲ့ အဲဒီကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အစစ်အမှန်ကို ထင်သာမြင်သာရှိရှိ ဖော်ခဲ့သူရဲ့ နောက်လိုက် အုပ်စုတွေက ကာလ ဒေသ ပယောဂ ဝန်းကျင်တွေရဲ့ အတိုက်စား ခံရတာကို မကျော်လွန်နိုင်ကြလို့ အလွဲလွဲအချော်ချော် ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို သိနေကြပေမယ့် ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇ အနာရောဂါ ဖော်ချက်စကားတွေကိုတော့ ကုန်ကုန်ပျောက်အောင် မဖျောက်နိုင်ကြဘူး။

ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူရဲ့ စကားတွေ အများအပြားလည်း ဒီနေ့အထိရှိနေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကံသင်္ခါရ

ရနဲ့ကမ္မဇာနာရောဂါ အစစ်အမှန်မဟုတ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ စကားတွေ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ဝင်နေတာခံရတာတော့ ရှိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ လည်း ကံသင်္ခါရနဲ့ကမ္မဇာနာရောဂါကို နကန်းတစ်လုံးမှ မသိသူက ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါပြချက်ဆိုင်ရာ စကားတွေကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ပေးထားတာ ခံရတာကတော့ တော်တော်မကောင်းတာဘဲ။

အဲဒီအထဲမှာ ကံသင်္ခါရအစစ်အမှန်ရဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါ အစစ်အမှန်ကို ပျောက်ပျက် စေတာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အဆိုးဆုံးအရာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါက ဓမ္မအတုအယောင် သူတို့အထဲ အဝင်ခံရတာပဲ။ အဲဒါကို “ပိဋကပဋိရူပက”လို့ ခေါ်ရမှာပဲ။ အဲဒီ ပိဋကပဋိရူပကဟာ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါကို ဖော်ပြခဲ့သူရဲ့ အုပ်စုဝင်တွေက သူတို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ စကားတွေထက် အလေးထားအားကိုးခံ ဖြစ်နေ တာဟာ အဆိုးဆုံးပဲ။

အဲဒီ ပိဋကပဋိရူပကတွေဟာလည်း ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇာနာ ရောဂါအစစ်အမှန် ဖော်ထုတ်ခဲ့သူရဲ့ စကားတွေလောက် အထိ အများ ကြီးပဲ။ ပြီးတော့လည်း ပိဋကပဋိရူပကတွေဟာ ပိဋကတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကျေပျက်ကုန်စေတာတွေပဲ။ ပိဋကဟာ သုတ္တတွေဟောခဲ့တာပဲ။ သုတ္တဆိုတာ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကံသင်္ခါ ရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါတွေနဲ့ အဲဒါတွေကို သိကြောင်းလမ်း ဖြစ်တဲ့ စည်းကမ်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာတွေပဲ။

ပါဠိသဒ္ဒါကျမ်းမှာ သုတ္တပေါင်း (၆၇၃) ခုရှိတာ ကြားဖူးကြ မှာပဲ။ အဲဒီ သုတ္တရဲ့အဓိပ္ပာယ်က သဒ္ဒါမှန်က မသွေဖည်နိုင်အောင် စည်းကမ်းချက်တွေ ပြတာတွေပဲ။ မျဉ်းကြိုးကို တင်စားပြီး ခေါ်တဲ့ အမည်ပေါ့။ ပိဋကထဲက သုတ္တတွေရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ပိဋက ပြောသူ ဖော်ခဲ့တဲ့ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါတွေဖြစ်ရာနဲ့ ဖြစ်ကြောင်း

အပြင် လွတ်မြောက်ရာနဲ့ လွတ်မြောက်ကြောင်း အချက်လေးချက်က လွတ်ထွက်မသွားအောင်ပြောခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ကလနားတွေကို ပြတဲ့ ပြချက်တွေပဲ။ ပိဋကယောင်ဖြစ်တဲ့ ပိဋကပဋိရူပကဟာ ပိဋကကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်စေတာပဲ။ ဒါကို သိသာအောင် နည်းနည်းပြောရမှာပဲ။

ကံသင်္ခါရနဲ့ အဲဒါကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေရဲ့ ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း လွတ်လပ်ရာနဲ့ လွတ်လပ်ကြောင်း ဟောပြောချက် ပိဋကဟာ လူတွေမှာ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ်၊ ဘယ်လိုလွတ်လပ်အောင်လုပ်ပြီး လွတ်လပ်စေရမယ်လို့ ညွှန်ပြတာ တွေဖြစ်တယ်။ ပိဋကပဋိရူပကတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါအဖြစ် ခံရသူနဲ့ လွတ်လပ်ရ မယ့်သူဆိုတာကိုပဲ မရှိဘူးလို့ပြောပြီး သဘာဝ တွေပဲရှိကြပြီး အဲဒီ သဘာဝတွေဖြစ်ပေါ်ရခြင်းအကြောင်းတွေပဲ အလေးနက်ဆုံးပြတာပဲ။ အဲဒီလို သိလိုက်တော့ အဲဒီသဘာဝတွေကို အခိုင်အမာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းကြုံလို့ ပေါင်းဆုံတာလောက်ပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ သိစေတာပဲ။ ဒီတော့ ဒီပိဋကပဋိရူပက ပြချက် ဟာ လူမှာဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါသိအောင် ပွားလို့ ရောဂါသိပြီး ရောဂါဖြစ်ကြောင်းပယ်နိုင်လို့ ရောဂါငြိမ်းရာ ရောက်တာကို မပြဘဲ သဘာဝအားလုံး အတူပဲ၊ နွားထီး ငါးကျပ် နွားမလည်း ငါးကျပ် လုပ်ပြတာပဲ။

ဘာမှ မဟုတ်တာကိုသိအောင် ဘယ်အတွက် လုပ်နေရသ လဲ။ လုပ်တော့ရော ဘာမှ မဟုတ်တာက ဟုတ်လာမှာ ဖြစ်လို့လား၊ အားလုံးသဘာဝတွေက ဘာမှမဟုတ်တာဆိုတော့ ဟုတ်လာလို့ ဘာကိုရမှာလဲ။ ဘာမှမဟုတ်တာဆိုတော့ လူလည်း မရှိတော့တာဘဲ။ ဘာမှမဟုတ်တာဖြစ်သွားတော့ ဘာမှမဟုတ်တာ သိတော့ရော ဟုတ်လားလည်းမသိ မဟုတ်လားလည်း မသိနိုင်ဖြစ်ပြီး ပိဋက

ပဋိရူပကကို လူလက်လှမ်းမမှီအောင် လေးနက်တာပဲလို့ လုပ်ကြတော့တာပဲ။ ဘာမှမဟုတ်တာအတွက် ဘာနဲ့လေးနက်ကြတယ် လုပ်ကြတာလဲ။ အဲဒါဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေ ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းရာငြိမ်းကြောင်း ဖော်ထုတ်ချက် လက်စ အပျောက်ခံရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကမ္မဇအနာရောဂါအမှန်ကို ဖော်ခဲ့သူရဲ့ နောက်လိုက်အုပ်စုဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဟိန္ဒူနဲ့ဂျိန်းတို့သိသလိုပဲ အချွတ်ချွတ် အချော်ချော် သိကြပြီး အကျိုးနည်းကြတာပဲ။

ပိဋကပဋိရူပကတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို သိဖို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တာဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ အဲဒီရောဂါ ငြိမ်းရာရောက်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော အသိခံရမယ့်အရာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါအမှန် ဖော်ထုတ်ခဲ့သူရဲ့ ပြောဟောချက်တွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါသိတာတွေ ပွားဖို့ပဲ ဟောခဲ့တယ်။ အနာသိမှ ဆေးရှိဆိုတာလို ဒီရောဂါပျောက်ဖို့ ဒါကိုသိရမှာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါအမှန်ကိုဖော်ထုတ်ခဲ့သူဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေကို ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါဟာ ရောဂါရနေသူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါရနေသူရဲ့ ကိုယ်လည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောဆိုချက်ကို အားကိုးပြုပြီး ပိဋကပဋိရူပကက အားလုံးသဘာဝတွေကို ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်လည်းမဟုတ်ဘူး လုပ်မှားကြတာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါဖော်ထုတ်သူက “အားလုံးဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”လို့ ပြောခဲ့တာမှာ ပါတဲ့ “အားလုံး”ဆိုတာက “ကမ္မဇအနာရောဂါအားလုံး”ကိုဆိုလိုတာပဲ။ ပိဋကပဋိရူပက က “သဘာဝတွေ အားလုံး”လို့လုပ်တာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါက ကံက ဖြစ်စေတဲ့ အစွဲရောဂါပဲ။ ဒီအစွဲထဲက သိမြင်ခံစားမှုတ်သား၊ တုံ့ပြန်ရှင်သန်

လှုပ်ရှားတွေပဲ အသိခံအလုပ်ရှိတာပဲ။ အစွဲမဟုတ် တာတွေဆိုရင် အသိခံအလုပ်ရှိတာ မဟုတ်တော့ အဲဒါတွေကို “ဘာမှမဟုတ်ဘူး” လုပ်စရာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါ ပြောချက်နဲ့စပ်ပြီး ပြောလာခဲ့တာ စကား တွေ တော်တော်များနေပြီပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်နိုင်ဖို့ စေတနာတစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလောက်များများ ပြောဖြစ်တာပဲ။ ဒီလိုမှ မပြောရင် ကမ္မဇအနာရောဂါသိဖို့မျက်စိက ဖွင့်လို့မရမှာမို့ဘဲ။ ဒီလို ပြောတာတွေအတွက် ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဟိန္ဒူတွေသိသလို သိနေတာကို အစစ်အမှန် သိတယ်ထင်သူတွေက သောဝစသတာ ဂုဏ်မဲ့စွာ စိတ်ခုချင် ခုနိုင်တာပဲ။ ခုလည်းခုပေါ့၊ မတတ်နိုင်တာဘဲ၊ သိသူက ပြောရမယ့်တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောခဲ့ရလို့ တာဝန်ကျပြီပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါ မသိရခြင်းအကြောင်း ပြောနေတာထက် ကမ္မဇအနာရောဂါဖြစ်ပုံ အကြောင်းကို ပြန်ဆက်ပြောရအောင်။ ကမ္မဇ အနာရောဂါဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူဆီမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ရောဂါပဲ။ လူတွေမှာကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာတွေ ကိုယ်စီရှိ နေကြတာပဲ။ ဆင်းရဲသူကဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာသူကချမ်းသာ၊ အနာရောဂါများသူကများ၊ နည်းတဲ့သူကနည်း၊ ပညာတတ်သူက တတ်၊ ပညာနည်းသူကနည်း၊ ပညာရှိသူကရှိ အစစတွေ ပဲ။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြားကြတာပဲ။

တချို့က ကုန်သည်၊ တချို့က လယ်သမား၊ တချို့က စစ်သား၊ တချို့က ဈေးရောင်း၊ တချို့က ကားမောင်း အစစတွေပဲ။ အဲဒါတွေထဲမှာလည်း ကွဲပြားမှုတွေက အမျိုးမျိုးပဲ။ ဒီလက္ခဏာ သွင်ပြင်တွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေက ဖန်ဆင်းဖြစ်ထွန်းစေလိုက်တာတွေ အဖြစ် မြင်လို့ရတာတွေပဲ။ လူတွေရဲ့အဖြစ်တွေဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး

တူကြတာတွေ ရှိပေမယ့် လုံးလုံးတူတာတော့ လုံးဝမရှိတာဘဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေဆွဲကြတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ရေတွက်မလွယ်အောင် ရှိမှာပဲ။ အဲဒါတွေကြည့်ရင် သိနိုင်ကြတယ်။ လုံးလုံးတူတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်မှ မရှိတာတွေ့ရမယ်။ စာတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ စာတစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်ပုဒ်တင်ပြပုံခြင်း ကွဲပြားကြတာချည်းဖြစ်မှာပဲ။ တခြား လူလုပ် ပစ္စည်းတွေလည်း ထင်ရှားပါတယ်။

လူတွေရဲ့ အဖြစ်တွေနဲ့ အလုပ်တွေကို ဖြစ်စေတာဟာ အဲဒီလူတွေရဲ့ ကမ္မဇ အနာရောဂါပဲ။ အဲဒါကို မနောဒွါရလို့လည်း ခေါ်လိုရတယ်။ စိတ်ရင်းလို့ပြောလို့လည်းရမှာပဲ။ အရပ်ခေါ်တာတော့ ညာဉ်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ သန္ဓေလို့ဖြစ်ဖြစ် ပြောကြတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ ကို အစဆုံး ဖော်ပေးခဲ့သူက ပြောစကားတစ်ခု ထားခဲ့တာရှိတယ်။ အဲဒီ “မန”ဟာ ကံသင်္ခါရတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ။ အကြီးအကဲပဲ။ အဲဒီ ကံသင်္ခါရတွေဟာ အဲဒီ “မန”နဲ့ လုပ်ထားတာတွေလို့ပဲ။ ဒါကိုလည်း ဒီနေ့တော့ ဒီလိုတောင်မသိကြတော့ဘူး။ ထားပါတော့။

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ အညစ်အကြေးကိုင်သူမှာ အညစ် အကြေး အပေအကျံခံရတာမျိုးပဲ။ ကံသင်္ခါရက အမျိုးမျိုးရှိတာပဲ။ ခိုးတဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ သတ်တဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ ကာမမှားတဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ အစစနဲ့ မကောင်းတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေရှိသလို အသက်ကယ်တဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ ပေးကမ်း ပူဇော်တဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ ကာမ မမှားအောင် စောင့်စည်းတဲ့ ကံသင်္ခါရ အစစတွေနဲ့ ရုပ်တွေကြည့်ပြီး ကာမသညာမရှိတော့တဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ ရုပ်မဲ့တွေကြည့်ပြီး ရုပ်မရှိအောင်နေတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေလို့ ကောင်းတယ်ပြောရတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေပဲ။

ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ တစ်ခုကိုတစ်ခု အကြောင်းအကျိုးပြုနေကြတာတွေပဲ။ ကံသင်္ခါရက ကမ္မဇအနာ

ရောဂါကိုဖြစ်စေသလို ကမ္မဇအနာရောဂါကလည်း ကံသင်္ခါရကိုဖြစ်စေတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ မနောဒွါရရဲ့နာမည်ပဲ။ အဲဒီ မနောဒွါရရှိသူဟာ မနောဒွါရရဲ့သိစရာတွေကိုလက်ခံပြီး သူ့ မနောဒွါရရဲ့ အဆင့်အလိုက် မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ သိတော့ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေလုပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရလုပ်တာတွေကိုဖြစ်စေတယ်။ ကံသင်္ခါရက ကမ္မဇအနာရောဂါအဖြစ် မနောဒွါရကိုဖြစ်စေပြီး အဲဒီ မနောဒွါရရှိသူက ကံသင်္ခါရကို ပြုတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါက ကံသင်္ခါရကို ဖြစ်စေတာပဲပေါ့။ ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့ ကံသင်္ခါရဟာ တစ်ခုက တစ်ခုကို ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတယ်ဆိုတော့ စက်ဝန်းလည်တာ ဖြစ်တာပဲ။ အဲဒါကို ဝဋ်စက်ဝန်းလို့ပြောရတာပဲ။

အရက်သောက်ရင် အရက်သမားဖြစ်ပြီး ဘိန်းစားရင် ဘိန်းစားဖြစ်သလို အလောင်း အစား ကစားရင် အလောင်းအစားသမား၊ ကာမမှားတာလိုက်စားရင် ကာမ အမှားလိုက်သမား ဖြစ်ကြတာတွေကို မျက်စိမှိတ်ထားရင်တောင် သိနိုင်မြင်နိုင်အောင် ထင်ရှားတာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။ အရက်သမား ဘိန်းစား ကာမ အမှားလိုက်သမား လောင်းကစားသမားဆိုတာတွေဟာ လူမဟုတ်ကြဘဲ သူ့မှာ အရက်သောက်မှု ဘိန်းစားမှု အစစ ကံသင်္ခါရတွေကြောင့် ဖြစ်တာတွေပဲ။ အဲဒါတွေဟာ လူမဟုတ်ရင် ဘာတွေလို့ ပြောရမလဲ။ အဲဒါတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရနေတာတွေပဲ။ အဲဒီရောဂါက ထင်ရှားနေတော့ ထင်ရှားတာကို လူလို့ထင်ကြတာဟာ “သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယအမြင်မှား”လို့ ခေါ်ရတာပဲ။

အဲဒီအမြင်မှားကို ခွာဖို့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို အစဆုံး အမှန်ကျအောင် ဖော်ထုတ်ခဲ့သူရဲ့ပြောချက်ကို အခုအခါ သူ့အုပ်စုထဲက

လူတွေက “လူဟာ သက္ကာယပဲ”ဆိုပြီး လူကိုခွာဖို့ ကြိုးစားကာ လူတွေကို **“ငါမဟုတ် သူမဟုတ်”**လို့လုပ်ကြတာပဲ။ အရက်စွဲဘိန်းစွဲ ရောဂါဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေကို **“ငါမဟုတ်၊ သူမဟုတ်၊ လူမဟုတ်”**လုပ်ရမှာကို **“လူကို လူ မဟုတ်”**လုပ်ပြီး မှားကြတာပဲ။

အဲဒါမှားတာ မကောင်းသလို ဒီကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့ စပ်ပြီး မှားတာလည်း ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ကမ္မဇအနာ ရောဂါတွေကို ငါ့ဟာအဖြစ် သိမ်းပိုက်တဲ့အမြင်မှားပဲ။ အဲဒါတွေဖြစ် တော့ ကောင်းတဲ့ကံသင်္ခါရတွေကြောင့် ကမ္မဇအနာရောဂါတွေကို ရောဂါလို့ မမြင်တော့ဘဲ **“ရဲခဲတဲ့ဆုလာဘ်”**လို့ မြင်တော့တာပဲ။ အဲဒီ အမြင်ကိုပဲ **“သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်၊ ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ”**လို့ တရား ဝင် မှတ်ယူတော့တာပဲ။ အတ္တဒိဋ္ဌိမဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ **“အတ္တဒိဋ္ဌိ”**လို့ မြင်ပြီး ကောင်းကံတွေကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အဖြစ်တွေကို **“ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ”**လို့ လုပ်ကြတဲ့ အဖြစ်အထိ ဆိုးဝါးကြတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါကို စဖော်နိုင်သူရဲ့ ပြောပြချက် တွေထဲမှာ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ ကံသင်္ခါရပြုသူဆီက တစ်ဆံခြည် မျှ၊ တစ်ခဏလေးမှ မရွေ့တာဘဲ။ လူတည်ရာရဲ့ အထက်တွေ အောက် တွေနဲ့ လူဖြစ်ချိန်ရဲ့ ရှေ့တွေနောက်တွေကို ဘာမှမပြောတာဘဲ။ မြေကြီးအောက်နဲ့ ကောင်းကင်အကြောင်းလည်း မပြောသူဘဲ။

လူတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခြားနားတဲ့အဖြစ်တွေ ဖြစ်နေကြ တာရဲ့အကြောင်းဟာ အဖြစ်ခံရသူတွေရဲ့ အပြုအမူ ကံတွေကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးထောင်လောက်ကတည်းက ယုံကြည်ကြတာ တွေ့ရတယ်။

လူမှုလုပ်ငန်းတွေ ကောင်းကောင်းလုပ်လို့ ကောင်းတာဖြစ် တာတွေနဲ့ မလုပ်လို့ မဖြစ်တာတွေကနေ ဆက်လျှောက်ပြီး ခံယူခဲ့ကြ ပုံပဲ။ ဆယ်ရေးတစ်ရေးဆိုသလိုကတော့ ကောင်းကောင်းလုပ်တိုင်း

ကောင်းတာမဖြစ်တာကိုလည်း သူတို့တွေ့ကြမှာပဲ။ ဒါကို အဖြေထုတ် တဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီသူမမွေးခင်ဘဝက မကောင်းတာလုပ်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ် ရမယ်လို့ ကြံဆတော့တာပေါ့။ ဒါမှ လူ့အဖြစ်တွေနဲ့ စပ်ပြီးပြောစရာ မရှိအောင် ပြည့်စုံတဲ့အမြင်ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။ အခုကောင်းတာလုပ် လို့ အခုကောင်းတာဖြစ်တာတွေ တွေ့ပြီး ဒီလိုလုပ်လျက်မဖြစ်တာဟာ အခု မကောင်းတာလုပ်လို့ မကောင်းတာဖြစ်သလို ရှေးက မကောင်း တာလုပ်ခဲ့လို့ဆိုပြီး အဖြေထုတ်တာဟာ ငြင်းစရာမရှိတဲ့အဖြေပဲ။

ဒါကြောင့် အခုဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အကြောင်းကို မမွေးမီဘဝက လုပ်တဲ့အကြောင်းအဖြစ်မြင်ပြချက်ဟာ နှစ်ပေါင်း များစွာ တည်မြဲနေတာပဲ။ အဲဒီကနေ ဘယ်သူမှ ဖောက်မထွက်နိုင်ကြ ဘူး။ ကမ္မဇအနာရောဂါအစစ်အမှန်ကို ဖော်နိုင်သူဟာ ဒါကို ဖောက် ထွက်တာပဲ။ ကံသင်္ခါရနဲ့ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ အနုအရင့်မျှ ဖြစ်ပြီး ကာလဌာနမခြား ဖြစ်တာကို ဖော်နိုင်တာပဲ။ လူတွေဖြစ်ရပ်တိုင်း ကမ္မဇ အနာရောဂါလို့ သိနေကြတာလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ လူတွေ ဖြစ်ရပ် တွေမှာ စိတ္တ ဥတု အာဟာရ ပယောဂတို့ကြောင့် ဖြစ်တာတွေလည်း ရှိကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းလုပ်ပေမယ့် အခြားအကြောင်းတွေကြောင့် အဆိုးဖြစ်တာတွေ ရှိကြောင်း ပြောနိုင်လာတာပဲ။

သူက အတိတ်ဘဝတွေက ပါလာတယ်ဆိုတဲ့ ကံတွေကုန် အောင်လုပ်နေသူကို ပါလာတာ ဘယ်လောက်များသလဲ။ ပါလာတာ ထဲက ကုန်အောင်လုပ်တာ ဘယ်လောက် ကုန်သွားပြီလဲ။ ပါလာတာ ထဲက လက်ကျန်က ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ မေးခွန်တွေမေးခဲ့ သူဖြစ်တာ အထင်အရှားတွေ့ရတယ်။ ကံသင်္ခါရတွေဟာ ကံသင်္ခါရ မဟုတ်ကြတဲ့ တခြားဖြစ်ကြတဲ့ လူရဲ့အလုပ်တွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြ တယ်။ ကံသင်္ခါရမဟုတ်ကြတဲ့ တခြားကိုယ်အလုပ်၊ နှုတ်အလုပ်၊

စိတ်အလုပ်တွေဟာ အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်ကြရင် လုပ်ပြီးနောက်မှာ လုပ်သူဆီမှာ ကျန်ခဲ့ကြတာကို တွေ့နိုင်ကြတာပဲ။ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ ဆိုရင် လုပ်တတ်တာ ကျန်ခဲ့တာပဲ။

လူလုပ်တတ်တာ မှန်သမျှဟာ သူ့ဟာသူ တတ်ပြီးသား ပါလာတာမဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး မှောက်တတ် လှန်တတ် ထိုင်တတ် ထတတ်တာလောက်ကစလို့ပဲ။ လုပ်လို့သာ လုပ်တတ်တာပဲ။ စကား ပြောတာ လမ်းသွားတာတွေလည်း လုပ်လို့တတ်တာတွေပဲ။ အဲဒီ လုပ်တာကို လေ့ကျင့်တယ်လို့ ပြောရတာပဲ။ အဝတ်ဝတ်တတ်တာ လူမှုဆက်ဆံတာတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ မလေ့ကျင့်ရင် မလေ့ကျင့်တာဟာ မတတ်တာဘဲ။ တတ်တယ်ဆိုရင် တတ်တာဟာ လေ့ကျင့်ထားလို့ပဲ။ တောထဲက ဆင်ရိုင်းတွေကို ဆင်ယဉ်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ရသလိုပဲ။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ မတတ်သူဟာ မလေ့ကျင့်ခဲ့ရလို့ဘဲ။ တတ်နေသူဟာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရလို့ပဲ။ အဲဒီအမျိုးမျိုး လေ့ကျင့်ချက်တွေဟာ အလုပ်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် ကံသင်္ခါရတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဒီလိုလေ့ကျင့်ထားလို့ လေ့ကျင့်တဲ့အတိုင်း တတ်ကျွမ်းနေတာတွေဟာလည်း ကမ္မဇာနာ ရောဂါတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ အဲဒီတတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်စေတာရဲ့ အကြောင်းက ကံသင်္ခါရ မဟုတ်လို့ဘဲ။

စကားပြောတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားလို့ စကားပြော တတ်သူဖြစ်တာဟာ သူပိုင်ဥစ္စာပဲ။ သူပဲ။ သူ့အမှန်တရား အနှစ်သာ ရပဲ။ အိမ်ဆောက်တတ်အောင် လမ်းဖောက်တတ်အောင် လယ်လုပ် တတ်အောင် ယာဉ်မောင်းတတ်အောင် အစစတွေဟာ လူအနေနဲ့ တတ်ပြီးသူ မဟုတ်ဘူး။ တတ်အောင်လေ့ကျင့်ရတာပဲ။ လေ့ကျင့်ပြီးရင် တတ်တာကျန်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ သူ့ဥစ္စာတွေပဲ။ အဲဒါတွေဟာ သူ့အဖြစ်ပဲ။ အဲဒါတွေဟာ သူ့အမှန်တရား အနှစ်သာရတွေပဲ။

ကံသင်္ခါရမဟုတ်တဲ့ လူ့အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုးတွေကို ကျင့်ကြံလို့ တတ်ကျွမ်းမှု ကျန်ခဲ့တာတွေဖြစ်သလိုပဲ ကံသင်္ခါရ ဖြစ်တာတွေကို ကျင့်ကြံရင်လည်း ကျင့်ကြံတဲ့အတိုင်း တတ်ကျွမ်းမှု ကျန်ခဲ့တာတွေလည်း ရှိတာပဲ။ အဲဒီတတ်ကျွမ်းမှုကျန်ခဲ့တာကတော့ ကမ္မဇ အနာရောဂါဖြစ်တာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ရောဂါတွေဖြစ်တော့ ကိုယ့်ဥစ္စာ၊ ကိုယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ် အတ္တလို့ မပြောရတာတွေဘဲ။ လူ့ အလုပ်အကိုင်တွေကို လုပ်တဲ့အခါ အစမှာ ဘယ်သူမှ လုပ်ကိုင် တတ်ပြီးသား မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်ကိုင်တတ်ပေမယ့် လုပ်ကိုင်တတ် အောင် လုပ်တာကို လုပ်ရတာပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်တာကို ကျင့်တယ် ပြောရတာပဲ။ လေ့ကျင့်တယ်လည်းပြောကြတယ်။ ကံသင်္ခါရ ဖြစ်တာ တွေ ကျင့်တယ်ဆိုတာလည်း အဲဒီကံသင်္ခါရတွေကို လုပ်ကိုင်တာပဲ။ ကံသင်္ခါရ ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ကျင့်ရတာပဲ။ လူဟာ ကံသင်္ခါရဖြစ်ဖြစ်၊ ကံသင်္ခါရ မဟုတ်ဘဲ လူမှုအလုပ်အကိုင်တွေဖြစ်ဖြစ် “တစ်ခုခုလုပ်ကိုင်ကျင့်ကြံရင်” လုပ်ကိုင်ပြီးနောက်မှာ လုပ်ကိုင်သူ ဆီမှာ လုပ်တတ်တာ ကျန်ခဲ့မြဲဖြစ်တာကိုသိပြီး ကံသင်္ခါရ မဟုတ်တဲ့ အမှုကို ကျင့်လို့ဖြစ်တာကို “ကမ္မဇအနာရောဂါဖြစ်တယ်” လို့ မပြော ရတာ အထူးပဲသိခဲ့စေချင်တယ်။

ကံသင်္ခါရမဟုတ်တဲ့အမှုကို ကျင့်လို့ဖြစ်တာတွေဟာ ကမ္မဇ အနာရောဂါရတာတွေ မဟုတ်ကြလို့ အဲဒါတွေကို ငါ့ဟာ၊ ငါ၊ ငါ့ကိုယ်အတ္တလို့ သိမ်းပိုက်ပြီး မှတ်ထင်တာ စိတ်ဝင်တာ အယူအမြင် ဖြစ်တာတွေဟာ သညာဝိပလ္လာသတွေ စိတ္တဝိပလ္လာသတွေ ဒိဋ္ဌိ ဝိပလ္လာသတွေဖြစ်တာ မဟုတ်တာတွေဘဲ။ တရားအားထုတ်ရာက ပြန်လာတဲ့ဖခင်က သူ့အိမ်ပြန်လာတော့ တံခါး ပိတ်ထားလို့ တံခါး ခေါက်တော့ အိမ်ထဲကသမီးက တံခါးခေါက်တာ ဘယ်သူလဲ မေးတဲ့

အခါ အဖေပါလို့မပြောနိုင်ဘဲ ရုပ်နာမ်ပါလို့ ပြောရတာမျိုး မဖြစ်ဖို့ အတွက် ကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ မဟုတ်တာ သိဖို့ လိုတာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့စပ်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ အတော်ကြီး များသွားပြီ၊ ဒီလောက်ပြောခဲ့တာတောင် နှံ့စပ်စုံလင်ကောင်းမှ စုံလင် မယ်၊ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူသူတွေ လုံးလုံးလျားလျား မသိကြတဲ့ ရောဂါစိတ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ပြောခဲ့တာတွေဟာ သိသူအတွက် ပြည့်စုံဖို့အတော်ခဲယဉ်းစရာရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အတုကို သိထားတာကလည်း အပိုးကျိုးနေတာဆိုတော့ လက်ခံ တတ်ဖို့ အတော်ကြိုးစားရစရာ ရှိတယ်၊ လူတွေကို သူတို့ လုပ်ကြတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ သူတို့အဖြစ်တွေကို ကြည့်ကြည့်နိုင်မှ လက်ခံနိုင်ကြ လိမ့်မယ်။

ကမ္မဇအနာရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ ကံသင်္ခါရပြဇန

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူ့လောကကို အခြယ်လှယ်ကြီး ခြယ်လှယ်နေတဲ့အရာဖြစ်ပေမယ့် လူတွေက လွဲလွဲချော်ချော်သိတာ ခံရသလို အဲဒီကမ္မဇအနာရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းတရား ကံသင်္ခါရကိုလည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်ပဲ သိကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းမှာ ဒါကို ပြောပြရမှာပဲ။ ကံသင်္ခါရကို လူတွေက တော်သလို လျော်သလို သိကြတယ်၊ မကောင်းတာကို ပြောတာ ပြုတာ စိတ်နေ စိတ်ထားရှိတာက အကုသိုလ်ကံ၊ ကောင်းတာကို ပြောတာပြုတာ စိတ်နေစိတ်ထားရှိတာကျတော့ ကုသိုလ်ကံ ဒီလိုပဲ သိကြတာပဲ။

အဲဒီထက် ပိုသိတယ်ဆိုသူက ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတွေပြုတဲ့အခါ စေတနာပါတယ်။ အဲဒီ စေတနာဟာ ကံပဲလို့ပဲ။ စေတနာဆိုတဲ့ စကားက ဗမာစကား မဟုတ်ဘူး။ ပါဠိစကားပဲ။ ဒါကို ဗမာက မွေးစားလိုက်တာ။ ဒါကိုဗမာလိုပြန်ရင် ပိုပြီးမပေါ်လွင်မှာဘဲဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်းပဲ မွေးစားလိုက်တာပဲ။ ဗမာလိုပြန်ရင် မပေါ်လွင်လို့ မွေးစားလိုက်တော့လည်း ပိုပြီးမပေါ်လွင်တာဘဲ။

ကောင်းတာ မကောင်းတာတွေကို ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေနဲ့ ပြုတဲ့အခါမှာ စိတ်ပါ လက်ပါ ပြုတာလား။ စိတ်လက်မပါဘဲ ပြုတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အခြေအနေအရ ပြု တာလား။ ပြုကိုပြုချင်လို့ ပြုတာလား။ ဒီလိုတွေနဲ့ စေတနာဆိုတာကို ပြောရမှာပဲ။ ပြုချင်လို့ ပြုတာ။ ပြုကိုပြုချင်လို့ ပြုတာတွေဆိုရင် စေတနာပါတယ်ပြောရတာပဲ။ စေတနာဆိုတာ စိတ်မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်နဲ့အတူဖြစ်တာဆိုတော့ စေတနာရဲ့အနက် မပေါ်တဲ့အခါ ပေါ်တဲ့စိတ်နဲ့ပြောရင်လည်း စေတနာနဲ့ ထပ်တူပဲပေါ့။

ဒီတော့ စိတ်ပါလက်ပါပြုတဲ့ ကောင်းမှုတွေ မကောင်းမှုတွေဟာ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတွေပဲပေါ့။ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတွေကို လုပ်ပေမယ့် ခိုင်းစေသူရဲ့အာဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ လုပ်တာတွေဟာ ကံသင်္ခါရ မဖြစ်ဘူး။ အခိုင်းစေလည်း ခံရတာကို စိတ်ပါလက်ပါလည်း လုပ်ရင်တော့ ကံသင်္ခါရဖြစ်တယ်လို့ သိကြမှာပဲ။ ဒါတွေဟာ ကံသင်္ခါရရဲ့ ထင်ရှားတဲ့အချက်အလက်တွေပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရဖြစ်ဖို့ စေတနာဟာ အရေးကြီးတယ် ပြောရတာပဲ။ ကံသင်္ခါရအရယူရင် စေတနာကို ယူကြတာပဲ။ စေတနာဟာ ကံပဲပေါ့။

ကံသင်္ခါရကို ဒီလိုသိကြတာဆိုတော့ ကံသင်္ခါရကို လူက လုပ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်ပြီးကံသင်္ခါရတွေရဲ့ ကောင်းမကောင်း

အကျိုးတွေကိုခံစေတဲ့အခါ လူကိုလည်းခံစေကြတာ အထင်အရှား ဖြစ်တယ်။ မကောင်းမှုကံလုပ်လို့ အပြစ်ပေးရုံ့ချတဲ့အခါ အဲဒီမကောင်း မှု ကံပြုသူကို အပြစ်ပေးရုံ့ချကြတာပဲ။ အဲဒီ ကောင်းမှု ကံပြုသူကိုပဲ ဂုဏ်ပြု ထောမနာကြတာပဲ။

ကံသင်္ခါရပြုတာကို ခံရသူများခံရသလို ခံရအောင် လုပ်တာ တွေဟာ အပြစ်ပေးတာတွေပဲ။ ဂုဏ်ပြုထောမနာ လုပ်တာလည်း ဒီလို ပဲ။ ကံသင်္ခါရလုပ်သူက အလုပ်ခံရသူကို နစ်နာစေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလို နစ်နာစေတာမျိုးကို ကံသင်္ခါရလုပ်သူက ခံရတာမျိုးပဲ။ ကံသင်္ခါရလုပ် သူဟာ ကံသင်္ခါရအလုပ်ခံရသူ မဟုတ်ပေမယ့် ကံသင်္ခါရ အလုပ်ခံရ သူ ခံရသလို ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲ မေးစရာဖြစ်တာပဲ။ လုပ်သူဟာ ခံသူမဟုတ်ဘဲ ခံသူခံရတာက လုပ်သူမှာ ဘယ်လိုလာဖြစ်တာလဲပေါ့။

ဒီလိုဖြစ်တာဟာ လက်စားချေတာပဲ။ လက်စားချေတာဟာ လုပ်တာကို ခံရသူနဲ့ ခံရသူအသိုင်းအဝိုင်းက လုပ်ရတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ခံရသူအတွက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်မှု တရား ရေး ဌာနကလုပ်ရတာပဲ။ ဒီလိုလက်စားချေခံရတာဟာ ကောင်းမ ကောင်း လုပ်သူရဲ့ ကောင်းမကောင်းအလုပ်တွေကဖြစ်စေတဲ့ အကျိုး ပေးတာတွေလား မေးရင် ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံကြမှာပဲ။

တကယ်တော့ အဲဒါတွေဟာ မှန်မှာ မဟုတ်ကြဘူး။ အမှန် လို့ လူ့လောကဟာ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲနေကြတာပဲ။ ဒါကို လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို လက်စားချေပေးနိုင်လို့ လူ့လောက အခုလောက် ကောင်းမွန်နေတာလို့ မြင်ပြကြမှာဖြစ်လို့ပဲ။ သမိုင်းမှာ ဟန်မူယာဘီ တင်ထားခဲ့တဲ့ လက်စားချေစည်းကမ်းလုပ်ခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ။ ဒါတွေ ရှိနေတာဟာ လူ့ယဉ်ကျေးမှုလို့ မြင်ကြလို့ပဲ။ လက်စားချေစနစ်ဟာ အလျော်အစားစနစ်ပဲ။ အလျော်အစား မလုပ်ရအောင် လူတွေမှာ ရှောင်

လွဲတဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိတာပဲ။ ပုန်းကွယ်တာနဲ့ အနိုင်ယူတာတွေပဲ။ ကိုယ်က အလျော်ပေးရမှာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လုပ်နိုင်ရင် အလျော်ပေးဖို့ တောင်းသူ မရှိတော့ တာဘဲ။ ပြီးတော့လည်း အလျော် တောင်းမယ့် သူတွေကို မတောင်းဝံ့ အောင် ဖိနှိပ်အနိုင်ယူနိုင်ရင်လည်း အလျော်တောင်းသူ မရှိဖြစ်ပြီး အလျော်ပေးစရာ မလိုတော့တာဘဲ။ ဒီလိုအလျော်မပေးရအောင် ပုန်း ကွယ်တာနဲ့ အနိုင်ယူတာတွေဟာ လူ့လောကကို ဘယ်လို ယဉ်ကျေး စေလို့လဲ၊ လူ့လောကကို မိုက်မဲစေ တာတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီတော့ လက်စားချေစနစ်ဟာ လူ့လောကကို ပိုမိုမိုက်မဲ စေတဲ့စနစ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီစနစ်ကြောင့် လူ့လောကဟာ ပိုမိုမိုက် တွင်းနက်လာစေတယ် ပြောရမှာပဲ။ ကိုယ်ပြုပြီးတဲ့ ကံသင်္ခါရကို ဖုံးလွှမ်းတာနဲ့ အပြုခံရသူတွေအပေါ် မလွန်နိုင်အောင် ဖိစီးနှိပ်စက်တာ လုပ်တာတွေက ပြုတဲ့ကံရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေအဖြစ် လုပ်လာကြ လို့ပဲ။

ဒါတွေ ဘယ်ကလာတာလဲဆိုရင် ကံသင်္ခါရပြုသူ လက်စား ချေတဲ့စနစ်ဖြစ်တဲ့ အလျော်အစားစနစ်ကလာတာတွေပဲ။ ဒီစနစ်ဟာလူ့ လောကကို ငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ်တဲ့စနစ်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထား ကြပေမယ့် အမှန်စင်စစ် လူ့လောကကို မငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ဖြစ်စေတဲ့ စနစ်ပဲ။

ဒါတွေအားလုံး ဘာကြောင့် ဖြစ်လာရတာလဲဆိုရင် အကြောင်းက တစ်ခုတည်းရှိ တာပဲ။ အဲဒါက **“ကံသင်္ခါရကို လူက ပြုလုပ်တယ်”**လို့ သိနေကြတာက ဖြစ်စေတာပဲ။ ဒီအသိဟာ ကံ သင်္ခါရကို မသိတာဘဲ၊ စေတနာကို ကံသင်္ခါရလို့သိတာဟာ ကံသင်္ခါရ ဟာ ကံသင်္ခါရပဲလို့ သိတာနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေလို့ပဲ။ မိဘကိုသိတယ်

ဆိုရင် “မိဘဟာ ဘယ်လိုဟာလဲ အမေးခံရသူက မိဘဟာ မိဘပဲပေါ့”လို့ ဖြေတာမျိုး ဖြစ်နေလို့ပဲ။

ဒီအဖြေဟာ မမှန်လို့လားမေးရင် မပြည်စုံလို့ပဲလို့ပြောရမယ်။ မိဘကို မိဘလို့သာသိပြီး မိဘရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကိုမသိရင် မိဘကို ဘယ်လို လုပ်ကျွေးကြမလဲ။ မိဘဂုဏ်ကျေးဇူးတွေဟာ မိဘရဲ့ အနှစ် သာရတွေပဲ။ အဲဒါတွေမသိဘဲ မိဘဟာ ငါ့အဖေနဲ့အမေတွေပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုငါချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါလုပ်ကျွေးမယ်လို့တော့ လုပ်နိုင်တာပေါ့။ အဲဒီအသိဟာ မိဘဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိတာဖြစ်တဲ့ အတွက် မိဘက လောကပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်နေလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ ငါ့မိဘတွေဖြစ်လို့ ငါချစ်တယ်။ ငါလုပ်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး လုပ်ရင် လောကအဖျက်လုပ်ငန်းကို ကူလုပ်ပေးတာမျိုးတွေ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီမိဘ အသိမျိုးဟာ လူဆိုးဖြစ်စေတာ လူမိုက်အားပေးလုပ်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ မိဘရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးမသိဘဲ မိဘကို အဖေနဲ့အမေဖြစ်တဲ့လူလို့ သိနေတာကြောင့်ပဲ။ မိဘကို မိဘလို့သိတာ မဟုတ်သေးဘဲ မိဘရဲ့ အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုပါသိမှ မိဘသိတာ ဖြစ်တာပဲ။

ကံသင်္ခါရသိတာလည်း ကံသင်္ခါရဟာ ကံသင်္ခါရပဲ သိတာလောက် မဟုတ်ဘဲ ကံသင်္ခါရရဲ့အနှစ်သာရသိမှ ကံသင်္ခါရနဲ့စပ်တဲ့ အမှန်တွေ လုပ်နိုင်မှာပဲ။ ကံသင်္ခါရကို လုပ်သူဟာ လူပဲ။ လူကလုပ်တာပဲလို့မြင်ရင် မကောင်းမှုကံအတွက် အလျော်ပေးစရာတွေနဲ့ ကောင်းမှုကံအတွက် လက်ခံရယူစရာတွေ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရ အဆိုးတွေလုပ်ရင် ဖုံးကွယ်လုပ်မယ်။ အလျော်မပေးရအောင်ပေါ့။ ကံသင်္ခါရ အကောင်းလုပ်ရင် လူသိထင်ရှား ပြပြီး “ပကာသန” လုပ်ကြတာပဲ။ မြေကြီးကို သက်သေထူတာတွေ မင်းစိုးရာဇာ သိကြားဗြဟ္မာနဲ့

ငရဲသေဋ္ဌ်နှင့် ယမမင်းဆိုတာတွေကို သက်သေထူပြီး လုပ်ကြပြီပေါ့။ သက်သေရှိမှ ကိုယ်ရစရာက မရဘဲ ဆုံးရှုံးတာမဖြစ်ဖို့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ ဒါတွေကြောင့် ကံသင်္ခါရကို လူ့လောက၊ က မသိကြဘူး။

ကံသင်္ခါရကို ကံသင်္ခါရလို့ပဲ သိကြတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ကံသင်္ခါရကို ကံသင်္ခါရလို့ပဲ သိတာက ကံသင်္ခါရရဲ့ အနှစ်သာရကို မသိတာဘဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့အဖြစ်တွေကို ကမ္မဇ အနာရောဂါအဖြစ် မသိနိုင်ကြတာဘဲ။ ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါ မသိတာရဲ့ လက်သည်ဟာ ကံသင်္ခါရကို ကံသင်္ခါရပဲလို့ သိတာထက် မပိုတဲ့ အသိကြောင့်ဘဲဆိုတာ ထင်ရှားတာပဲ။

ကံသင်္ခါရရဲ့ အနှစ်သာရဆိုတာ ကံသင်္ခါရရဲ့ ပကတိ တည်ရှိနေတဲ့အဖြစ်ပဲ။ အဲဒါက ဘယ်လိုတည်ရှိနေလို့လဲ။ ကံသင်္ခါရ မှန်သမျှ တွေဟာ ကောင်းတဲ့ကံသင်္ခါရပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတဲ့ ကံ သင်္ခါရပဲဖြစ်ဖြစ် ကံသင်္ခါရတွေအားလုံးဟာ သူတို့အသိနဲ့သူတို့ လုပ်ကြတာချည်း ဖြစ်တာ သိနေကြလို့ပဲ။ သူတို့ဆီမှာရှိနေတဲ့ အသိနဲ့ လုပ်ကြတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒါက သူတို့ အသိဆိုတာကို သူတို့ကိုယ်တိုင်သိကြရဲ့လားလို့ပဲ။

သူတို့အသိဟာ သူတို့မသိတဲ့ အသိပဲ။ သူတို့အသိဆိုတာဟာ သူတို့ဆီမှာ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒီ အသိကိုသူတို့ ကိုယ်တိုင် မသိကြဘူး။ ကိုယ့်အသိကို မသိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မေးချင်စရာပဲ။ သူတို့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့အသိကို ဖြစ်စေတာက ကံသင်္ခါရ ဖြစ်တော့ သူတို့အသိဟာ ကံသင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့သိတဲ့အသိ မဟုတ်ဘဲဖြစ်တာပဲ။ အဖောအရောင်ရောဂါ ရေဖျင်းစွဲရောဂါရနေသူဟာ အစာတွေ စားချင်တယ်။ အသားများများ စားချင်တယ်။ ဆီးချိုရောဂါရသူဟာ အချိုများ

များစားချင်တယ်။ ဒီလိုစားချင်တဲ့ အသိတွေဟာ ရောဂါရဲ့ အသိတွေပဲ။ လူ့အသိ မဟုတ်တဲ့ အသိပေါ့။ အဲဒီအသိတွေဟာ ရောဂါမရှိရင် လူ ရှိပေမယ့် အဲဒီအသိမျိုး မရှိတာဘဲ။

ကံသင်္ခါရမှန်သမျှတွေဟာ ကောင်းတဲ့ ကံသင်္ခါရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတဲ့ ကံသင်္ခါရပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကံသင်္ခါရတွေအားလုံးဟာ ကမ္မဇ အနာရောဂါမရှိရင် ကံသင်္ခါရဖြစ်အောင် ပြုလို့မရတာဘဲ။ ကမ္မဇအနာ ရောဂါရှိသူမှသာ ကံသင်္ခါရပြုလို့ရကြတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရှိသူမှပဲ ကိုယ့်အသိကို မသိတာဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ မဟုတ်တဲ့ ကုန်သွယ် လယ်လုပ် ဈေးရောင်း ယာဉ်မောင်း အလုပ်တွေကျင့်လို့ ကျန်ခဲ့တာတွေက ကိုယ့်အသိကို ကိုယ်သိတဲ့ အသိတွေပဲ။ ကံသင်္ခါရကို အဲဒီကိုယ့်အသိ ကိုယ်သိတာတွေက မဖြစ်စေနိုင်ကြဘူး။ ကိုယ့်အသိ ကိုယ်မသိတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အသိတွေကသာ ကံသင်္ခါရတွေကို ဖြစ်စေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ကံသင်္ခါရလုပ်တဲ့အသိဟာ ကိုယ့်အသိ မဟုတ် ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါ အသိလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ကံသင်္ခါရ ကောင်းမကောင်း တစ်ခုခု လုပ်နေသူ ကို အကဲခတ်ကြည့်တတ်ရင် အဲဒီလူမှာ လူနဲ့တူတဲ့ စိတ်ရှိသူ မဟုတ်တာ တွေ့ရမှာပဲ။ ဘီလူးသရဲ စီးနေသလိုလို နတ်ဗြဟ္မာတွေ ပူးနေသလိုလို ဖြစ်တာတွေ့ရမှာပဲ။ သူတို့ လှုပ်ရှားကြတဲ့ အသွင် သဏ္ဌာန်နဲ့ အသံဗလံတွေ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ တွေ့ရမှာပဲ။ ပကတိလူရဲ့ ဟန်တွေ သူတို့ဆီမှာ ပျောက်နေကြလို့ပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါရှိသူမှ ကံသင်္ခါရ လုပ်လို့ရတယ်။ ကံ သင်္ခါရဖြစ်မှ ကမ္မဇအနာရောဂါကလည်း ဖြစ်လို့ရတာပဲ။ ဒီတော့ လူအဖြစ်မွေးဖွားလာစဉ်က နှစ်ခုလုံးပါလာတာလည်း မဟုတ်တော့ ဒီနှစ်ခုက လူတွေဆီ ဘယ်လို ရောက်လာသလဲဆိုတဲ့ အမေးဝင်လာ

ခံရစရာ ရှိတယ်။ လူတွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေကို ကမ္မဇအနာရောဂါ ရနေသူ မဟုတ်လို့ ပြုလုပ်နိုင်အား မရှိကြသူတွေဘဲ။ ကံသင်္ခါရကို မပြုရသေးတဲ့အတွက် ကမ္မဇအနာရောဂါလည်း မဖြစ်ကြရ သေးသူ တွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ တွေဟာ လူတွေဆီကိုဘယ်လို ရောက်လာကြသလဲပေါ့။

လူတွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေကို ကိုယ်တိုင်က မလုပ်တတ်ပေ မယ့် သူများတွေအနေနဲ့ ကံသင်္ခါရအမျိုးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးကို မြင် စရာ၊ ကြားစရာ၊ တွေ့စရာ၊ သိစရာအဖြစ် သူတို့အသိထဲ ရောက်လာ တယ်။ ကံသင်္ခါရတွေကို ပြုကြသူတွေကလည်း သူတို့ပြုလုပ်ကြတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကို သူတို့လို ကံသင်္ခါရ မပြုလုပ်တတ်သေးသူတွေကို မျှဝေပေးတာတွေ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ လူ့ရဲ့သဘာဝပဲ။

လူဟာ ကိုယ်မြင်တာ ကြားတာ တွေ့သိတာကို သူများတွေ ကို ပြောပြချင်ရတယ်။ ဒါဟာ လူမှာရှိတဲ့ ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်ပဲ။ ဒါရှိလို့ ဒီနေ့လိုမျိုး လူတွေတိုးတက်တာပဲ၊ လူထဲမှာပဲ ဒါနည်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ တိုးတက်မှုနည်းတာ တွေ့နေရတာပဲ။ ဒီတော့ကိုယ် သိတာကို သတင်းပေးမျှဝေတာဟာလူ့ရဲ့ သဘာဝလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြသူတွေဟာ သူတို့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အမျှဝေတယ်ဆိုတဲ့ “ပတ္တိဒါန”တွေ လုပ်ကြ ရတာပဲ။ အဲဒါကို အဖို့ပေးတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။ အဖို့ပေးတယ် အမျှပေးတယ်ဆိုတာ နှစ်မျိုးတော့ရှိတာပေါ့။ ပထမတစ်မျိုးက ကိုယ် လုပ်နေတဲ့ ကောင်းမှုကို ကြိုက်ပြီး နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် မျှခံတာမျိုး လုပ်ဖို့ပေးတာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အဖို့အမျှပေးတာမျိုးပဲ။ နောက် တစ်မျိုးကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ ကောင်းမှုထဲ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် မျှခံဝိုင်းဝန်းတာမျိုးမလုပ်လည်း အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ ကောင်းမှုကို ထောက်ခံ

တာမျိုး လုပ်တာပဲ။ “ကောင်းတယ်၊ အခုလို ကောင်းမှုလုပ်တာ ကောင်းတယ်”လို့ နှုတ်နဲ့ ပြောတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့ ပြောတာမျိုး ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်နဲ့ သဘောကျတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြတာပေါ့။

လူတွေရဲ့ လူ့လောကလို့ဆိုတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတည်ဆောက်တာဟာ အဲဒီ အမျှပေး အမျှယူဖြစ်တဲ့ အဖို့ပေးအဖို့ယူ လုပ်ငန်း လုပ်ကြလို့ပဲ။ အဲဒါကို ခေတ်စကားနဲ့ပြောရင် သတင်းပေး သတင်းယူ လုပ်ကြတာပါပဲ။ အဲဒါမရှိရင် လူ့လောကဆိုတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ မဖြစ်လာစရာဘဲ၊ ဒီသတင်းပေး သတင်းယူစနစ်က ကံသင်္ခါရတွေလုပ်တာမှ မဟုတ်၊ ကံသင်္ခါရမဖြစ်တာတွေမှာလည်း သတင်းပေးသတင်းယူတွေ လုပ်ကြတာပဲ။ သမိုင်းတွေ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုတွေ ပုံပြင်ပြဇာတ်တွေ ရုပ်ရှင်တွေ ရုပ်သံနဲ့စာနယ်ဇင်းတွေ အားလုံးနဲ့ လူကိုယ်တိုင် ပြောဆိုပြုမူ နေထိုင်နေကြတဲ့ ပကတိအနေတွေ၊ ဒါတွေဟာ သတင်းပေးနေတာတွေပဲ။ အဲဒီထဲမှာ ကံသင်္ခါရ အဖြစ်တွေလည်း ပါတာပဲ။

အဲဒီသတင်းပေးတာတွေကို တွေ့ကြသူတွေအနေနဲ့ သတင်းပေးချက်ကို ကြိုက်ရင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပြီး ခံစားတာဖြစ်တာပဲ။ ဇာတ်ပွဲကြည့်သူကို ဇာတ်ခုံပေါ်က နှစ်ပါးသွား ကပြနေတာဟာ သတင်းပေး အမျှအဖို့ပေးနေတာပဲ။ ကြည့်သူက ပြချက်ကို ကြိုက်ရင် ပြသူ အဖို့နဲ့အမတို့ အပေးအယူမျှနေတာထဲ စိတ်ဝင်သွားပြီး ကြည့်သူက အဖို့ဖြစ်ရင် ပြသူအဖို့နေရာ ဝင်ယူပြီး ကြည့်သူက အမဖြစ်ရင် ပြသူအမနေရာမှာဝင်ယူပြီး ကိုယ်တိုင် ပြောတာပြုတာ မျက်နှာခြေလက် အနေအထားတွေကို ဘာမှမလုပ်ရပေမယ့် ပြသူ လုပ်တာကို ကိုယ်လုပ် နေရသလို ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရလို့ ခံစားရတာမျိုးလည်း ကိုယ်စီခံစားရတာတွေ ဖြစ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က

ချော့မြူတာနဲ့ အချော့အမြူခံရတာ မဟုတ်ပေမယ့် ချော့မြူတာ အချော့မြူခံနေရတာလို ခံစားကြတာပဲ။

ဒါဟာ တကယ်ချော့မြူသူနဲ့ အချော့အမြူခံသူတွေ ခံစားရတာကို အနုပညာနဲ့ သတင်းပေးတာကို အနုပညာရှင်တွေက ပွဲကြည့်သူကို သတင်းပေးလို့ ပွဲကြည့်သူက သတင်း ယူလိုက်တာရဲ့ ပုံစံပဲ။ ကြောက်စရာ တစ္ဆေအခြောက်ခံရတဲ့အကြောင်း ပြောပြသတင်း ပေးတဲ့စကား နားထောင်သူဟာ တစ္ဆေအခြောက်ခံရသူရဲ့ ခြောက်တဲ့ တစ္ဆေကို မြင်နေပြီး ကျောစိမ့်အောင် ကြောက်တာရတာဟာ သတင်း ယူတာပဲ။

ဒီလိုပဲ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရတွေကို ကိုယ်တိုင်မလွန်ကျူး ပေမယ့် လွန်ကျူးပြတာ တွေဖြစ်ဖြစ် လွန်ကျူးပြတဲ့ သတင်းပေးချက် တွေဖြစ်ဖြစ် တွေ့သိရတဲ့အခါ ကိုယ်တိုင်လွန်ကျူး သူနဲ့ထပ်တူ ခံစား ချက်မျိုးဖြစ်တဲ့ အရသာတွေ ခံစားတယ်။ ဒါတွေဟာ မကောင်းမှု ကံသင်္ခါရတွေကို ကိုယ်တိုင်မလွန်ကျူးပေမယ့် လွန်ကျူးသူနဲ့ တစ် ထပ်တည်းကျအောင် ကိုယ်က ရပ်တည်လိုက်တာဖြစ်လို့ လွန်ကျူး ခံရတဲ့ သူတွေအပေါ်ကို လွန်ကျူးသူရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ခံစားချက်အတိုင်း ခံစားသာယာတာဖြစ်ပြီး မကောင်းမှု ကံသင်္ခါရကို လွန်ကျူးတာ ဖြစ် တာပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရ လွန်ကျူးမှုဟာ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာမဟုတ်ပေမယ့် စိတ်နဲ့ လွန်ကျူး တာပဲ။ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရလွန်ကျူးတာဖြစ်တော့ ကံသင်္ခါရ ခရီးလမ်းဖြစ်တဲ့ “ကမ္မပထ”အနေနဲ့ လွန်ကျူးပြရင် မကောင်းမှု ကံသင်္ခါရက သူခိုးဓားပြကာမမှား လွန်ကျူးမှုဖြစ်ရင် သတင်းယူသူ လွန်ကျူးတဲ့ကံသင်္ခါရက အဲဒါတွေ ကိုယ်စိတ်နဲ့ လိုက် လုပ်တဲ့ အဘိဇ္ဈာ မကောင်းမှု ကံသင်္ခါရခရီးလမ်း “ကမ္မပထ” လွန်ကျူး တယ် ပြောရမှာပဲ။

မကောင်းမှုကံသင်္ခါရ လွန်ကျူးသူက ကံသင်္ခါရခရီးလမ်း “ကမ္မပထ” သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲမှုဖြစ်ရင် သတင်းယူသူမှာဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရခရီးလမ်း “ကမ္မပထ” က သတ်ဖြတ် ညှင်းဆဲခံရသူကို ပျက်စီးစေချင်တဲ့ မနောကံ သင်္ခါရလွန်ကျူးတာ ဖြစ်တာပဲ။ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရ လွန်ကျူးသူက ကံသင်္ခါရခရီးလမ်း “ကမ္မပထ” မဟုတ်တာတွေကို အဟုတ်အဖြစ်လွန်ကျူးပြနေရင် သတင်းယူသူမှာဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရခရီးလမ်း “ကမ္မပထ” က အဲဒီပြချက်ထဲက မဟုတ်တာတွေက တကယ် အဟုတ်တွေပဲလို့ အမြင်မှားတဲ့ မနောကံသင်္ခါရအဖြစ် သာယာလွန်ကျူးတာပဲ။

ကိုယ်မြင်ရ ကြားရ တွေသိရတဲ့ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရ သတင်းတွေကို **“ကောင်းတာတွေဟုတ်တာတွေပဲ ဟန်ကျလိုက်တာ”**လို့ သာယာတာဟာ မနောကံဖြစ်တာပဲ။ မနောကံမြောက် လွန်ကျူးတာပဲပေါ့။ ကောင်းမှုကံသင်္ခါရတွေ အမျှပေးလို့ သာဓုခေါ်တာတွေလည်း အဲဒီ အမျှပေးတာကို သာဓုခေါ်ရတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကို ကိုယ်မပြုရ ပေမယ့် ပြုသူက ပြုတာကို ကိုယ့်စိတ်က သဘောကျ လက်ခံပြီး သာယာတာဖြစ်လို့ အဲဒီသာဓုခေါ်ကောင်းချီးပေးသူဟာ မနောကံ မြောက်တဲ့ ကောင်းမှုမနောကံသင်္ခါရဖြစ်တာပဲ။

ကိုယ့်မှာ ကမ္မဇအနာရောဂါမရှိဘဲ သူများ ကံသင်္ခါရလုပ်ကြံတာတွေကို တွေ့ပြီး အားကျထောက်ခံတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ ကူးစက်ခံရပြီး သူများ ကံသင်္ခါရလုပ်တာထဲကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်မပါဘဲ စိတ်နဲ့လွန်ကျူးတဲ့ မနောကံသင်္ခါရကို လွန်ကျူးတာပဲ။ ကံသင်္ခါရ အမြင် အကြား အတွေ့ သတင်းပေးချက်တွေကို ရကြသူတိုင်း သတင်းပေးသူတွေရဲ့ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါတွေ ဖြစ်ကြတယ်လို့မဟုတ်ကြဘူး။ သတင်းယူသူက ပေးတဲ့သတင်းကို

လက်မခံငြင်းဆန်ပြီး သတင်းထဲကကံသင်္ခါရတွေကို အကောင်း ဖြစ် ဖြစ် အဆိုးဖြစ်ဖြစ် လက်မခံဘူးဆိုရင် သာယာမှုခံစားမှု သဘောကျမှု တွေ မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ သတင်းပေးတဲ့ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါတွေ မဖြစ်ကြဘူးလို့ သိရမယ်။

ဒါပေမယ့် ကံသင်္ခါရသတင်းရသူတွေဟာ အများအားဖြင့် သတင်းပေးတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကိုသဘောတူပြီး မနောက် သင်္ခါရတွေ ဖြစ်ကြ၊ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေဖြစ်ကြတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်တာတွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေကိုပေးတဲ့ သတင်းတွေမှ ဒီလိုဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘဲ ကံမဟုတ်တဲ့ ကံသင်္ခါရမမြောက်တဲ့ တခြားလူ အပြုအမူအပြောအဆို အနေအထိုင် သတင်းတွေမှာလည်း သဘောကျသာယာလက်ခံပြီး အဲဒါတွေကို စိတ်မနောနဲ့လက်ခံတာ၊ အဲဒီလို လက်ခံပြီး အဲဒီလို အမူအကျင့်တွေ လုပ်တတ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ် တာတွေဟာ လူရဲ့သတင်းပေး သတင်းယူ လက်ခံတဲ့ သဘာဝလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။

ကံသင်္ခါရတွေရော ကမ္မဇအနာရောဂါတွေပါ နှစ်ခုလုံးမရှိတဲ့ လူတွေဆိုကို ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေက ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့တာပဲ။ လူဟာ အတုမြင် အတတ်သင်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း သူများပြုလုပ်တဲ့ ကံကိုမြင်တော့ သာယာတယ်၊ သာယာတာက အကောင်းထင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူပြတဲ့ ကံလုပ်တာထဲ ကိုယ့်စိတ်ပါတယ်၊ သူပြတဲ့ကံကို တွေ့ပြီး သာယာတာနဲ့ စိတ်ပါတာတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ ဖြစ်ကြတာတွေပဲ။

ကိုယ်က ကံသင်္ခါရလုပ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် လုပ်သူနေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသွင်းပြီး ကြည့်မိသွားတာပဲ။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်

အရွယ်က အဖြစ်တစ်ခုပြောပြရမယ်၊ မန္တလေး ရောက်စကပဲ၊ ကျောင်း နဲ့မဝေးလှတဲ့ အားကစားကွင်းကြီးထဲမှာ မြန်မာလက်ရော့ အလံဗိုလ်ပွဲ ကျင်းပတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း တောက ရောက်စဆိုတော့ လက်ရော့ ထိုးတာဆို မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် သွားကြည့်တယ်၊ ဝင်ကြေး တမတ် ပေးရတယ်၊ အဲဒီအချိန်က နှစ်ဆယ့်ငါးပြားသုံးတာ ခေတ်မစား သေးဘူး၊ မှတ်မှတ်ရရပဲ၊ စစ်ကိုင်းကျောင်းသား “ကျော်စိန်နဲ့ ကရင်တိုးလု”တို့ ထိုးကြတဲ့ပွဲမှာ လူချင်းပူးတဲ့အခါ တထောင်နဲ့ ထောင်းတာဟာ စက်အမြန်နှုန်းမျိုးပဲ၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာ ကြည့်နေတုန်း မှာ လက်တွေ့ခြေတွေ လှုပ်မရတဲ့အဖြစ်၊ဖြစ်တာ ခံစားရတယ်၊ ကိုယ်က ထိုးရတာလည်းမဟုတ်၊ ခံရတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွား တဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ ဒီလိုခံစားရတာနဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ ရှုံးသူဖက်က နိုင်စေချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။

ဒီအဖြစ်ကလေးဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့ ကံသင်္ခါရ ဖြစ်ကြတာရဲ့ သရုပ်ပြချက်ကလေးပဲ၊ ဒါဟာကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါဝင်ပုံ ပြချက်ပဲ၊ တခြားနည်းတွေနဲ့ ဝင်ကြပုံလည်း အများအပြား ရှိနိုင်တယ်၊ အဲဒါကို နည်းနည်းပြောပြရမယ်၊ လူတွေဟာ ဝတ်တာ စားတာတွေကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဝတ်ကြ စားကြတယ်၊ ဉာဏ်ပညာ အဆင်ခြင်ရှိရှိ မဝတ် မစားမိကြဘူး၊ ဝတ်တာ စားတာတွေက ဘယ် အချိန်ကစပြီး ဝတ်ခဲ့စားခဲ့တယ်လို့ မသိဘဲ ဝတ်လာ စားလာကြ တာဖြစ်တော့ ဘယ်လိုဉာဏ်ပညာ အဆင်ခြင် သွင်းရမယ်ဆိုတာ မသိကြတာဘဲ၊ အဝတ်ကို ကိုယ်ကဝတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ အဝတ်က ကိုယ့်ကို လာဝတ်တာနဲ့ အစားကိုလည်း ကိုယ်က စားတာ မဟုတ်ဘဲ စားစရာက ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲဝင်လာလို့ စားတာ ဖြစ်နေတော့ မဆင်ခြင် တတ်တော့တာဘဲ။

ကလေးက အဝတ်ကို မဝတ်ချင်ဘဲ မိဘမွေးချင်းတွေက ဝတ်စရာကို လာချည်ပေးတာကို ကလေးက ခံရတာပဲ။ ကျွတ်သွားရင် ခြေနဲ့ခတ်ပစ်တာပဲ။ လူကြီးတွေက ဒီလိုမလုပ်ရဘူးဆိုပီး လာချည် ပေးကြရတာကြာတော့ အဝတ်,ဝတ်တာ ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ။ အစား လည်း ဒီလိုပဲ။ စားစရာကို ကလေးက စားတာမဟုတ်ဘဲ စားစရာက ကလေးပါးစပ်ထဲရောက်လာလို့ မျိုလိုက်ရတာပဲ။ ဒီတော့ ဝတ်တာ စားတာတွေ ဘယ်ဆင်ခြင်တတ်ပါတော့မလဲပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ကြီးလာတော့ ဝတ်တတ် စားတတ်ပြီး လှတာ လိုက် တာကို ဝတ်ချင်တယ်။ ကောင်းတာကိုစားချင်တယ်။ လှတာ ကောင်း တာကို ခံစားပြီး လှတဲ့အဝတ်နဲ့ ကောင်းတဲ့အစာ ဝတ်ချင်တာ စားချင် တာဖြစ်တာပဲ။ လှတဲ့အဝတ်ဝတ်ရင် လှမှာပဲ။ ကောင်းတဲ့အစာ စားရင် လည်း ကောင်းမှာပဲ။ ဝတ်တာစားတာကို အဆင်ခြင်မသွင်းဘဲ ဝတ်စား ရခြင်းအကြောင်း မသိတာဖြစ်တော့ အလှနဲ့အကောင်းက ရှေ့တန်းက ခေါင်းထောင်လာတာပဲ။

လှတာဝတ်လို့ လှပေမယ့် လှဖို့ဝတ်တာ မဟုတ်ဘဲ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်၊ လေနဲ့ မမြင်ထိုက်တာတွေ ကာကွယ်ဖို့ဖြစ်တဲ့ ဝတ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်း အမြင်ကိုဆင်ခြင်ရင် လှတာနဲ့စပ်ပြီး ခံစားသာယာတာ မဖြစ်ဘူးပဲ။ ဒီလိုမမြင်တော့ လှတာဝတ်လို့ လှတယ်။ လှတာကို ခံစား သာယာတယ်။ ဒါကြောင့် လှဖို့ လှတာကိုဝတ်တယ်လို့ ဖြစ်တာပဲ။

အစကတော့ အမှတ်တမဲ့ဝတ်ပြီး ခံစားတာပဲ။ အမှတ်တမဲ့ ခံစားတာပဲ။ အဲဒီလို ဝတ်တာနဲ့ခံစားတာတွေ အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်လာ တော့ ဝတ်ရတာလည်း သာယာတယ်။ ခံစားရတာလည်း သာယာ တယ်ဖြစ်ပြီးတော့ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေ ဖြစ်ကြတာပဲ။ ကံသင်္ခါရနဲ့ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေဟာ အမှတ်

တမဲ့ဖြစ်နေချိန် တစ်စုံလုံးတွဲပြီး ဝင်လာတာထင်စေချင်လို့ ဒီအကြောင်း ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒီထက်ထင်လွယ်စရာရှိတဲ့ အကြောင်း တစ်ခု ပြောပါဦးမယ်။

မြို့တစ်မြို့ တပ်စခန်းထဲက ကလေးတစ်ယောက်ဟာ မိဘက ကျောင်းသွားခိုင်းတာ သွားဖို့ပြင်ပြီး လူပျိုဘားမှာ အိပ်နေကြတဲ့ လူပျိုတွေထဲ ဝင်အိပ်နေပြီး ကျောင်းပြေးတာလုပ်တယ်။ လူပျိုတွေက သူတို့အကြားလာအိပ်တဲ့ ကလေးကို သူတို့စောင့်ခြုံထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ကလေးရဲ့ ကျင်ကြီးပေါက်ထဲ ကာမမှားတာ လုပ်ကြတာပဲ။ ကလေးဟာ ကျင်ကြီးပေါက်စုတ်ပြီဟာ ထိခံရပြီး နာကျင်လို့ငိုတဲ့အခါ ပွတ်သတ်နှစ်သိမ့် ချောမော့ပေးကြတာကို ကလေးက သာယာတဲ့ အတွက် နောက်နေ့တွေမှာလည်း အဲဒီကိုပဲ လာအိပ်တာလုပ်တယ်။ အဲဒီနောက် ကလေးဟာကြီးတော့ မိန်းမလျာ ဖြစ်နေတော့တာပဲ။

အဲဒီမှာ ကျင်ကြီးပေါက်ကို အကျင့်မှားခံတာလည်း မကောင်းမှုကံသင်္ခါရ လွန်ကျူးရာရောက်တယ်။ လွန်ကျူးရင် နာကျင်တာ ခံစားရတာနဲ့အတူ လွန်ကျူးလို့ဖြစ်တဲ့ သာယာမှုလည်း ခံစားရတာ သိနိုင်တယ်။ လွန်ကျူးခံတာဟာ လွန်ကျူးမှုပဲ။ လွန်ကျူးမှုကဖြစ်စေတဲ့ ခံစားမှုဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါပဲဖြစ်တာဟာ ကာလတိုလွန်းတဲ့အတွက် ဘာက “စ” တယ် မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်တာတွေ့ရမှာပဲ။

ဒီအမှုတွေဟာ လူတွေမှာ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အဝင်ခံရပုံကို ဝေဖန်နိုင်စရာတွေအတွက် အချက်အလက်တွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ ကြောက်ရွံ့စရာ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းအားလည်း ပေါ်လွင်စရာရှိတယ်။ ယောက်ျားအဖြစ် အမွေးဖွားခံရပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုမှ မြင်မရစေတော့တာဘဲ မဟုတ်လား။ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ အမြီးပြန် ခေါင်းပြန်ဖြစ်နေတဲ့

အရာနှစ်ခုပဲ။ ကံသင်္ခါရကြောင့် ကမ္မဇအနာ ရောဂါရတယ်။ ကမ္မဇအနာရောဂါက ကံသင်္ခါရကို ပြန်ဖြစ် စေတယ်။ ဒီတော့ ရှေးကံသင်္ခါရဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အကြောင်းဖြစ်ပြီး နောက်ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အကျိုးဖြစ်တယ်။ ကမ္မဇအနာရောဂါလည်း ဒီလိုပဲ။ ရှေးကမ္မဇရောဂါဟာ ကံသင်္ခါရရဲ့ အကြောင်းဖြစ်ပြီး နောက်ကမ္မဇအနာရောဂါက ကံသင်္ခါရရဲ့ အကျိုးဖြစ်တာပဲ။

ဒီနှစ်ခုရဲ့ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးဖြစ်ပုံ ပြောခဲ့တာက ပေါ်လွင်ဖို့အတွက်ပဲ။ အပြည့်အစုံပြောရင်တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါက မြင်ရကြားရ တွေ့သိရတာတွေကို အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေကို ဖြစ်စေတာပဲ။ ဒီလို ပမာဏမဟုတ်တဲ့ မြင်စရာကြားစရာ တွေ့သိစရာတွေကို တွေ့လို့ အလွဲလွဲအချော်ချော် အမှုတွေကို လုပ်တာပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်တာတွေကို ကံသင်္ခါရလို့ ပြောရတာပဲ။

ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါက ကံသင်္ခါရကို ဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ ကြားခံအဖြစ် ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အသိခံတွေကို ပမာဏက လွဲချော်ပြီး သူသိချင်သလို သိတာကို ဖြစ်စေတာ ပါဝင်နေတာပဲ ပြောရမယ်။ ဥပမာ အရက်မူးသူက အမှားတွေ လုပ်တာလို့ပဲ။ အရက်မူးသူက အမှားကိုမှားအောင်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တမင်တကာ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ မူးသူသိမြင်နေတာ တွေက သူလုပ်ခဲ့သလို လုပ်ရမှာတွေလို့ မြင်နေတာကြောင့်လုပ်တာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါ ရသူကို ကမ္မဇအနာရောဂါက မြင်စရာကြားစရာ တွေ့စရာ သိစရာတွေကို ပမာဏအမှန်အတိုင်း မြင်တတ်ကြားတတ် တွေ့သိတတ်တာတွေကို ပျက်စီးစေလို့ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေကို မြင်တာကြားတာ တွေ့သိတာတွေ ဖြစ်စေတာပဲ။ ဒါကြောင့်သာ ကမ္မဇအနာရောဂါရသူဟာ သူပြောစရာ ပြုစရာနဲ့

မျက်နှာ ခြေလက် ထားစရာတွေကို အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ပြောဆိုတာ ပြုလုပ်တာ အမူအရာတွေလုပ်တာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါရသူရဲ့ ဒီလို ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတစ်ခုခုနဲ့ တုံ့ပြန်ချက် ချွတ်ချော်တာတွေဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ တမင်တကာ တုံ့ပြန်တာ မဟုတ်တာဘဲ။

ဥပမာ ထင်အောင်ပြောရရင် အလွဲလွဲအချော်ချော် တုံ့ပြန်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေဟာ ရေတွေစီးသွားနေကြတာတွေလိုပဲ။ ရေဟာ ဘယ်ကို သွားချင်တယ်၊ မသွားချင်ဘူးလို့ မရှိဘူး၊ နိမ့်ရာကို သွားမှာပဲ။ ဒီလိုပဲ ကံသင်္ခါရတွေကလည်း ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ချင်တယ်၊ မတုံ့ပြန်ချင်ဘူးလို့ မရှိဘူး၊ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရသူမှာဖြစ်တဲ့ အသိအရ တုံ့ပြန်မှာပဲ။ အသိအမြင်တွေက ချွတ်ခြံကျနေလို့ တုံ့ပြန်မှုတွေဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရ တွေလည်း ချွတ်ခြံကျကြတာပဲ။

ဒီလို ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ ဆက်စပ်ပုံ သိကြသူ တွေက ကံသင်္ခါရပြုသူတွေရဲ့ ချွတ်ခြံကျတဲ့ အမှုတွေအတွက် အဖတ် ဆယ်ပြီး ဗွေမယူဘဲ သည်းခံနိုင်ကြတာပဲ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြတယ်ပေါ့။ ပြန်လည် တုံ့ချေစရာလို့ မမှတ်ယူကြတာဘဲ။ လူကောင်းတွေက အရူးရဲ့ စော်ကားချက်အတွက် သဘောထားသလို ထားလို့ပဲ။ ကံ သင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါအကြားက ဖြစ်ပွားတဲ့အသိတွေကို မစမ်း ဝါးနိုင်ရင်တော့ ကံသင်္ခါရပြုတာခံရသူဟာ ဗွေမယူဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်သည်းခံတယ်ဆိုတာလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်တယ်ဆိုရင် ရန်စရည်နေမှာ ကြောက်တာကြောင့် ဗွေယူချင်လျှက် ခွင့်မလွှတ်ချင် သည်းမခံချင်ဘဲလျှက် ဗွေမယူ ခွင့်လွှတ်သည်းခံ လိုက်ရတာတွေပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူရဲ့ ဝန်းကျင်အပေါ် ပမာဏနဲ့ ခြားနားတဲ့ အလွဲလွဲအချော်ချော် အသိတွေကို မိုက်တာတွေလို့ ပြောရတယ်။ လူမိုက်ဆိုတာ အဲဒီ အသိရဲ့နာမည်ပဲ။ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး တုံ့ပြန်မှု မှား

တာကို လူမိုက်လို့ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ တုံ့ပြန်မှုမှားတာတွေက မိုက်လို့ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတွေပဲ၊ မျက်မမြင်ဆိုတာ တိုက်စရာတွေကို တိုက်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘဲ မတိုက်ပေမယ့် တိုက်စရာတွေကို မမြင်လို့ခေါ်တာလိုပဲ၊ လူမိုက်ဆိုတာ သိစရာရဲ့ပမာဏတွေကို သိဖို့ အမှောင်ကျနေလို့ အလွဲလွဲအချော်ချော် သိသူကို ခေါ်တဲ့နာမည်ပဲ။

လူမိုက်ဟာလည်း ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာလူ မဟုတ်ဘူး၊ သူမိုက်ချင်လို့ မိုက်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ကမ္မဇအနာရောဂါရနေတဲ့ ရောဂါသည်ပဲ၊ ကြင်နာစရာ သနားစရာ ခွင့်လွှတ်သည်းခံစရာ လူပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဖြစ်စေတဲ့ကံသင်္ခါရဟာ ဖြစ်မိရင် အဲဒီဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကလွတ်အောင်လုပ်လို့ မရတော့ဘဲ ကံသင်္ခါရပြီး ကံသင်္ခါရ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေတယ်။

ကံသင်္ခါရကို မကောင်းမှန်းသိလည်း ကံသင်္ခါရမဖြစ်အောင် မတားနိုင်ဘူး၊ ကံ သင်္ခါရက ဘယ်လိုစက်ယန္တရားဖြစ်ရတယ်လို့ မသိတော့ ကံသင်္ခါရမဖြစ်အောင်တားတဲ့လမ်း မဖောက်နိုင်ကြဘူး၊ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရကို ဆိုးတဲ့ကံသင်္ခါရက ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကံသင်္ခါရ ဖြစ်အောင် လမ်းလွဲတာကို လုပ်ကြရတာပဲ၊ ရေလိုပေါ့၊ အရှိန်နဲ့ စီးလာတဲ့ရေကို ရပ်သွားအောင် လုပ်လို့မရဘဲ ရေကို မစီး စေချင်ရာမစီးဝင်အောင် ရေလမ်းလွဲကြသလို ကံသင်္ခါရတွေလည်း လမ်းလွဲတာပဲ လုပ်ကြရတယ်။

ကံသင်္ခါရဟာ တစ်ခုကတစ်ခုကို လမ်းလွဲလည်း ကံသင်္ခါရ ဟာ ကံသင်္ခါရပဲ ဖြစ်တာပဲ၊ လိမ်ညာ၊ကာမမှား၊ ခိုးယူ၊ ဆိုးဆာ ဆဲတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ကံသင်္ခါရအဆိုးတွေပဲ၊ အဲဒီ လိမ်၊ မှား၊ခိုး၊ဆိုးတွေကလွတ်အောင် လမ်းလွဲတာဟာ မလိမ်၊မမှား၊မခိုး၊ မဆိုးတာတွေကို လုပ်တာပဲ၊ ဒီထက်လမ်းလွဲတာတစ်မျိုးကတော့

လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးစရာတွေကို မသိအောင်နေတာနဲ့ မရှိအောင်နေတာ တွေ လုပ်ကြတာပဲ။

ဒါတွေလုပ်တာကို လမ်းလွဲအောင်လုပ်တာပဲလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရသလဲ။ မလိမ်, မမှား,မခိုး,မဆိုးတာတွေဟာ လိမ်,မှား,ခိုး, ဆိုး တွေ မဖြစ်အောင်နေတာတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးတွေ ကို မသိအောင်နဲ့ မရှိအောင်နေတာတွေဟာလည်း လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုး မကောင်းမှုတွေမရှိအောင် နေတာတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား ပြောစရာပဲ။ အဲဒီလိုပြောတာမမှားဘူး။ ဒါပေမယ့် လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးတာတွေ မလုပ်ပေမယ့် အဲဒါတွေလုပ်တတ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကြောင့် ဖြစ်တဲ့ မိုက်ကန်းမှုကြီးက အဲဒီ လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုး မလုပ်သူဆီမှာ ရှိနေလို့ပဲ။

အဲဒီလို မိုက်ကန်းမှုကြီး တန်းလန်းရှိလျက် လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုး မလုပ်ဘဲ မလိမ်,မမှား,မခိုး, မဆိုးတာလုပ်တာဟာ လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုး လုပ်လို့ ဖြစ်ရမှာတွေကို ပြောကြတော့ အဲဒါတွေမဖြစ်ဘဲ အဲဒါတွေ ထက် ကောင်းတဲ့အဖြစ်တွေ ဖြစ်မယ်ပြောကြတာတွေကို ဖြစ်ချင်ကြ လို့ပေါ့။ ဒီထက်လည်း ရှိနိုင်သေးတယ်။ အဲဒါက သူများတွေ လိမ်, မှား,ခိုး,ဆိုးတာကိုတွေ့ရတဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တိုင် အဲဒီလို လုပ် တာတွေ ခံရတဲ့အခါ မခံချင်ဘူး၊ ခံပြင်းတယ်။ ကိုယ်ကလုပ်လို့ ခံရသူတွေလည်း မခံချင်တာ ခံပြင်းတာတွေဖြစ်ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီ မကောင်းတာတွေ မလုပ်တော့ဘဲ အဲဒါတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မလိမ်, မမှား,မခိုး,မဆိုးတာလုပ်မယ်အသိနဲ့ လုပ်ကြတာပဲ။

အဲဒီလို လုပ်သူတွေဟာ လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးတွေက လွတ် မြောက်ကြသူတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ လွတ်မြောက်အောင် အလုပ်ကို လုပ်နေသူတွေ မဟုတ်လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ဘဲ ပြောရမယ်။

မလိမ်,မမှား,မခိုး,မဆိုးတွေလုပ်တာဟာ လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးတွေကို လမ်းလွဲသွားအောင် လုပ်တာတွေ ဖြစ်လို့ပဲ။

အဲဒီလို လုပ်သူတွေဟာ လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးဖြစ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေရဲ့ မကောင်းပုံသိတာက မှားနေကြတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ သူများပြောတာတွေ သိတာရင် လည်းဖြစ်လို့၊ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်သိတာကျတော့လည်း လိမ်,မှား,ခိုး,ဆိုးဖြစ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေရဲ့ အလုပ်ခံရသူတွေမှာ ခံရချက်ရဲ့ မကောင်းပုံဘဲ သိတာဖြစ်နေလို့ပဲ။

ခိုး,ဆိုး,လိမ်,မှားဖြစ်တဲ့ မကောင်းမှုတွေကဖြစ်စေတဲ့ မကောင်းပုံက ဘာတွေလဲ၊ မကောင်းတဲ့ကမ္မဇအနာရောဂါတွေပဲပေါ့။ ဒါကိုမသိတော့ ဒါရဲ့အပြစ်တွေ မမြင်ဘဲ ဒါကိုမမုန်းဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကမ္မဇအနာရောဂါက သူတို့မလွတ်ကြဘူး၊ ကမ္မဇအနာရောဂါ တန်းလန်းနဲ့ ခိုး,ဆိုး,လိမ်,မှားတွေမဖြစ်အောင် မခိုး,မဆိုး,မလိမ်,မမှားတာတွေ လုပ်တာဟာ ဒီကောင်းတာတွေ လုပ်မယ်ဟဲ့ဆိုပြီး အားထုတ်အားသွင်း အားယူဟန်လုပ်ပြီးလုပ်ရတာပဲ။ ရေစီးသန်တဲ့ ရေအားကို မလိုရာမစီးစေဘဲ လိုရာစီးအောင် အားထုတ်အားသွင်း အားယူဟန်လုပ်ပြီး လမ်းလွဲရတာမျိုးပဲ။ ဒါကြောင့် ကမ္မဇအနာရောဂါ ကို မမြင်မမုန်းဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်အဖြစ်နဲ့ မလိမ်, မမှား, မခိုး, မဆိုးတာတွေ လုပ်တာတွေဟာလည် ကံသင်္ခါရတွေပဲ။ အဲဒီ ကံသင်္ခါရ ကတော့ ကောင်းမှုကံသင်္ခါရပေါ့။

ကောင်းမှုကံသင်္ခါရဖြစ်လို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ယဉ် ရူးတဲ့ အရူးဟာလည်း အရူးပဲ။ ရိုင်းရိုင်းရူးတဲ့ အရူးမှ ရူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ယဉ်အရူးဟာ ရိုင်းရိုင်းအရူးဆီ ဖောက်သွားနိုင်တာပဲ။ ကောင်းမှုကံသင်္ခါရပြောင်းလုပ်တာဟာ ရိုင်းရိုင်းအရူးက ယဉ်ယဉ်

အရူးအဖြစ် ဖောက်ပြီးရူးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲ ယဉ်ယဉ်ကလည်း ရိုင်းတာဘက် ပြောင်းနိုင်တာပဲ၊ အရူးဟာ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းတတ်သလို ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်ကလည်း ဒီလိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ အစိုးမရသူဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကောင်းမှုကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်ဟာလည်း မငြိမ်းချမ်းသူဘဲ။

လူ့လောကဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို မသိတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါမရသူ မရှိသလောက်ရှားတယ်၊ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်က သူ့ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူကို ဆက်ဆံတဲ့အခါ လိုရင်လိုသလို မလိုရင်မလိုသလို ဆက်ဆံတော့ ကံသင်္ခါရဖြစ်ကြတာပဲ၊ ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူဟာ လူ့လောကကို ပမာဏမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင်သူဘဲ၊ သူလိုအပ်တာတွေနဲ့ပဲ မြင်တယ်၊ သူ့အတွက် အသုံးကျမလား၊ မကျဘူးလားပဲ၊ သူ့လိုအပ်ချက် ဖြည့်ပေးသူဆိုရင် အသုံးကျတဲ့လူပဲ၊ အဲဒါကို ဖျက်ဆီးမယ့်သူဆိုရင် အသုံးမကျတဲ့လူဘဲ၊ သူ့မိဘကိုလည်း အဲဒီလိုပဲကြည့်တယ်၊ သားမယားနဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ မွေးချင်းသားချင်းတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲကြည့်တာပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီကမ္မဇ အနာရောဂါရှင်ကို လူ့လောကကိုသိဖို့ တိုင်းထွာတဲ့ “ပေတံ”ပစ္စည်းက သူဖြစ်နေလို့ အဲဒီသူကို “အတ္တသမား”လို့ ပြောကြတယ်၊ “အတ္တသမား”ကို သေးသိမ်တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်ပြီး “အတ္တသမား”ထက်ကျော်အောင် လုပ်ကြတယ်၊ လုပ်ကြပုံကကိုယ်ကျိုးကို သိပ်မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်မိသားစုအကျိုးတွေ၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ့်ရပ်ရွာ အကျိုးတွေ၊ နိုင်ငံအကျိုးတွေ၊ လူမျိုးအကျိုးတွေ၊ ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာသာသနာ အကျိုးတွေ၊ လူသားထုကြီး တစ်ခုလုံးအကျိုးတွေ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်ဆောင်ကြတာပဲ၊ အဲဒီလို မြင့်ထက်မြင့် အလုပ်တွေဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရလုပ်သူတွေကိုတော့ “မဟာအတ္တသမား”လို့ ဟိန္ဒူတွေက ခေါ်ကြတာ

သိရတယ်။ ဟုတ်တာပဲ။ အတ္တကို တစ်လောကလုံးအနှံ့ ကြီးအောင် ချဲ့လိုက်တော့ အကြီးဆုံးအတ္တကိုခေါ်ရတဲ့ မဟာအတ္တကြီးဖြစ်တာ ပေါ့။

သူ့နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ်နိုင်ငံတိုက်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါရှိသူဟာ သူ့ရဲ့အတ္တကို သူ့နိုင်ငံဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး သူ့နိုင်ငံက နိုင်ငံလုပ်တဲ့ ဘက်က ရပ်တည်တာပဲ။ သူ့လူမျိုးနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုး၊ သူကိုးကွယ်ရာနဲ့ ကိုယ်ကိုးကွယ်ရာတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်အတ္တကို လူမျိုးအထိ၊ ကိုယ်ကိုးကွယ်ရာ တစ်ဘာသာလုံးအထိ ကြီးအောင်ချဲ့လိုက်လို့ပဲ။ လူ့လောကတစ်ခုလုံးနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတိုက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ သူ့အတ္တ ကို အကြီးဆုံးဖြစ်အောင် ဖြန့်ထားနိုင်ရင် မဟာအတ္တရှိသူ ဖြစ်တာပဲ။

ဒါတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရှိသူတွေရဲ့ ကောင်းမှု ကံ သင်္ခါရ ဖြစ်စဉ်တွေပဲ။ အဲဒီလို ကောင်းမှုကံသင်္ခါရရှိတဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါရှင်တွေဟာ ကိုယ့်အတွက်သက်သက် ကောင်းဖို့လုပ်သူကို တော့ အတ္တသမား တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားလို့ အပြစ်တင်ကြတယ်။ မိသားစုဖြစ်ဖြစ် ဆွေမျိုးမိဘတွေဖြစ်ဖြစ် ရပ်ရွာနယ်ပယ် လူမျိုးနိုင်ငံ ဘာသာသာသနာ လူသားမှန်သမျှ ဒီအစုအမက်တွေထဲက တစ်ခုခု ကောင်းဖို့ လုပ်သူကိုတော့ အတ္တသမား တစ်ကိုယ်ကောင်း သမားလို့ မပြောတော့ဘဲ ပရဟိတသမား၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု သမား၊ အာဇာ နည်သူရဲကောင်း၊ ထူးချွန်သူ အစစ နာမည်ကောင်းတွေပေးပြီး သိတာ ခံရသူတွေပဲ။

မြန်မာပြည်က စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးက ကိုယ့်အတ္တကို လူသားအနှံ့ကြီးအောင် လုပ်လိုက်တော့အတ္တအဖြစ် ရှာမရတော့ဘဲ အနတ္တဖြစ်သွားတယ်လို့များ ရေးခဲ့တာဖတ်ရဖူးတယ်။ အတ္တကို ကိုယ့် အတွက်လောက်မက ဖြန့်လိုက်တော့ အတ္တကကြီးလွန်းသွားတဲ့ အတ္တ

မဟာအတ္တဖြစ်သွားတာလို့ပဲ။ မဟာအတ္တဟာ အနတ္တမဖြစ်တာဘဲ။ အတ္တကို ဘယ်လောက်ကြီးအောင်ဖြန့်ဖြန့် အတ္တပျောက်တာ မဖြစ်တာ ဘဲ။ အတ္တဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရှိသူရဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရှင်ဟာ အတ္တပျောက်အောင် ဘယ်လောက် ပရဟိတတွေ အဖြစ် ကံ သင်္ခါရတွေလုပ်ပေမယ့် လုပ်သူက အတ္တပဲဖြစ်တော့ အတ္တကို မပျောက် စေနိုင်တာဘဲ။

မနေ့တစ်နေ့က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်သွား ကြ သူတွေဟာ သူတို့အတ္တကို မြန်မာပြည်အနှံ့ ချဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့က ကမ္မဇအနာရောဂါရှိသူတွေဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အဲဒီ အလုပ်တွေလည်း ကံသင်္ခါရတွေဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်အာဏာ လက်လွှတ်သွားတဲ့အခါ သူတို့အတ္တကြီးအောင်လုပ်လို့ ပိုကြီးသွားပေမယ့် ပိုပြီးကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းတာထဲ အကျခံကြရတာ အထင်အရှားပဲ။ သူတို့ ပျော်ရွှင် ငြိမ်းချမ်းနေကြမယ်လို့ ဘယ်သူက အသိအမှတ်ပြုတာ ခံရလို့လဲ။

ကောင်းမှုကံသင်္ခါရမှန်သမျှဟာ အတ္တကိုကြီးအောင်နဲ့ ကြီး ထက်ကြီးအောင်လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ တကယ်ငြိမ်း ချမ်းပျော်ရွှင်နိုင်ကြသလားဆိုတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါရသူပဲ ဖြစ် တာဆိုတော့ မငြိမ်းချမ်းမပျော်ရွှင်နိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်တာပဲ။ တစ်ကိုယ် ကောင်း အလုပ်ဖြစ်တဲ့ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရတွေလည်း မလုပ်ချင်တဲ့ အများကောင်းတဲ့အလုပ် “ပရဟိတ” ဖြစ်တာတွေပဲ လုပ်လည်း မငြိမ်း ချမ်းဘူးလို့မြင်တဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါရှင်ရယ်လို့ လည်းရှိတယ်။ သူက သူ့ကောင်းကျိုးရော သူများကောင်းကျိုးရော နှစ်ခုလုံးလုပ်ရတာတွေကို ရှောင်နိုင်အောင် လူတွေကိုတွေ့တဲ့အခါ ကိုယ့်အတ္တရဲ့အမြင်နဲ့ မမြင်ဖို့ အဲဒီလူတွေရဲ့ အဆင်းအသံအနံ့အရသာ အတွေ့တွေဟာ “လူ” ဘယ်ဟုတ်လို့လဲလို့ “လူအမှတ်သညာ” ဖျောက်ကြည့်တာလုပ်တယ်။

နောက်တစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက အဲဒီ“လူ”အဖြစ် မပြောရတဲ့ အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့တွေဟာ ခဏ တစ်ခုအတွင်းဖြစ်တာပဲ။ ပြီးရင် မရှိတော့အောင်ပျက်တာဘဲ။ ပျက်ပြီး တာက နောက်ထပ်ပြန်မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ပြီးပျက်သွား တာတွေဟာ နောက်ထပ်ပြန်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပေါ်မလာနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ထပ်အသစ်ဖြစ်တဲ့ အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့တွေကို တွေ့နေရတာဟာ ပျက်ပြီးတာက ပြန်ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘဲ နောက် ထပ် အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့တွေဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အကြောင်း အစိတ်အပိုင်းအသစ်တွေ ဆုံဆည်းကြလို့ဖြစ်တဲ့အသစ်ပဲ။ ဒီအသစ်လည်းဖြစ်ပြီး မရှိတော့တာဘဲ။ ဒီတော့ အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့တွေလည်း လူလိုပဲ အစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့အစုပဲ။ တစ် ကယ်ရှိတာမဟုတ်တဲ့ အပျက်ပဲလို့ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အကျိုး “အတ္တ ဟိတ”လည်း မလုပ်ဘူး။ သူများအကျိုး “ပရဟိတ”လည်း မလုပ်ဘူး။ သူတစ်ပါး အကျိုး “ပရဟိတ” ဆိုတာ ကိုယ်အကျိုး “အတ္တဟိတ”နဲ့ စပ်နေတယ်။ ကိုယ်ရှိလို့ သူများရှိတာ သူများရှိရင် ကိုယ် လည်းရှိမှာပဲ။

အတ္တနဲ့မဟာအတ္တကွာတယ်။ အတ္တပဲဖြစ်ဖြစ် မဟာအတ္တပဲ ဖြစ်ဖြစ် နာကျင်ခံခက်တွေ ဝေနေအောင်ခံရတာပဲ။ ဒီလို နာကျင်ခံခက် တာတွေ မခံရအောင် အတ္တလုပ်ငန်း ကံသင်္ခါရတွေရော မဟတ္တ= မဟာအတ္တလုပ်ငန်း ကံသင်္ခါရတွေရော မလုပ်ဘဲ ရှောင်မှဆိုပြီး ရှောင် နိုင်အောင် အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့လို့ပြောရတဲ့ “လူ” အဖြစ် တည်ဆောက်ရတဲ့ အခြေခံ ဓာတ်သဘာဝ “ပရမ”တွေအဖြစ် မြင်အောင်နဲ့ အဲဒါတွေရဲ့ အပျက်တွေအထိ မြင်အောင်လုပ်တဲ့ ကံသင်္ခါ ရတွေကို လုပ်တာပဲ။ ဒီတော့ အတ္တနဲ့ မဟာအတ္တက လွန်တော့တာပေါ့။ အဲဒါတွေကဖြစ်စေတဲ့ နာကျင်ခံခက်မှုတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ဒါလည်း ကမ္မဇအနာရောဂါရနေသူကလုပ်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်လို့ ကံသင်္ခါရကလွတ်လို့ မရတာဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်ဟာ ကံသင်္ခါရက လွတ်အောင် လုပ်စရာကိုမြင်တတ်တဲ့ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်မရှိတော့ ကံသင်္ခါရက လွတ်အောင်မလုပ်နိုင်တာဘဲ။ အတ္တနဲ့ မဟာအတ္တက လွတ်အောင်လုပ်တဲ့အတွက် လွတ်ပေမယ့် အတ္တတစ်မျိုးကို သူမှာ အဖြစ်ခံရတာပဲ။ အဲဒီအတ္တက ဘာလဲဆိုတော့ ပရမအတ္တပဲ။ အဲဒါကို ဟိန္ဒူအသံနဲ့ပြောတော့ “ပရမတ္တမ” ပေါ့။ “ပရမတ္တမ” ဟာ “ပရမအတ္တ” ပဲ။ အမြင့်ဆုံး အတ္တပေါ့။ “မဟတ္တမ” ထက်ကြီးတဲ့ အတ္တပဲ။ ဒီ “ပရမတ္တမ” က အတ္တ၊ မဟာအတ္တတွေထက် လူကိုနာကျင်ခံခက် ဖြစ်စေတယ်။ သူ့မှာငြိမ်းချမ်းစရာ ပျော်ရွှင်စရာဆိုတာ ဘာမှမရှိတဲ့ အဖြစ်ရောက်တာခံရတာပဲ။ လူ့ကိစ္စဘာမှ မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ လူစဉ်ကို မမှီသူ ဖြစ်တာပဲ။ သူ့ကို တစ်ချိန်က ချစ်လှပါတယ်။ မြတ်နိုးလှ ပါတယ်။ အားကိုးလှပါတယ်ဆိုသူတွေရဲ့ လစ်လျူရှုတာ ခံရသူ ဖြစ်တာပဲ။ ဘာအသုံးမှမကျသူအဖြစ် အချည်းနှီးလူ “မောဃပုရိသ” အဖြစ် အမြင်ခံရတော့သူ ဖြစ်တာပဲ။

ဒီပရမအတ္တရှိသူဟာ လူတွေရဲ့ မြတ်နိုးအားကိုးခံ မဖြစ်တော့ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင် ဖြစ်တော့ လူတွေမျက်နှာ မြင်ရတာဟာ အဲဒီသူက မချမ်းသာတော့ဘဲ အဲဒီ လူတွေကိုရှောင်ပြီး တောကြိုချုံကြားတိုးသူ ဖြစ်စေတာပဲ။ ဒါဟာ ပရမအတ္တ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရသူရဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ဒီအဖြစ်ဟာ အလိုလိုဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘဲ ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေလိုက်လို့ဖြစ်လာတာပဲ။ အဲဒါ ဘာကံသင်္ခါရလဲဆိုတော့ အတ္တကမ္မဇအနာရောဂါနဲ့ မဟာအတ္တ “မဟတ္တမ” ကမ္မဇအနာရောဂါတွေကိုကြောက်လို့ အဲဒါတွေက လွတ်အောင် အဲဒါတွေကိုဖြစ်စေတာတွေဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေကို စုပြီးပုံဖော်ထားတဲ့ သညာနဲ့

ရုပ်တွေရဲ့ သူ့အစိတ်အပိုင်းနဲ့သူ စုလို့ဖြစ်တာတွေကို အရှိတွေပါ မပျက်ဘူးလို့မြင်နေတဲ့ သညာ၊ ဒီသညာတွေကို ပျက်အောင်ဖျက်တဲ့ ကံသင်္ခါရက ဖြစ်စေတာပဲ။

ဒီတော့ မကောင်းမှု ကံသင်္ခါရမဟုတ်အောင် ကံသင်္ခါရတွေ ကို လူတွေလုပ်နေကြတာအတွက် တကယ်ကောင်းမှု ကံသင်္ခါရတွေ ဖြစ်ရောလားလို့ ထင်စရာရှိပေမယ့် တကယ်ကောင်းမှုကံသင်္ခါရ မဖြစ်ဘဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမယ်။

ကံသင်္ခါရတွေရဲ့ ဇစ်မြစ်တွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေ ဖြစ်တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်ရဲ့ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ ကံသင်္ခါရအပင်တွေပဲ ပေါက်ပွားစေတာပေါ့။ ဒီမျိုးဟာ မျိုးနဲ့တူတဲ့အပင်ကို ပေါက်စေပြီး ဒီအပင်ကရတဲ့မျိုးဟာ လည်း ဒီမျိုးပဲရမှာဟာ သဘာဝနိယာမပဲ မဟုတ်လား၊ ကံသင်္ခါရအပင်ကသီးတဲ့ အသီးရဲ့မျိုးဟာ ညံ့ညံ့အတ္တမျိုးလား လတ်လတ် အတ္တမျိုးလား အတ္တမဟုတ်ဘူးလို့ထင်ရတဲ့ အတ္တမျိုးလားပဲ၊ ညံ့ညံ့အတ္တမျိုးစေ့ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ လုပ်လို့ရတဲ့ မျိုးပဲ။

သူများမျက်ရည်ကျမှ ကိုယ်ထမင်းဝတယ်ထင်တဲ့ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ ပြီးရော ဆိုသူတွေလုပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေပဲ၊ အလတ်စား အတ္တမျိုးစေ့က သူများအကျိုးသယ်ပိုးတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ လုပ်လို့ရတဲ့ မျိုးစေ့ပဲ၊ အတ္တမဟုတ်ဘူး၊ “အနတ္တဖြစ်တယ်” ထင်ရတဲ့ အတ္တမျိုးစေ့က ကိုယ်ကျိုးရှာနဲ့ အများအကျိုးဆောင်အဖြစ်က လွတ်တဲ့ ရုပ်အသိနဲ့ရုပ်မရှိအသိတွေဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ လုပ်လို့ရတဲ့ မျိုးစေ့တွေပဲ၊ ဒီအမျိုးမျိုးဖြစ်ကြတဲ့ အတ္တမျိုးစေ့တွေဟာ ဆက်လက်ရှင်သန် ကြီးထွားခွင့်ရရင် အတ္တအမျိုးအပင်တွေဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်စေတာပဲ၊ အဲဒီအပင်တွေက ဖြစ်စေတဲ့မျိုးကလည်း

အဲဒီအတ္တမျိုးစေ့တွေပဲပေါ့။ မျိုးနဲ့အပင်အပင်နဲ့မျိုး ချာချာလည်နေတာတွေ လူမှာဖြစ်နေကြတာပဲ။ အဲဒါ ကမ္မဇအနာရောဂါသံသရာပဲ။

ဒီကမ္မဇအနာရောဂါ သံသရာကို ကမ္မဇအနာရောဂါကို မသိကြသူတွေအနေနဲ့ မသိကြဘူး။ ရှေးအခါက ဟိန္ဒူတွေ ဂျိန်းတွေဟာ သံသရာကို ပြောကြပေမယ့် ဒီကမ္မဇအနာရောဂါ သံသရာကို မပြောနိုင်ကြဘဲ ကံသင်္ခါရတွေ ကံသံသရာလည်စေတယ်ဆိုတာကို လူက မမွေးမီတွေကလုပ်ခဲ့တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေက အခု“လူ” အဖြစ်ရပြီး၊ အခု“လူ” ရဲ့ ကံ သင်္ခါရတွေက အဲဒီ“လူ” သေပြီး နောင်မှာဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါအဖြစ်တွေ ဖြစ်စေတယ်လို့ ဒီလူ့ အဖြစ်ဟာ အမေကမွေးလို့ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလူ့အဖြစ်ကို အမေနဲ့အဖေ ပေါင်းတာက ဖြစ်စေတယ်လို့ မမှတ်ယူကြဘူး။ တစ်နေရာရာ သတ္တဝါ တစ်ခုခုက သေပြီး အမေဝမ်းထဲဝင်လာပြီး လူဖြစ်တာလို့ မှတ်ယူ ကြတယ်။ ဒီကလူ သေရင်မြေမြှုပ်မီးရှို့ ရေမျှော တစ်ခုခု လုပ်လိုက် ကြရပေမယ့် ဒီကလူဟာ တခြားတစ်နေရာရာက မိခင်ဝမ်းသွား ဝင်စားရတယ်လို့ မှတ်ယူကြတယ်။ ဒီလူဟာ ဒီလိုလုပ်လာတာ အစမထင်အောင်ဘဲ။ အဆုံးလည်း မမြင်နိုင် လုပ်နေဦးမယ်လို့ မှတ်ယူကြတယ်။ အဲဒီလို လည်ပတ်ပြေးလွှားနေတာကို သံသရာလို့ သိကြတယ်။

လူတွေလုပ်ကြတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေဟာ လူမှာ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေဖြစ်ပြီး အဲဒီ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်တွေက လောကလူတွေကိုကြည့်တဲ့အခါ သူ့အတွက် ကြောက်ရမှာတွေလား၊ မက်ရမှာတွေလား မြင်တဲ့အမြင်တွေဖြစ်တော့ ကံသင်္ခါရဖြစ်တာတွေ ထပ်လုပ်တာပဲ။ ထပ်လုပ်တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါထပ်ဖြစ်ပြီး ရောဂါရတော့ ကြောက်စရာ မက်စရာတွေမြင်တဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်က အမြင်တွေပဲ ထပ်မြင် မြင်တော့ မဟုတ်ကဟုတ်က အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရ

တွေထပ်လုပ်တယ်လို့ ကမ္မဇအနာရောဂါအသိအမြင်ကို ပထမဆုံး သိမြင်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သူကသံသရာဆိုတဲ့ ကျင်လည်ပြေးလွှားတာဟာ လူသတ္တဝါမဟုတ်ဘဲ ဒီဝဋ်သုံးပါးက လူပေါ်မှာ လည်ပတ် ပြေးလွှားတာလို့မြင်ပြီး ဟိန္ဒူနဲ့ ဂျိန်းတို့ရဲ့ သံသရာအနက်အဓိပ္ပာယ်က လွှဲထွက်ခဲ့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ဟိန္ဒူတွေ ဂျိန်းတွေလို ဒီလူ့အဖြစ်ဟာ မိဘနှစ်ပါးက ဖြစ်စေလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ မမွေးမီ ကံသင်္ခါရက ဖြစ်စေတယ်လို့ ခံယူတာကို ကမ္မဇအနာရောဂါ ဖော်ထုတ်နိုင်သူက လက်မခံဘဲ လူမိဘနှစ်ပါးက ဖြစ်စေလိုက်တာလို့ **“အယံကာယော။လ။မာတာပေတ္တိက သမ္ဘဝေါ”**လို့ အတိအလင်းပြောတာပဲ။ တစ်နေရာရာက **“သေဆုံးတဲ့ သတ္တဝါဆီက အမေ့ဝမ်းထဲလာခဲ့တယ်”** ဆိုတဲ့ အပြောက မှားယွင်းတဲ့အပြောဖြစ်တယ်။ ဂျိန်းတွေက “ကံသင်္ခါရတွေ ငြိမ်းအောင်လုပ်ပြီးသေသူဟာ ဘယ်အမေ့ဝမ်းမှ မဝင်တော့ဘဲ အမေ့ဝမ်းဝင်တာပြတ်တယ်”ပြောတာလည်း မှားယွင်းတဲ့ ပြောစကားပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအပြော မျိုးတွေဟာ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာများဖို့ တွေဖြစ်တဲ့ အပြောတွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေ တဒင်္ဂငြိမ်း၊ ဝိက္ခမ္ဘနငြိမ်း၊ သမုစ္ဆေဒငြိမ်းတွေငြိမ်းဖို့ အသိအမျိုးမျိုးတွေသိဖို့နဲ့ နာကျင်ခြင်းကင်းရာ ရောက်ဖို့မဟုတ်တဲ့ အပြောတွေ ဖြစ်တယ်လို့ နေရာပေါင်းများစွာ အခါသင့်သလောက် ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့တော့ လူတွေဟာ ဟိန္ဒူနဲ့ဂျိန်းဝါဒက အယူတွေကို ဖောက်ထွက်တဲ့ စကားပြောတာတွေကို မကြားကြတော့ဘဲ ဟိန္ဒူနဲ့ဂျိန်းတွေပြောကြတဲ့ လူသံသရာလည် တာပဲသိပြီး အဲဒီသံသရာက ကျွတ်လွတ်အောင် ကံသင်္ခါရအညံ့တွေ ရှောင်ရှားပြီး ကောင်းမှု ကံသင်္ခါရတွေကိုပဲ ပွားများနေကြတော့တယ်။ ကမ္မဇ

အနာရောဂါသံသရာသိဖို့ထားလို့ ကမ္မဇအနာရောဂါကိုပင် ဆေးမ ပေါ်သေးတဲ့ ဥတု အာဟာရ စိတ်တွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါအဖြစ် အသိမှားပြီး အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အစစ်အမှန်ကို မသိကြတော့တာဘဲ၊ ဒီလို မသိတော့ ကမ္မဇ အနာရော ဂါကိုဖြစ်စေတာဟာ တခြားမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့် ကိုယ် နှုတ် နှလုံးလှုပ်ရှား မှုလွန်ကျူးတဲ့အဖြစ် ကံသင်္ခါရတွေလို့ မသိကြတော့ဘဲ ကံသင်္ခါရတွေ ကိုပဲ ပုံအောပြီး ပြုနေကြတာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါအသိကို လက်ဦးဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သူ ပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခု ဒီနေ့အထိ ရှိနေတာတွေ့ဖူးတယ်၊ အဲဒါက **“လောကမှာ ကျင်ကြီးဟာ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ ကျင်ကြီးမှာ အယုတ် အမြတ်မရှိဘူး၊ ယုတ်သူက စွန့်တဲ့ကျင်ကြီး လည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာဖြစ်သလို မြင့်မြတ်ကြသူတွေနဲ့ အမြင့် မြတ်ဆုံး ဖြစ်ကြသူတွေက စွန့်ကြတဲ့ကျင်ကြီးတွေလည်း စက် ဆုပ်စရာလို့ပဲ၊ ဒီလိုပဲ ‘ကံသင်္ခါရ ဘဝ’တွေဟာလည်း အယုတ် အမြတ် ခွဲစရာမရှိဘူး၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာချည်း ဖြစ်တယ်”**လို့ပဲ။

ဒီနေရာမှာ ကံသင်္ခါရကို “ဘဝ”လို့ သုံးလိုက်တာနဲ့စပ်ပြီး နားလည်အောင်ရှင်းပြဖို့ လိုမယ်၊ “ဘဝ”ကို လူအဖြစ် မွေးတာက သေတဲ့အထိကို လူ့ဘဝလို့ သိတာလည်းရှိတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်ကို ဘာကြောင့် “ဘဝ”လို့ခေါ်တယ်လို့ စိစစ်မိတာတော့ မရှိကြဘူး၊ တကယ်တော့ လူ့အလုပ်ကို လုပ်နေရ လို့ခေါ်ရတာပဲ၊ အဲဒီလူသေပြီ ဆိုရင် လူ့အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် “ဘဝ” ဆုံးပြီလို့ ပြောရတာပဲ၊ “ဘဝ”ဆိုတာ အလုပ်ရဲ့နာမည်ဖြစ်တာ သိစရာတွေက များတာပဲ၊ “ဘာလုပ်နေသလဲ” အမေးခံရရင် ကားမောင်းနေသူက ကားသမားဘဝ၊ ဈေးရောင်းနေသူက ဈေးသည်ဘဝ အစစ ပြောကြ

တာပဲ။ အရက်အလွန်သောက်သူကို အရက်သမားဘဝ၊ ဘိန်းစားနေသူကို ဘိန်းစားဘဝလို့ ပြောကြတာတွေလည်း တွေ့နေရတာပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုတာ လုပ်သူကို အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ၊ အိမ်ထောင် ကွဲသူကို အိမ်ထောင်ပျက်ဘဝ အစစ ပြောကြတာတွေဟာ အလုပ်ရဲ့ အခေါ်တွေပဲ။ အလုပ်ရဲ့နာမည်ကို အလုပ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်မှာ တင်စားပြီး အဲဒီအလုပ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း “ဘဝ”လို့ ခေါ်တာပဲ။ ဥပမာ အခေါ်ပေါ့ ယခုအခေါ်ကတော့ အလုပ်ကို “ဘဝ”ခေါ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရက ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေနဲ့ တုံ့ပြန်တဲ့အလုပ် တွေဖြစ်လို့ အဲဒီအလုပ်တွေကို “ဘဝ”ခေါ်တာပဲ။ “ဘဝ”ဟာ အလုပ်ဖြစ်လို့ “ဘဝ”ကို တိုက်ပွဲလို့ပြောကြတာပဲ။ တိုက်ပွဲဆိုတာ အဟောင်း အလုပ်မရှိဘူး၊ အသစ်ချည်းပဲ လုပ်ရတာ ဖြစ်လို့ပဲ။ ကံသင်္ခါရတွေကလည်း ဒီလိုပဲ။ အဟောင်းကံသင်္ခါရ ထပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ မရှိဘဲ အသစ်ချည်းပဲ တုံ့ပြန်တဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေ လုပ်ရတာ ဖြစ်လို့ “ဘဝ”ခေါ်တာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦး သိမြင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သူဟာ “ဘဝ”လို့ခေါ်တဲ့ ကံသင်္ခါရ အားလုံးကို ရွံမုန်းပြီး ကံသင်္ခါရတွေကို မပြုလုပ်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါမဖြစ်တာနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ မဖြစ်ရင် ဝန်းကျင်မှာရှိကြတဲ့ သိစရာအားလုံးအပေါ် ပမာဏနဲ့ လွဲချော်တဲ့အသိများ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ သိစရာရဲ့ ပမာဏအတိုင်း သိတာပဲ။ ဒီလိုသိရင် ဘဝလို့ပြောရတဲ့ ကံသင်္ခါရဖြစ်တဲ့ အလွဲလွဲအချော်ချော် ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတုံ့ပြန်တာ မရှိတော့တာကို လူ့ကိုယ်ပေါ်က အဖြစ်တွေအဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ခဲ့တယ်။

ဒီအကြောင်းကို သူ့အသိကနေ စကားလုံးအဖြစ် သူ့နှုတ်ဖျား တက်လာတာဖြစ်တဲ့အထိပဲ။ **“တစ်ချိန်မှာ ကမ္မဇအနာရောဂါ သဘာဝတွေ ထင်လာ၊ ဒါတွေ တစ်ခုမှ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်တာ၊**

အဲဒီအခါ ပျောက်ကြ ပေါ့ အားလုံး ယုံမှားကနီ” ဆိုတာမျိုးပဲ။ ဒီအသိအမြင်ဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို သိမြင်ဖော်ထုတ်သူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အသိ အမြင်ပဲ။ ဒီအသိအမြင်အရ လူတိုင်းမှာရှိကြတဲ့ ယုံမှားမျိုး သူ့မှာရှိတာတွေလည်း အကုန်ရှင်းသွားသူ ဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီယုံမှားတွေက တို့တတွေ တစ်နေရာရာက လာခဲ့တာလား၊ မလာခဲ့ဘူးလား၊ တစ်နေရာရာကို သွားမှာလား၊ မသွားဘူးလား၊ ဒီမှာရှိနေတာလား၊ မရှိနေဘူးလား အစစအတွေးတွေပဲ။ ဒီအတွေး ယုံမှားကတော့ ဘယ်သူမဆို တွေးတတ်သူ မှန်သမျှ ရှိတာပဲ။ သူလည်း တွေးတတ် သူပဲဆိုတော့ ဒီယုံမှားရှိသူပဲပေါ့။

ဒီအတွေးဟာ အတွေးလွဲ အတွေးမှားပဲလို့ သူသိသွားပြီ။ ဒီလိုမှားတာဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါမသိလို့ဘဲ။ “အဲဒီရောဂါ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီရောဂါက ဘာဆက်ဖြစ်စေတယ်”မသိတာဘဲ။ အဲဒီကမ္မဇအနာရောဂါကို မသိတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဖြစ်တွေဟာ လူရဲ့အဖြစ်တွေပဲလို့ သိတာဟာ အသိလွဲတာပဲ။ ရောဂါရဲ့အဖြစ်နဲ့ လူရဲ့အဖြစ်ဟာ တစ်ခုတည်းအဖြစ်လို့ သိတော့ ဒီလူအဖြစ်တွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခြားနေကြတာ ဘယ်ဘဝက ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြလို့လဲ တွေးမှားပြီး နောင်ဒီလိုမဖြစ်အောင် ဘာတွေ လုပ်ကြမလဲ ဆက်မှားကြတာပဲ။

တကယ်တော့လူအဖြစ်ဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဖြစ်မဟုတ်ဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူအတွက် ယာယီ ဧည့်သည်ပဲ။ လူမှာအမျိုးမျိုးအဖြစ်တွေဖြစ်နေတာဟာ ဧည့်သည်ရဲ့ လက်ချက်တွေပဲ။ ဒီတော့ လူကိုဘယ်က လာ-မလာ၊ ဘယ်လို သွား-မသွား၊ ဒီမှာ ဖြစ်-မဖြစ် ဝေဝါးနေရမှာ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒါတွေ ဝေဝါးနေတာဟာ “ယုန်တောင်ပြေး၊ ခွေး မြောက်လိုက်” ဆိုတဲ့စကားပုံလို

လွဲမှားတဲ့ အမြင်ဖြစ်တာပဲ။

လူမှာ ယုတ်သူမြတ်သူ ဆင်းရဲသူချမ်းသာသူ အစစနဲ့ အဆူဆူဖြစ်နေတာတွေဟာ လူ့အဖြစ်နဲ့အတူပါတာတွေ မဟုတ်ဘဲ လူမှာ ကမ္မဇအနာရောဂါ အကပ်ခံရတာတွေရဲ့ အဖြစ်တွေပဲ။ အယုတ် အမြတ် ဆင်းရဲချမ်းသာအဖြစ်တွေအတွက် တရားခံလက်သည်ဟာ လူ့အဖြစ်မဟုတ်ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အဖြစ်ဖြစ်လို့ လူရဲ့အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်တွေကို ဆင်ခြင်ဝေဖန်တာဟာ အလွဲတွေပဲ။ ကမ္မဇ အနာရောဂါရဲ့ အတိတ်အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်တွေကို ဝေဖန်ရမှာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အတိတ်ဟာ ကံသင်္ခါရပဲ။ ကမ္မဇ အနာရောဂါရဲ့ အနာဂတ်ဟာ မြင်သမျှ ကြားသမျှ တွေ့သိသမျှ တွေ့ကို အလွဲအချော်တွေဖြစ်အောင် မြင်တာ ကြားတာ တွေ့တာ သိတာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဖြစ်စေတဲ့ ကံရဲ့အမြင်အတိုင်း မြင်တတ်တဲ့မျက်စိပဲရှိသူ ကြားတတ် တွေ့တတ် သိတတ်တဲ့ နား နှာ လျှာ ကိုယ် ဦးနှောက်ပဲရှိသူဖြစ်တာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အတိတ်၊အနာဂတ်၊ပစ္စုပ္ပန်တွေဟာ ထင်သာမြင်သာ ရှိတာတွေပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်ယုံမှားမျိုးမှ ဖြစ်စရာ မရှိသလို ဘယ်အမြင်မှားမျိုးမှ ဖြစ်စရာလည်း မရှိတာဘဲ။ ကမ္မဇ အနာရောဂါ မဝေဖန်ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ခံနေရတဲ့ ရောဂါသည် လူကို ဝေဖန်ရင် လူ့အတိတ်နဲ့အနာဂတ်တွေဟာ ကြံကောင်းစီရ လုပ်ယူရတာတွေပဲ။ ယုံမှားစရာ မရှိအောင် မတတ်နိုင်တာဘဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါ လက်ဦးသိမြင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သူဟာ ကမ္မဇ အနာရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါမဖြစ်မီ အတိတ်ဟာ ကံသင်္ခါရဖြစ်တာနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အဖြစ် ပစ္စုပ္ပန်ဟာ အရှိ အတိုင်း မြင်စရာ ကြားစရာ တွေ့သိစရာတွေကို လက်ခံတဲ့ အစိတ်

အပိုင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ မျက်စိ နား စတာတွေ ချွတ်ယွင်းနေတာတွေသိ တာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အနာဂတ်ဖြစ်တဲ့ မြင်စရာ ကြားစရာ တွေ့သိစရာတွေကို မြင်တာ ကြားတာ တွေ့သိတာတွေဟာ ပုံမှန် မဟုတ်တော့ဘဲ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်ဖြစ်ပြီး အလိုတွေအမျက်တွေ ဖြစ်ကြတာပဲ။ ဒါတွေက တုံ့ပြန်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတွေနဲ့ ကံ သင်္ခါရ အသစ်တွေ လုပ်တာပဲ။

လူမှာဖြစ်သမျှ အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးတွေဟာ ကမ္မဇ အနာရောဂါရဲ့အဖြစ်တွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူကဖြစ်စေတာ မဟုတ်ဘဲ ကံသင်္ခါရက ဖြစ်စေတယ်။ ကံသင်္ခါရကိုလည်း လူက လုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ အမြင်အထင်အလွဲတွေက ဖြစ်စေတယ်။ အမြင် အထင် အလွဲတွေကို ကမ္မဇအနာရောဂါ အဖြစ်တွေက ဖြစ်စေတယ်။ ဒီတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူမှာဖြစ်နေပေမယ့် ကမ္မဇအနာရောဂါ ဖြစ်အောင် ကမ္မဇအနာရောဂါက စက်ဝန်းဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်ကို မြင်တော့ လူမှာဖြစ်ကြတဲ့ အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးတွေနဲ့စပ်ပြီး လူက လူ့အဖြစ်မရမီ ဘာတွေများလုပ်ခဲ့လို့လဲဆိုတဲ့ သံသယ၊ ယုံမှား ကင်္ခါတွေ ငြိမ်းကြတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ကမ္မဇအနာရောဂါ သံသရာ စက် လည် ပတ်နေတာကြောင့် လူမရှိတဲ့နောင်မှာ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် ဖြစ်မှာနဲ့ စပ်ပြီး အမြင်မှားခံယူတာလည်း မဖြစ်တော့တာဘဲပေါ့။

ဥပမာအားဖြင့် ဝမ်းပျက်မယ့်အစာစားလို့ ဝမ်းပျက်မှု လူမှာ အဖြစ်ခံရတာဟာ ဝမ်းပျက်စာကို မသိတော့ “လူမဖြစ်မီက ဝမ်းပျက် စရာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့များ ဝမ်းပျက်တာလဲ” ယုံမှားတာကို ဝမ်းပျက် ကုပေးတဲ့ ဆေးဆရာက ဝမ်းပျက်ဖြစ်စေတဲ့ အစာကိုသိတဲ့အတွက် အဲဒီအစာကို ပျက်ပြယ်စေတဲ့ဆေးတိုက်လို့ ဝမ်းပျက်ပျောက်တဲ့အခါ ဝမ်းပျက်သူက “ဒီလို ဝမ်းပျက်တာမျိုး လူသေပြီး နောင်ဘဝမှာ

မဖြစ်အောင် ဘာလုပ်နေရမလဲ” မြင်ပြတာကို အဲဒီလို မမြင်ဖို့ပြောပြီး ဝမ်းပျက်စာကိုရှောင်ဖို့ ပြောတာလိုပဲ။

ဝမ်းပျက်တာဟာ လူရဲ့အဖြစ် မဟုတ်ဘူး၊ လူမှာလာဖြစ်တဲ့ အဖြစ်ပဲ။ အဲဒီအဖြစ်ဟာ အာဟာရဇရောဂါရဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ဒီရောဂါဟာ လူပေါ်မှာလာဖြစ်ပြီး လူပေါ်မှာပဲ ပျောက်တာပဲ။ ဥတုဇရောဂါ စိတ္တဇ ရောဂါတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ အဲဒီရောဂါတွေဟာ လူရဲ့အဖြစ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူမဟုတ်ဘူးပေါ့။ လူမှာလာကပ်ဖြစ်တဲ့ အဲဒီရောဂါတွေရဲ့ အဖြစ်တွေ ရောဂါတွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါလည်း ဒီလိုပဲ။ ကမ္မဇအနာ ရောဂါရဲ့အဖြစ်ဟာ လူရဲ့အဖြစ်မဟုတ်ဘူး၊ လူမှာလာကပ်ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်ပဲဖြစ်တယ်။

ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ စက်ဝန်းဖြစ်ပုံမသိတော့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါကို မသိတော့ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူရဲ့အဖြစ်ပဲ။ လူပဲလို့ မှတ်ထင်ကြတာ ဖြစ်တယ်။ “ငှက်မသိတော့ ဆက်ရက်ချိုးထင်၊ အချက်မသိတော့ သမက် သူခိုးထင်” ဆိုတဲ့ လောကစကားပုံလိုပဲ။ လူရဲ့အဖြစ်နဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အဖြစ်၊ ဒီအဖြစ်နှစ်ခုဟာ လွဲမယ်ဆို လည်း လွဲစရာရှိတာပဲ။ အကြောင်းကတော့ ဒီအဖြစ်နှစ်ခုမှာ တူညီတဲ့ အဖြစ်တွေရှိကြလို့ပဲ။ အဲဒါတွေက သိတတ်တာ ခံစားတတ်တာ မှတ် သားတတ်တာ တုံ့ပြန်တတ်တာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားတတ်တာတွေပဲ။ အဲဒီ ငါးမျိုးဟာ လူမှာလည်းရှိတယ်။ ကမ္မဇအနာရောဂါမှာလည်း ရှိတာပဲ။ ဒီတော့ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ နည်းပါးရင် “ငှက်မသိတာမျိုး ဖြစ်ရင် ဆက်ရက် ချိုးထင်သလို” လူမှာရှိတာတွေလို ကမ္မဇအနာ ရောဂါမှာလည်းရှိတော့ လူနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ကွဲပြားအောင် မခွဲခြားနိုင်တော့တာဘဲပေါ့။ ဥတု အာဟာရ စိတ်တွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေရဲ့ အဖြစ်တွေကိုတောင် ဗဟုသုတနည်းသူတွေအနေနဲ့

လူရဲ့အဖြစ်တွေလို့ ထင်ကြတာ မဟုတ်လား။ လူရဲ့အဖြစ်ဖြစ်တဲ့ သိတတ် ခံစားတတ် မှတ်သားတတ် တုံ့ပြန်တတ် ရှင်သန်တတ်တာ တွေနဲ့ ကမ္မဇရောဂါရဲ့အဖြစ်ဖြစ်တဲ့ သိတတ် ခံစားတတ် မှတ်သား တတ် တုံ့ပြန်တတ် ရှင်သန်လှုပ်ရှား တတ်တာတွေက ဘယ်လိုခြား နားကြလို့လဲ၊ ဒါကိုကွဲပြားအောင် ကြည့်တတ်တဲ့ ဗဟုသုတ ရှိရမှာပဲ၊ ဒါမရှိရင် ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဖြစ်တွေဟာ လူရဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ အတူ လိုဖြစ်ပြီး ကမ္မဇအနာ ရောဂါဟာ လူပဲလို့ မမှတ်ဘဲမနေနိုင်ဖြစ်မှာဘဲ။

အဲဒီနှစ်မျိုးရဲ့အဖြစ် ဖြစ်တဲ့ အစုငါးစုမှာ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုးရဲ့ အစုငါးစုမှာရှိတဲ့ အနေအထားတွေကမတူကွဲပြား ခြားနားကြတာပဲ၊ လူရဲ့အဖြစ် ဖြစ်တဲ့ အစုငါးစုရဲ့ အနေအထားကအတိုင်းအထွာ ပမာဏအမှန်အတိုင်းသိတတ် ခံစားတတ် မှတ်သားတတ် တုံ့ပြန်တတ် လှုပ်ရှားတတ်တာတွေပဲ၊ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဖြစ်ဖြစ်တဲ့ အစုငါးစု ရဲ့ အနေအထား လက္ခဏာတွေက အတိုင်းအထွာ ပမာဏမှန်နဲ့ လွဲချော်ပြီး သိစရာမဟုတ်တာကို သိတတ်တာ မှတ်သားစရာ မဟုတ်တာကို မှတ်သားတတ်တာ ခံစားစရာ မဟုတ်တာကို ခံစား တတ်တာ တုံ့ပြန်စရာမဟုတ်တာကို တုံ့ပြန်တတ်တာ ရှင်သန်လှုပ်ရှား စရာ မဟုတ်တာကို ရှင်သန်လှုပ်ရှားတတ်တာတွေပဲ၊ ပမာဏမှန်တဲ့ အစုငါးစုနဲ့ ပမာဏမှန်မဟုတ်တဲ့အစု ငါးစုပေါ့၊ လူနဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါတို့ အဖြစ်ချင်း ဒီလိုခြားနားကြတယ်။

ဒီနေရာမှာ နည်းနည်းပြောစရာ ရှိတယ်၊ သိစရာကို လုံးလုံး မသိတာဟာ ပမာဏ မဟုတ်တာ သိတာအတူလား မေးစရာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲဖြေရမယ်၊ မြင်တာ ကြားတာ တွေသိတာတွေဟာ သိတာတွေပဲ၊ အဲဒီမှာ မြင်စရာ ကြားစရာ တွေသိစရာရဲ့ အရှိအတိုင်း သိတာမဟုတ်ဘဲ အလွဲလွဲအချော်ချော် ကိုယ်သိချင်ရာ သိတာဟာ

ပမာဏမဟုတ်တာ သိတာပဲ။ ခံစား မှတ်သား တုံ့ပြန် ရှင်သန်လှုပ်ရှား အစုတွေမှာလည်း သိတဲ့အစုလိုပဲ။ မြင်စရာ ကြားစရာ တွေ့စရာ သိစရာတွေက အလွဲလွဲအချော်ချော် မြင်စရာ ကြားစရာ တွေ့စရာ သိစရာတွေကို ခံစားတာ မှတ်သားတာ တုံ့ပြန်တာ ရှင်သန်လှုပ်ရှား တာတွေဟာ ပမာဏမဟုတ်တဲ့ခံစားမှတ်သား တုံ့ပြန်ရှင်သန် လှုပ်ရှား မှု အစုတွေပဲ။ လူရဲ့အဖြစ် အစုငါးစုနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အဖြစ် အစုငါးစုတို့ဟာ ဒီလိုခြားနားကြတာပဲ။ ဗမာစကားပုံထဲက “ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်း”ဆိုတာနဲ့ “ရှမ်းကြိုက် နွားချော” ဆိုတာမျိုးတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အစုငါးစုထဲက အမြင်တွေပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့အဖြစ်မှာ ပါဝင်တဲ့အစုငါးစုက ပျက်စီး နေတဲ့အစုတွေ ဆိုးဝါးနေတဲ့အစုတွေ အနှစ်သာရမရှိနေတဲ့ အစုတွေ ဖြစ်လို့ အဖြစ်ခံရတဲ့လူမှာ နာကျင်ခံရတာတွေပဲ။ “မဲ့ချည်တစ်ခါ ငိုချည်တစ်လှည့်” ဖြစ်နေတယ်။ ပျော်တဲ့အခါက သကြားအုပ်ထားတဲ့ ဆေးခါးလောက်ပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လို့ ကံသင်္ခါရတွေ တိုးတက်လုပ်လို့လည်း “ရှားစောင်းကြီးပင်တော အနှစ်ရှာတာ”လို ဘယ်လောက် ကြီးမြင့် ဖွံ့ထွားတဲ့ ရှားစောင်းကြီးပင်တွေ ခုတ်လှဲခွဲစိတ်ရှာလည်း မျက်စိထဲ ရှားစောင်းအစေးဝင်ပြီး ကန်းတာပဲ အဖတ်ရမှာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်ဖော်ထုတ်ခဲ့ သူဟာ ကံသင်္ခါရကိုလည်း ကံသင်္ခါရ မဟုတ်တာတွေနဲ့ ကွဲပြားပြား ခွဲခြမ်းပြနိုင်သူဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကံသင်္ခါရမှန်သမျှဟာ လူအသိနဲ့ လုပ်တာမဟုတ်တဲ့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတွေနဲ့ ပြုတဲ့အမှုတွေ ပဲ။ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးနဲ့ပြုတာတွေဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ ပြုတာတိုင်းကို ကံသင်္ခါရအဖြစ် မပြောခဲ့ဘူး။ လူအသိနဲ့ပြုတဲ့ ကိုယ်အပြုအမူ နှုတ် အပြောအဆို မျက်နှာခြေလက်အနေအထား အမှုတွေဟာ ကံသင်္ခါရ

မဖြစ်တဲ့ အမှုတွေပဲ၊ ဒါတွေဟာ ပြုကာမတ္တ အမှုတွေပဲ၊ ကြိယာမတ္တ အမှုတွေလို့ ပြောရတာတွေပဲ။

ကိုယ်အပြုအမူ နှုတ်အပြောအဆို စိတ်ဓာတ်အနေအထား အမှုတွေဟာ ကံသင်္ခါရဖြစ်ဖို့အတွက် ကမ္မဇအနာရောဂါကသိတဲ့ အသိမဲ့လုပ်တာ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါက သိတဲ့အသိက အသိခံအရှိရဲ့ ပမာဏမဟုတ်တာကိုသိတဲ့ အသိပဲ။ သိတယ်ဆိုတာ လောကထဲမှာ တကယ်ရှိတာကို ကိုယ့်ခေါင်းထဲရှိလာအောင် လုပ်တာ ကိုခေါ်တာပဲ။ မြန်မာတွေ မြန်မာမဖြစ်ခင်က တိဘက်လူမျိုး တွေလို့ ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီ တိဘက်တွေဟာ ဒီနေ့အထိ သိတယ်ဆိုတာကို ရှိတယ်လို့ ပြောနေတုန်းပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ “သိတယ်ဆိုတာ ဝန်းကျင်ကအရှိကို ခေါင်းထဲကအရှိ လုပ်တာရဲ့ နာမည်” ပဲ။

ဒီတော့ သိတယ်ဆိုတာ ဝန်းကျင်က တကယ်အရှိကို ခေါင်း ထဲမှာလည်း အရှိဖြစ်မှ သိတာပဲ။ ဝန်းကျင်က မရှိတာကို ခေါင်းထဲအရှိ လုပ်ထားရင် အဲဒါ အသိမဟုတ်တာဘဲ။ ကမ္မဇအနာ ရောဂါအသိဟာ ဝန်းကျင်အရှိကို သိတာမဟုတ်တဲ့အတွက် အသိလို့ ပြောရပေမယ့် အသိမဟုတ်တဲ့ အသိပဲ။ အဲဒီ အသိမဟုတ်တဲ့ အသိဟာ အသိလို့ပြော ရပေမယ့် တကယ်တော့ မသိတာဘဲဖြစ်တယ်။

ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဲဒီအသိနဲ့ ကံသင်္ခါရလို့လုပ်တော့ ကံသင်္ခါရဟာ ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာမလိုတာဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦးဖော်ထုတ်ခဲ့သူက ကံသင်္ခါရဟာ ပျက်စီး တဲ့သဘာဝရဲ့အဖြစ်မို့ လေးလေးနက်နက် ညွှန်ပြခဲ့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပေ မယ့် သူ့အုပ်စုကလူတွေဟာ ဒီစကားကို ကြားကို မကြားကြဘူး။ သူတို့ ကြားချင်သလို အဆိုးကံသင်္ခါရတွေပဲ အဖျက်သဘာဝရှိတယ်လို့ ဆွဲကြားဖြစ်ကြတယ်။ ကောင်းမှုကံသင်္ခါရ ဆိုတာတွေကို တတ်နိုင်ရင်

တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးကုတ်အားထုတ် လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ သူတို့ လုပ်ကြတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေငြိမ်းရာရောက်ဖို့ အထောက်အကူ ပြုမယ်လို့ လည်းထင်ကြတယ်။ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုရတဲ့ ကံသင်္ခါရဖြစ်ဖြစ် ကမ္မဇအနာရောဂါကို မဖြစ် စေဘူးဆိုတာ မသိကြတော့တာဘဲ။ **“မဟုတ်တဲ့ လမ်းသွားလို့ ဟုတ် တဲ့ ပန်းတိုင် ရောက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ရိုးထုံးစံ မရှိတဲ့အဖြစ်”**ပဲ။

ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ကံသင်္ခါရရဲ့အဖြစ်သဘာဝကို အမှန်မသိ ကြတော့လို့ဘဲ။ ကံသင်္ခါရရဲ့ အဖြစ်သဘာဝတိုင်းဟာ ဝန်းကျင်က အသိခံဖြစ်တဲ့ အရှိကိုသိတဲ့ အသိမပါဘဲ ပြုလုပ်မှုတွေချည်းဖြစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကံသင်္ခါရကို မြန်မာစကားအဖြစ် ပြန်တဲ့စကားလုံးက လွန်ကျူးမှုပဲ။ အဲဒီစကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က “လွန်”ဆိုတာ အရှိ မဟုတ်တာကို သိတာဖြစ်လို့ အရှိကလွန်တာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ “ကျူး” ဆိုတာ ကျော်ပြီးလုပ်တာဖြစ်တယ်။ “မှု” ဆိုတာက အဖြစ် တစ်ခုကို ဖြစ်စေတဲ့အရာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီတော့ “အရှိကို ကျော်ပြီး ပြုလုပ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို ဖြစ်စေတဲ့အရာ” ကို ပါဠိလို “ကံသင်္ခါရ”၊ မြန်မာလို “လွန်ကျူးမှု” လို့ဆိုလိုတာပဲ။

ဒီအဖြစ်ဟာ ကံသင်္ခါရ အမည်ရတာတိုင်းရဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရတိုင်းဟာ လူတွေအနေနဲ့လက်ရှောင်ရမယ့်အရာပဲ။ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရဖြစ်တဲ့ လိမ်တာတွေ ကာမမှားတာတွေ ခိုးယူ တာတွေ သတ်ဖြတ်ဆိုးဝါးတာတွေ ဒီလိုကံသင်္ခါရမျိုးမှ လက်ရှောင် ရမှာ မဟုတ်ဘဲ ကောင်းမှုပြောရတဲ့ အများအကျိုးဆောင်တဲ့ ကံသင်္ခါရ တွေနဲ့ ကိုယ်ကျိုးဆောင်, အများအကျိုးဆောင်နှစ်မျိုးက အလွတ် နေနိုင်အောင်လုပ်တဲ့ အဲဒီဆောင်စရာလို့သိတဲ့သညာနဲ့ ဆောင်စရာ တွေ ပါမရှိအောင်နေတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေလည်း ရှောင်ရမှာတွေပဲ။

ကောင်းမှုကံသင်္ခါရတွေဖြစ်တဲ့ အများအကျိုးဆောင် အစရှိတဲ့သင်္ခါရတွေဟာ လောကကောင်းစေတာတွေဖြစ်လို့ ရှောင်လို့ ကောင်းပါ့မလား မေးစရာရှိတယ်။ ဒါနားလည်အောင် အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်ရဖို့ရှိတယ်။ အများအကျိုးဆောင်ကံသင်္ခါရကို လွန်ကျူးသူရဲ့ အမြင်မှာ ထင်ထင်လင်းမြင်တာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ပေါ်တဲ့ အဖြစ်ရမှာကို မြင်တာဖြစ်လို့ ကံသင်္ခါရဖြစ်တာပဲ။ ဒါက အထပ်ထပ် မငဲ့မညှာ စိစစ်ရဖို့ ရှိမှာပဲ။ လူဟာ သဘာဝအရ လူတွေရဲ့ အသိအမှတ် ပြု ခံရတာကို လိုလားတယ်။ အဲဒါမပါဘဲ အကျိုး ဆောင်သူဖြစ်ပြီလား ပဲ။ ဒီအများအကျိုးရှိတဲ့အလုပ်ဟာ ကိုယ်မလုပ်ရင် မဖြစ်လို့ ကိုယ်လုပ် ရတာမျိုး အလုပ်ဆိုရင်တော့ ကြိယာမတ္တ ဖြစ်စရာပဲ။

အကျိုးရှိ အကျိုးမဲ့တွေ သိတာနဲ့ ရှိတာတွေ မဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေလည်း အလွန်ငြိမ်းအေးတာနဲ့တူတဲ့ ကံ သင်္ခါရ ဖြစ်တော့ ရှောင်ဖို့တော်ပါ့မလား ပြောစရာပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရတွေ လုပ်သူ ရဲ့ အသိကလည်း တကယ်ငြိမ်းအေးတဲ့အဖြစ် သိတာ မဟုတ်ဘဲ ကံသင်္ခါရ ပြုမယ့်သူက သိချင်သလိုသိထားတဲ့ ငြိမ်းအေးမှု အသိပဲ။ လူဟာ လူအချင်းချင်းဆက်ဆံရတာပဲ။ မဆက်ဆံရအောင် နေလို့ ငြိမ်းအေးတာဟာ တကယ်ငြိမ်းအေးတဲ့ အဖြစ်လား သူသိချင်သလို သိထားတဲ့ငြိမ်းအေးတာပဲ။

အဲဒါတွေအတွက် လုပ်ပြီဆိုတော့ လုပ်တာတွေဟာ လုပ် ထိုက်တဲ့ အရှိကို လွန်ကျူးတာတွေဖြစ်နေတော့ ကံသင်္ခါရ ဖြစ်တာ ပဲပေါ့။ ဒီလိုလွန်ကျူးတဲ့ကံသင်္ခါရတွေ မရှောင်ဘဲ လုပ်သူဟာ လုပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ အစွဲကပ် ခံရသူပဲ ဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်သူ မဖြစ်နိုင်ဘဲ မြောင်းထဲက မတက်နိုင်သူဘဲ။ ကံသင်္ခါရ လုပ်စရာတွေမြင်ပြီး ကံသင်္ခါရထဲ ဝဲလည်မှာပဲ။

ဒီတော့ လုပ်စရာမဟုတ်တဲ့အလုပ်ဟာ ကံသင်္ခါရအလုပ်ပဲ။ လုပ်စရာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်ဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်လို့မရဘူး။ အားထည့်ပြီးလုပ်ရတယ်။ ပမာဏမှန်သိပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ အားမထည့်ဘဲ လုပ်နိုင်တယ်။ အားမထည့်ဘဲ လုပ်ရလို့ အဲဒီ အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူတာလည်း မလုပ်ဘူး။ ဂုဏ်ပြုလည်း မခံဘူး။ ဂုဏ်ပြုစရာလို့ မထင်လို့ဘဲ။ အဲဒါ ကြိယာမတ္တအလုပ်ပဲ။ လုပ်သင့် လို့လုပ်တဲ့ အလုပ်ပေါ့။ လူဟာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်ကလည်း လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် လုပ်ရတာက သဘာဝပဲ။ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ ကိုယ်လုပ်ရအောင် သူများတွေနဲ့ တိုးခွေလုတာ မလုပ်ဘူး။ မလုပ်ရ လည်း ရတယ်။ လုပ်ရလည်း ရတယ်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီပြောခဲ့တာတွေ ထပ်နေသလို ဖြစ်တာ ကြိယာမတ္တအလုပ်က လူတွေနဲ့ မရင်းနှီးကြလို့ အသိခက်မနေအောင်လို့ဘဲ။

ဒီအကြောင်းဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ မိတ်ဆွေလူငယ် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အကြောင်း နည်းနည်းပြောရမယ်။ သူတို့ဟာ စာအုပ်ပေါင်း များစွာ ဖတ်ကြတဲ့ အတွေးအခေါ် လိုက်စား ကြသူတွေပဲ။ တစ်နေ့မှာ တစ်ယောက်က မိတ္တူကူးစက်တွေ စ-ပေါ်ချိန်လောက်မှာ စက်လေး ငါးလုံးနဲ့ မိတ္တူကူးဆိုင်ဖွင့်တယ်။ သူ့ကို သူ့သူငယ်ချင်းက ပြောတာ ခံရတယ်။ ဒီအလုပ်ဟာ သူလုပ်မှဖြစ်မယ့် အလုပ်လားလို့ပဲ။

လူမှာ စားဝတ်နေရေးကျန်းမာရေးအသက်မွေးမှုဟာ မခက်ခဲ ရမယ့်အရာဘဲ။ တခြား သက်ရှိအကောင်ဘလောင်တွေကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ။ သူတို့မှာ ဘာအသုံးချခံမှ မသုံးဘဲ အသက် မွေးနိုင် ကြတာပဲ။ လူက အသုံးခံအမျိုးမျိုး အသုံးချပြီး အသက်မွေး နိုင်သူပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လျက် ခက်ခဲနေတာဟာ စားဝတ်နေရေးကျန်းမာရေး ဆိုင်ရာ အပိုအလျှံတွေ များနေတာနဲ့ အဲဒါတွေ အဖိခံရပြီး တုံးနေတဲ့

လူအဖြစ် ခံနေရလို့ပဲ။ ဒီတော့ လူတွေဟာ ခွေးကြောင်နဲ့ အခြား အကောင်ဘလောင်တွေလောက် ချမ်းသာကြမယ့်ပုံ မရှိတာဘဲ။ သူတို့မှာ ဘာဝန်လေးတာမှ မရှိကြဘူး။ နေချင်သလိုနေ အိပ်ချင် သလိုအိပ်ပဲ။ ခွေးကဟောင်တာဟာ တာဝန်အရဟောင်တာမဟုတ်ဘဲ သူဟောင်ချင်လို့ ဟောင်တာပဲ။ ကြောင်က ကြွက်ဖမ်းတာလည်း ဒီလိုပဲ။ တာဝန်အရဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ တခြားအကောင်ဘလောင်တွေ သူတို့အလုပ် လုပ်ကြတာလည်း တာဝန်အရမဟုတ်ဘဲ သူတို့လုပ်ချင် ကြလို့ လုပ်ကြတာပဲ။ ကျွဲ နွား အဖြစ်ကို ကြောက်စရာလို့မြင်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ လူတွေရဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ပေးနေရတယ်ဆိုတာလည်း လူတွေက သူတို့အစာရေစာနဲ့ ဘေးရန်တွေလုံခြုံအောင် လုပ်ပေးရတာ တွေကို သူတို့ရနေကြတာနဲ့ မမျှဘူးလား။

လူမှာ အဲဒီအကောင်ဘလောင်တွေထက် ပိုတဲ့ အသိတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအသိတွေဟာ အကောင်ဘလောင်တွေထက် ချမ်းသာ အောင် ဖန်တီးနိုင်တာတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအသိတွေ ရေလိုက်လွဲပြီး ကံသင်္ခါရတွေလုပ်ကြတော့ အကောင်ဘလောင်တွေထက် စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးဝမ်းနည်း ဆင်းရဲဝန်တွေ တနင့်တပိုး ထမ်းပိုးနေကြရ တယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့သေသေ သေတာဟာ အားလုံး အတူတူပဲ မဟုတ် လား။ ကြက်တွေ ဝက်တွေမှာ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေး ဝမ်းနည်းတာတွေ လူလောက်များပါမလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့ ကြက်ဝက် ခွေး ကြောင်ကျွဲနွားရယ်လို့ တစ်ကောင်တလေလေးတောင် မတွေ့ဖူးကြဘူး မဟုတ်လား။

လူမှာရှိတဲ့ အသိတရားတွေက လူအတွက် အသုံးကျတဲ့ အသုံးချခံပစ္စည်းတွေ တီထွင်နိုင်လို့ လူနေထိုင်သုံးဆောင်စရာတွေ အဆင့်မြင့်မြင့် လူကိုနေနိုင်စေတာပဲ။ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့နေရာနေ

ကြသူချင်းဖြစ်ဖြစ် လက်တစ်ကမ်းကလူလို ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင် မြင်နိုင် ကြားနိုင်ကြတယ်။ တစ်နေရာကပစ္စည်း တစ်နေရာရောက်ဖို့ရာ လည်း အခက်အခဲမရှိဘဲ ရက်လမဆိုင်းရောက်အောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ ဘယ်အကောင် ဘလောင်မှ လိုက်မမီတဲ့ အသိတရားကို လမ်းမှားတဲ့ကံသင်္ခါရကို လူတွေက အသုံးပြုကြတော့ လူ့လွတ်လပ်မှုဟာ တခြားအကောင် ဘလောင်တွေထက် မသာလွန်ရုံမက သူတို့ကိုတောင် မမီနိုင်အောင် အထိ အဆုံးရှုံးခံနေကြရတယ်။ **“ကံသင်္ခါရဟာ လူကို ကမ္မဇအနာရောဂါသည်အဖြစ် ဝဋ်ခံနေရအောင် လုပ်တဲ့ဝဋ်လုပ်ငန်းအစစ်”**ပဲ။

ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါဝဋ်နာဟာ အဆင်းရဲဆုံးလို့ လူတွေသိနေ ကြတဲ့ ငရဲသားအဖြစ်ထက် ဆိုးဆာတာ ပဲ။ လူတွေသိနေကြတဲ့ ရေနွေးပွက်ပွက်ထဲ နှစ် ထောင်ပေါင်းများစွာ နှစ်မြုပ်နေရာက ထောင်ပေါင်းများစွာ ပြန်တက်လာပြီး ခဏလောက် ရေနွေးမျက်နှာပြင်မှာ ပေါ်ရတဲ့အချိန်မှာ “ဒု၊သ၊န၊သော” လို့ပြော ကြတဲ့ ငရဲသားတွေဟာ သူတို့ခံနေရတာရဲ့ အကြောင်းသိပြီး နောင်တ ရနိုင်ကြလို့ တစ်ယောက်က-ဒု၊ နောက်တစ်ယောက်တိုင်း သ၊န၊သော လို့ဂါထာမန္တန် သီခဲ့နိုင်ကြပေမယ့် ကံသင်္ခါရလုပ်လို့ ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇ အနာရောဂါအဖြစ် ခံရသူဟာ ကံသင်္ခါရလည်း အပြစ်မမြင်နိုင်၊ ကမ္မဇ အနာရောဂါ ဖြစ်နေမှန်းလည်းမသိ၊ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာလည်း မမြင် နိုင်ကြလို့ဘဲ။

ကံသင်္ခါရလုပ်လို့ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါသည်ဟာ ရှေ့မသိ နောက်မသိ ခုလည်းမသိဖြစ်ပြီး ငရဲသားဆိုတာထက် ဆိုးတဲ့အဖြစ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို လက်ဦးဆုံး သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က **“ဒီအသိဟာ အတိုင်းမသိ နက်နဲတဲ့အသိ၊ လောက**

ကို အလင်းပေးမယ့်အသိ၊ လူတွေကို အမှောင်ထဲက ဆွဲထုတ်နိုင်
တဲ့ တစ်ခုတည်း ဖြစ်တဲ့အသိပဲ။ အမှောင်တိုက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ဖို့
ငါရှာနေတာ ဒီအသိပဲ။ ဒီအသိနဲ့လောကကို လွတ်လပ်အောင်
ငါသယ်ပိုးမယ်။ ငါဟာ လူတွေကို လွတ်လပ်စေသူရဲ့ ရှေ့သွား
ခေါင်းဆောင် ဘုရားအဖြစ် လုပ်မယ်”ဆိုပြီး ဒီအသိအမြင်ကို
စိတ်တိုင်းကျတဲ့အထိ အထပ်ထပ် အချောသပ်နိုင်အောင် ဆင်ခြင်တာ
တွေ ရက်အတန် ကြာကြာကလေးလုပ်ပြီး ဒီအသိတွေကို နယ်အနှံ့
လည်ဖြန့်တာပဲ။ သူ့နောက်က လိုက်ပြီးဖြန့်တဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်သူက
လုပ်၊ သူ့ဖြန့်ချက်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်ကာ ကိုယ်နဲ့ဝန်းကျင်ကို
လွတ်လပ်စေသူက လွတ်လပ်စေ လုပ်ကြတာပဲ။

ဒါပေမယ့် လူ့လောကအတွက် ခက်တောင့်ခက်ခဲ ပေါ်ထွက်
လာခဲ့တဲ့ ဒီအသိအမြင်ဟာ အိန္ဒိယ စန္ဒဂုတ်မင်းက ဥရောပကို စစ်ရှုံး
တာထဲ မြောပါခံရတာပဲ။ စန္ဒဂုတ်မင်းက စစ်ရှုံးသုံးသပ်ချက်ကို သူ
အမတ်ကြီး စာဏကျကို လုပ်စေရာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက စစ်ရှုံး
တရားခံဖြစ်လို့ သတ်မှတ်တာနဲ့အတူ ဖိနှိပ်တာလည်း ခံရတာပဲ။

အဖိနှိပ်ခံရတာရဲ့ သက်သေအဖြစ် ဒီနေ့တိုင်ရှိနေတာက
တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ကာလသုံးတန်လုံးမိအောင် ဖော်ခဲ့သူကို
ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်ထဲက တစ်ဦးရဲ့ ဝင်စားသူလို့ အလုပ်ခံရတာပဲ။
အဲဒီဖိနှိပ်ချက်ဟာ ဒီနေ့တိုင် ကမ္မဇအနာရောဂါကို သိလို့ မရအောင်
အသက်ဝင်နေတော့တာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ ဖော်ထုတ်သူ ကိုယ်တိုင်
အသင်္ချေ အသင်္ချာ ဘဝများစွာ ကမ္မဇ အနာရောဂါသည်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်
လို့ ရွှေ့လာတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို သတ္တဝါလူအဖြစ် သံသရာ
လည်တဲ့ ဟိန္ဒူဝါဒအောက်က ဖောက်ထွက်မှုကြီး ပျောက်ခြင်းမလှ
အပျောက်ခံရတာပဲ။ အခုတော့ အဲဒီမှာစိတ်ချလက်ချ အားလုံးအိပ်ပျော်

နေကြပြီပေါ့။ “အစွမ်းထက်လှ စာဏကျ”လို့ ဂုဏ်ပြုလောက်ပါရဲ့။

ကမ္မဇအနာရောဂါဖော်ထုတ်သူနောက် လိုက်ကြတဲ့ အုပ်စုတွေဟာ အားလုံးနီးပါးက ဟိန္ဒူမိဘဘိုးဘွားက ပေါက်ပွားကြသူတွေဖြစ်တော့ စာဏကျ လှည့်ချက် အစွမ်းထက်တာပဲ။ ဒီနေ့တော့ ဟိန္ဒူဝါဒရဲ့ သံသရာလည်ပတ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အမြင်ကို မျှဝါးနိုင်သူတွေ လောကကို လွှမ်းခဲ့ပြီ။ အဲဒါက သိပ္ပံခေတ်တွေပဲ။ သိပ္ပံတွေဟာ ဗက(စာရဝါက)မျိုးနွယ်တွေပဲ။ အဲဒီဝါဒကို လူသုံးတည့်အောင် ဆန်းသစ်နိုင်ခဲ့ကြတာပဲ။

ဒီတော့ စာဏကျလှည့်ကွက် ကျိုးပျက်ချိန်ရောက်ပြီပေါ့။ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦးဖော်ထုတ်ခဲ့သူဟာ ဘဝအသင်္ချေအသင်္ချာ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်လူနာအဖြစ် ပြောခဲ့ရတယ်လို့ပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦးဖော်ထုတ်သူက ဘယ်မှာ ဘယ်သူ့ကို ပြောခဲ့ကြောင်း သက်သေရှိလို့လား၊ ပြောခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦး ဖော်ထုတ်သူရဲ့ ပြောဆိုချက်တွေ စုဆောင်းကြတဲ့ ပထမအကြိမ်စုတာတွေမှာ ပါရဲ့လား၊ ပါတယ်ဆိုရင် ပထမ အကြိမ်ရဲ့ တံဆိပ်ခတ်နှိပ်တာ ပါရမယ်၊ ပထမအကြိမ်ရဲ့ တံဆိပ်က “ဧဝံမေသုတံ”ပဲ။ အဲဒီတံဆိပ်အောက်မှာ အတိအကျ ပါတာမဟုတ်ဘဲ ပါယောင်ယောင် ပါတာဆိုရင် နောက်မှ ညှပ်ထည့်ထားတာပဲ။ “ဧဝံမေသုတံ” တံဆိပ်နဲ့ နောက်ထည့်တွေကို သက်သေသက္ကာယရှိရှိ ပြစရာတွေ အထင်အရှား မငြင်းဖယ်နိုင်အောင်ပြလို့ရတယ်။

ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦးဖော်ထုတ်သူအနေနဲ့ ဘဝအသင်္ချေ အသင်္ချာ သံသရာ လည်ခဲ့ရကြောင်း ပြချက်တွေဟာ ဓမ္မာသောကရဲ့နောက်မှ စာဏကျလှည့်ကွက် အမိခံရသူတို့ရဲ့ လက်ထဲ

မျောပါပြချက်တွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦးဖော်ထုတ် သူဟာ ကံသင်္ခါရကြောင့်အကောင်ဖြစ်တာကို ဘယ်ပြောမလဲ။ ကံ သင်္ခါရကြောင့် ကမ္မဇအနာရောဂါဖြစ်တာကို သိပြီးသူပဲ။ လူမှာဖြစ်တဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာ အစစကွဲပြားမှုပြဿနာတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ သဘာဝအဖြစ်တွေ သိပြီးသူပဲ။

ဒီတော့ကံသင်္ခါရဟာ လူကိုဖြစ်စေတဲ့အရာ မဟုတ်ဘဲ ကမ္မဇအနာရောဂါကိုသာ ဖြစ်စေတာလို့ ဖော်ထုတ်သိမြင်သူကို ရှေးဘဝါဘဝ ကံသင်္ခါရတွေကြောင့် ဖြစ်သူပဲလို့ အလုပ်ခံရတာဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါ ဖော်ထုတ်သူရဲ့ နောက်လိုက်အုပ်စုတွေကို ပြောင်းပြန်လန်အောင် ချာချာလှည့်တာခံရတာပဲ။ အဲဒီခေတ် အနေအထားအရ ချာချာလှည့်ခံရတာကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘဲ ခံကြရတယ်။ အဲဒီခေတ်ဟာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတရား ရီလီးဂျင်း "Religions" လွှမ်းမိုးသောခေတ်ပဲ။ လူ့လောကရဲ့ အမြင်ကိုယ်တိုင်က ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် အားကိုးရာအဖြစ် ဆည်းကပ်ကြတာပဲ။

ကြောက်ရွံ့ခြင်းတရား ရီလီးဂျင်း "Religions" ဟာ လူတွေကို အရှိနယ်ကိုသိစေတာ မဟုတ်တာတွေဘဲ။ လောကမှာ အရှိဟာ နှစ်ပါးပဲရှိတယ်။ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲ။ နောက်တစ်မျိုးပြောရင် ဝန်းကျင်နဲ့ အဲဒီဝန်းကျင်ကို သိတဲ့အသိပဲ။ ဝန်းကျင်က ရုပ်၊ အဲဒီဝန်းကျင်ကို သိတာက နာမ်ပဲ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတရား ဆည်းကပ်မှုဟာ ဒီအရှိ နှစ်ပါးက လွန်ရာတွေပဲ။ သူတို့က သူတို့ဟာ နာမ်ဝါဒီတွေလို့ သိစေချင်ကြတယ်။ သူတို့သိတဲ့ အသိဟာ ဝန်းကျင်ကိုသိတဲ့ အသိနဲ့ အဆက်ပြတ်တဲ့ အသိတွေပဲ။ ရုပ်ကိုသိတဲ့ အသိဟာ ရုပ်ဝါဒီတွေရဲ့ အသိဖြစ်တယ်။ နာမ်ဝါဒီတွေရဲ့ သိတဲ့ အသိဟာ ရုပ်ကိုသိတဲ့ အသိတွေကို သိသူတွေ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတရား ရီလီးဂျင်း "Religions"

ဆည်းကပ်တဲ့အသိဟာ အဲဒီနှစ်မျိုးမဟုတ်တဲ့ အသိတွေပဲ။ အဲဒါရုပ်ကို သိတဲ့အသိ မဟုတ်ဘဲ ရုပ်သိတဲ့အသိနဲ့ မဆက်စပ်တဲ့အသိကို သိသူတွေပဲ။ ဒီအသိဟာ ရီလီးဂျင်း "Religions" ကြောက်ရွံ့သူတွေရဲ့ ဆည်းကပ်ရာအသိပဲ။ ရုပ်သိတဲ့အသိနဲ့ မဆက်စပ်တော့တဲ့ သိစရာကို သိတာက အရှိမဟုတ်တာကိုသိတာ ဖြစ်သွားပြီပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီအသိ ဟာ စိတ္တဇအသိပဲ။

ဒီကနေ့ခေတ်က ဒါကို လွန်ခဲ့ကြပြီး သိပ္ပံခေတ် လက်တွေ့ ခေတ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ခေတ်က လက်ခံတဲ့အသိက ရုပ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ကိုသိတဲ့အသိနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့အသိဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးသိတာကိုပဲ လက်ခံတဲ့ခေတ်ဖြစ်ပြီ။ ဒါကြောင့် စာဏကျရဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ ဖော်ထုတ်သူကို ဖျောက်ဖျက်ချက်နဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါကိုပါ ဖျောက်ဖျက်ချက်ဟာ ပျောက်ပျက်အောင် အစွမ်းမထက် တော့တာဘဲ။ ရီလီးဂျင်း "Religions" တွေဟာ သိပ္ပံပေတံနဲ့ တိုင်း နိုင်မှုကို လွန်တယ်လို့ ဂုဏ်တင်ချင်တတ်ကြတယ်။ သိပ္ပံဆိုတာ အရှိ နှစ်ပါး ဖြစ်တဲ့ ရုပ်အရှိနဲ့ ရုပ်ကိုသိတဲ့အသိနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့အသိဖြစ်တဲ့ “အရှိ”၊ ဒီအရှိနှစ်မျိုးသိတာပဲ။ ဒီနှစ်မျိုးဟာ လူသိနိုင်တဲ့ နှစ်မျိုးပဲ။ ဒီအသိ နှစ်မျိုးအပြင် လူကိုအကျိုးပြုတဲ့အသိ မရှိတာဘဲ။ ဒီတော့ သိပ္ပံပေတံဟာ လူ့အသိပေတံပဲ။ ရီလီးဂျင်း "Religions" ဟာ လူ့အသိ ပေတံနဲ့ တိုင်းလို့မရတာဖြစ်ရင် လူကိုဘယ်လို အကျိုးဖြစ်စေမလဲ။ ရီလီးဂျင်း "Religions" ဟာ လူကို အကျိုးမဖြစ်စေဘဲ လူတွေဆီ လာတာဟာ လူကိုအဆုံးခံစေဖို့ ဖြစ်ရမှာပဲပေါ့။

စာဏကျဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို အရှိနှစ်ပါးက လက် မလွှတ်တဲ့အသိနဲ့ ဖော် ထုတ်ခဲ့သူကို ရီလီးဂျင်း "Religions" သိုးအုပ် ထဲက သိုးကြီးတစ်ကောင်အဖြစ် သွတ်သွင်းပြ သွားခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်း

နှစ်ထောင့်လေးရာကျော်လောက် သမိုင်းထဲကလူတွေဟာ ရီလီးဂျင်း "Religions" သိုးအုပ်ထဲက သိုးတွေဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လုံးလုံး မသိမြင် မကြားဖူးကြဘူး။ ကမ္မဇအနာရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့ ကံသင်္ခါရကိုလည်း မသိကြဘူး။ ကံသင်္ခါရဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရစေတဲ့အရာဖြစ်ပြီး ကမ္မဇအနာရောဂါက ကံသင်္ခါရကို ဖြစ်စေတာလည်း မသိကြသူတွေဘဲ။ အခုကြားဖူးကြပြီပဲ။ ဒီအကြားစကား ယုံကြည်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါကို ကိုယ်တိုင်မြင်ပြီး ကံသင်္ခါရကို ကျောခိုင်းကာ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းဖို့ ရှေ့အခန်းပြတာကို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြဖို့ပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါမှ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ဧရာဝတီအလုပ်

ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ နိဒါန်းဖြစ်တဲ့အကြောင်းရင်းက ကံသင်္ခါရဖြစ်တာ သိခဲ့ပြီဆိုတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ပျောက်စေချင်ရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပြီးသားပဲ။ အလုပ်အဖြစ် ကံသင်္ခါရသတ်ရမှာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ နိဒါန်း ဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကို မလုပ်မိအောင်နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရပ်တည်တာလုပ်ရမှာပဲ။

ကံသင်္ခါရ မလုပ်မိအောင် ဘယ်လိုစနမလဲ

ကံသင်္ခါရတွေကို ရှောင်မယ်ဆိုရင် လူက ကံသင်္ခါရ လုပ်တဲ့ အခါ အသိပေးစရာ သုံးခုထဲက တစ်ခုခုနဲ့ အသိပေးတာလုပ်တာပဲ။ အဲဒါတွေက ကိုယ်အပြုအမူ နှုတ်အပြောအဆို စိတ်ဓာတ် အနေ အထားတွေပဲ။ ကာယ ဝစီ မနောလို့လည်း သိကြပြီးရှိတာတွေပဲ။ အဲဒီ သုံးမျိုးနဲ့ အသိပေးမှာကို စောင့်ရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီသုံးမျိုးမှာ ကံသင်္ခါရတွေ မဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက် တယ်ဆိုတာဟာ မလုပ်မိအောင် နေဖို့ဘဲ မဟုတ်ဘူးလား ပြောစရာရှိတယ်။

ကံသင်္ခါရတွေကို မလုပ်ဘဲ နေကာမျှနဲ့ စောင့်တာမဖြစ်ဘူး၊ စောင့်ရှောက်တာဖြစ်ဖို့ သင်္ခါရလုပ်တဲ့အခါ ပျော်မွေ့တာတွေကို ပျော်မွေ့မှုမဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်မှပဲ ကံသင်္ခါရ မဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်တာဖြစ်မယ်။ ကံသင်္ခါရမဖြစ်အောင် စောင့်တယ်ဆိုပြီး အိပ်နေလို့မရဘူး၊ အိပ်ပျော်နေရင် ကံသင်္ခါရလုပ်တဲ့အခါ ပျော်မွေ့တာတွေဟာ ပျော်မွေ့စရာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ကံသင်္ခါရတွေ ကိုယ့်ကိုယ်နှုတ်နှလုံးမှာ မဖြစ်အောင် စောင့်တာမှာ ကံသင်္ခါရတွေ လုပ်တဲ့အခါ ပျော်မွေ့စရာတွေကို ပျော်မွေ့စရာတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ အသိသွင်းပြီး ကံသင်္ခါရ မဖြစ်အောင် နေတာမှပဲ စောင့်ရှောက်တာဖြစ်တာပဲ။ ဥပမာ အသားတွေ ငါးတွေ နေလှန်းထားတဲ့ အခါ ခွေးမစား ကျီးမထိုးအောင် စောင့်ရှောက်ကြရတဲ့အခါ စောင့်ရှောက်တာဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ။ ခွေးတွေ ကျီးတွေ အသားလှန်းတာဆီ ရောက်မလာအောင် မောင်းတာတွေ လုပ်ရတာလိုပဲ။ ကံသင်္ခါရလုပ်တာ ပျော်မွေ့တာတွေကို ပျော်မွေ့တာ မဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိဖို့တော့မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ သိအောင်

နာယူတာ သင်ယူတာတွေ လုပ်ရမှာပေါ့၊ လမ်းညွှန်အသိနဲ့ အဲဒါတွေမှာ ပျော်မွေ့စရာမဟုတ်ကြောင်း အသိယူရမှာပဲ။ အဲဒီ အသိနဲ့ ကံသင်္ခါရတွေမဖြစ်အောင် ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတွေကို စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ။ ကံသင်္ခါရတွေ စောင့်ဖို့အတွက် ကံသင်္ခါရတွေ သိဖို့လည်း လိုတယ်။ ကံသင်္ခါရတွေကို မသိဘဲ အဲဒီ ကံသင်္ခါရတွေကို ဘယ်လိုစောင့်မလဲ။ ကံသင်္ခါရတွေကလည်း တစ်ခုလည်းမဟုတ် နှစ်ခုလည်း မဟုတ်ဘဲ အရေအတွက် များတယ်။

ကမ္မဇအနာရောဂါတွေက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းဖို့အတွက် ကံသင်္ခါရတွေအားလုံး ရှောင်တာလုပ်ရမှာပဲ။ ကံသင်္ခါရတစ်ခုကို မရှောင်နိုင်လို့ကျန်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါတစ်ခုက မလွတ်လပ်မငြိမ်းချမ်းမှာဘဲ။ ဒါကြောင့် ကံသင်္ခါရများပေမယ့် ရှောင်တာကိုတော့ အားလုံးလုပ်ရမှာပဲ။

ကံသင်္ခါရ အမျိုးအစားပြဆိုရက်စကျဉ်း

ကံသင်္ခါရတွေများပေမယ့် အမျိုးအစားနဲ့ခွဲရင် မများတာတွေ့ရမှာဘဲ။ အဲဒါက ယူစရာ ပေးစရာတွေနဲ့စပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရ၊ ယူစရာ ပေးစရာတွေ မသိအောင်နဲ့ မရှိအောင် တို့နဲ့စပ်တဲ့ ကံသင်္ခါရလို့ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ လူဟာ ဝန်းကျင်လူတွေနဲ့ ယူစရာလည်း ပမာဏမဲ့ လွန်ကျူးပြီးယူတယ်။ ပေးစရာလည်း ပမာဏမဲ့ လွန်ကျူးပြီးပေးတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရတာလည်း ချမ်းသာတဲ့ ခံစားမှုတွေ ခံစားရတယ်။ ဒီတော့ ဒီခံစားရတာကိုလည်း သာယာငြိမ့်တယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ ယူတာတွေ ပေးတာတွေကို ကိုယ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် နှုတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဟန်ပန်အနေ

အထားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လုပ်တယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကံသင်္ခါရ ဖြစ်တာ တစ်မျိုးပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရထဲမှာလည်း အကောင်းအဆိုး ကံသင်္ခါရ အစစတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးတော့ ရှိသေးတယ်။

နောက်တစ်မျိုး ကံသင်္ခါရက ပေးစရာ ယူစရာတွေ လွန်ကျူးတာ မဖြစ်အောင် ပေးစရာ ယူစရာမှန်သမျှကို အသိမဝင်အောင် သိစရာကို လွှဲထားတာနဲ့ အဲဒီ လွှဲထားခံရတဲ့ သိစရာရဲ့ အရှိမဟုတ်တာတွေ သိနေအောင် ပမာဏလွန်ပြီးလုပ်တာပဲ။ လူမှာရှိတဲ့ မျက်စိတွေ နားတွေ နှာလျှာကိုယ်တွေနဲ့ ဦးနှောက်တွေကို အလုပ်မလုပ်စေတဲ့ ကံသင်္ခါရပဲပေါ့။

ကံသင်္ခါရတွေဟာ အကျဉ်းချုပ်ပြောတော့ ဒီနှစ်မျိုးပဲ။ လူတွေ ဆက်ဆံကြတဲ့အခါ အပေးအယူတွေဟာရှိမြဲပဲ။ အဲဒီအပေးအယူတွေဟာ ပမာဏရှိတဲ့ အပေးအယူတွေ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ပေးရင် ယူရင် ပေးရခြင်း ယူရခြင်းဆိုင်ရာ အတိုင်းအထွာပမာဏ ရှိရမှာပဲပေါ့။ ပေးစရာ ယူစရာတွေဟာ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းတွေနဲ့ လုပ်ယူရတာတွေပဲ။ ကိုယ့်ဆီကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပေးစရာ ယူစရာတွေက ရောက်လာကြတာ မဟုတ်ကြဘူး။

ဒီတော့ ပေးစရာတွေကို ပေးလိုက်ရတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းကို ဖွဲ့ပေးလိုက်ရတာပဲ။ ယူစရာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သူ့ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းကို ဖွဲ့ယူလိုက်ရတာပဲ။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိကြသူချင်းအတူပဲ။ ဒီတော့ တစ်ဦးစီကို တစ်ဦးက ပေးဖို့ယူဖို့ မလိုသလို ထင်ရအောင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းထုတ်တာ မဟုတ်ရာက လိုတာရှိနိုင်တာပဲ။ ဥပမာ လယ်သမားဟာ စားစရာ ရပေမယ့် ဝတ်စရာနေစရာနဲ့ ဆေးဝါးမရဘူး။ ဒီလိုပဲ အဝတ်အထည် ရက်လုပ်သူဟာ ဝတ်စရာပဲရမယ်။ ကျန်တာ မရဘူး။ ကိုယ်လုပ်လို့

ပိုတာ သုံးဖို့လိုသူကို ပေးပေမယ့် အတိုင်းအထွာ ပမာဏရှိရှိ ပေးရမှာပဲ။ ယူတာလည်း သူပိုတာ ကိုယ်ယူပေမယ့် ရတိုင်းယူရမှာ မဟုတ်ဘဲ အတိုင်းအထွာ ပမာဏရှိရှိ ယူရမှာပဲ။

ချစ်လို့ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်လို့ ဒါမှမဟုတ် မျှော်လင့်စရာ တစ်ခုခုမျှော်လင့်လို့ ပေးတာမဖြစ်ရမှာဘဲ။ ယူတာမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ချစ်အောင်ကြောက်အောင် မျှော်လင့်အောင် လုပ်ပြီးယူတာ မဖြစ်ဖို့ဘဲ။ သူ့အနေနဲ့ လူ့ကိစ္စ လုပ်နိုင်အောင်ပေးတာ၊ ကိုယ်လည်း လူ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ယူတာဟာ ပေးတာယူတာတွေရဲ့ပမာဏတွေပဲ။

ဥပမာ မြို့အစည်းအဝေးပွဲကို ရွာတွေက ကားတွေနဲ့ တက်လာကြရာ ဓာတ်ဆီပြတ်ပြီး ရပ်နေတဲ့ရှေ့က ကားတစ်စီး တွေ့တဲ့အခါ အစည်းအဝေးအမီရောက်ဖို့ ဓာတ်ဆီ မျှပေးတာ လုပ်သလိုမျိုး ပမာဏကို ပြောရမယ်။ သုတေသီဟာ လုပ်နေစဉ်မှာ စားဝတ်နေရေး ချို့တဲ့မှာပဲ။ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အဲဒီ ချို့တဲ့တာကို ဖြည့်ပေးတာဟာ ပမာဏရှိရှိ ပေးတာပဲ။ သုတေသီက ယူတာလည်း သုတေသနလုပ်နိုင်အောင်အတွက်ပဲ ယူရမှာပဲ။ ကိုယ့် ကလေးတွေကို ပေးတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။ သူတို့ လူ့ကိစ္စဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့နဲ့ အဲဒီရောက်ဖို့ပဲပေါ့။

လူတွေဟာ ပေးတာ ယူတာတွေကို လူတိုင်းပဲလုပ်နေကြတယ်။ ပေးတာယူတာရဲ့ ပမာဏသိပြီး ပေးတာယူတာတော့ မရှိသလောက် ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပေးတာယူတာမှာ ပေးရယူရမယ့် အတိုင်းအထွာပမာဏ မဟုတ်ဘဲ ပေးကြယူကြတာပဲ။ အဲဒီပေးတာ ယူတာတွေဟာ အဟုတ်မဟုတ်တဲ့ ပေးတာယူတာတွေပဲ။ အဲဒါ ကံသင်္ခါရတွေပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရ တွေကို ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးနဲ့ သင့်သလို လွန်ကျူးကြတာပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရလုပ်တဲ့အတွက် လူတွေကို ချစ်တာတွေ မုန်းတာတွေနဲ့ လူလောကရဲ့ အချစ်ခံရတာတွေ အမုန်းခံရတာတွေ

ဖြစ်ပြီး လူတွေကို လူစုကွဲစေတာပဲ။ ကိုယ့်ကို မပေးသူ၊ နည်းနည်းပေးသူနဲ့ များများပေးသူကို အတူလိုစိတ်ထားနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ချစ်သူကို မုန်းသူနဲ့၊ ကိုယ့်မုန်းသူကို ချစ်သူနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုချစ်သူကို ချစ်သူနဲ့၊ ကိုယ့်ကို မုန်းသူကို မုန်းသူတွေနဲ့လည်း အတူလိုစိတ်ထားနိုင်ပါ့မလား။

ဒီအပေးအယူတွေဟာ ပမာဏမဲ့ ပေးကြယူကြတာကြောင့် လောကကို မညီမညွတ် ဖြစ်စေတဲ့အထိ ဆိုးဝါးတယ်။ ဒီလိုမြင်အောင် ကြည့်ပြီး အပေးအယူ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး ကံသင်္ခါရတွေဟာ မလုပ်ရမယ့် ကံသင်္ခါရတွေပဲ။ ပေးစရာ ယူစရာတွေနဲ့စပ်ပြီး ပမာဏရှိရှိ ပေးတာ ယူတာဆိုင်ရာ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတွေဖြစ်နေအောင်စောင့်တာကို ကျင့်ကြရမှာပဲ။

နောက်စောင့်ရမယ့် ကံသင်္ခါရတစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ပေးစရာ ယူစရာတွေကိုမလုပ်မကောင်း လုပ်လည်း မကောင်း ဖြစ်တာ သိကြသူတွေလုပ်ကြတဲ့ ကံသင်္ခါရပဲ။ သူတို့ဟာ အပေးအယူ ပြုလုပ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး ကံသင်္ခါရကြောင့် လူအုပ်စုတွေ ကွဲပြီး သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြတဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို မြင်ကြတယ်။ အပေးအယူ လုပ်ရခြင်းရဲ့ ပမာဏကို မမြင်ကြတော့ အပေးအယူကို ဖြစ်စေတဲ့ ပေးစရာနဲ့ ယူစရာတွေကိုလွတ်အောင်ရှောင်ဖို့ လုပ်ကြတာပဲ။

ဒီတော့ ပေးစရာယူစရာတွေဟာ လွတ်အောင်ရှောင်လို့ လည်းမရတော့ ပေးစရာ ယူစရာတွေအပေါ်မှာ အမြင်ပြောင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားကြတာပဲ။ ပေးစရာယူစရာတွေဟာ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိနေကြပြီး အနည်းအများတွေခြားနားကြတယ်။ ဒီတော့ အနည်းအများ ပေးတာယူတာကြောင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းတွေ ဖြစ်ကြပြီး လူတွေကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား စေကြတာပဲ။ ဒီတော့ ပေးစရာ ယူစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးတွေဖြစ်ပေါ်လာတာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ကြတယ်။

ပေးစရာ ယူစရာတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တန်ဖိုးအနိမ့် အမြင့် တွေ ခြားကြပေမယ့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်တဲ့အခါ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုအတူ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ကြတယ်။ အဲဒါက ပေးစရာယူစရာ တစ်ခုတိုင်းမှာ အပျော့အမာ အတွန်းအဆွဲ အလှုပ်အငြိမ် အပူအအေး ဒီသဘာဝလေး မျိုး အနည်းအများကို အခြေခံပြီး အဆင်း အသံ အနံ့ အစစအပြောင်း အလဲ ဖြစ်နေတာတွေ တွေ့ကြတယ်။

ဒါတွေဟာ ပေးစရာယူစရာတွေအပေါ် လူတွေသိနေတဲ့ အရည်အချင်းတန်ဖိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပေးစရာ ယူစရာတွေထဲမှာ လူတွေသိနေတဲ့ တန်ဖိုးတွေမရှိဘူး။ ဒီလိုမရှိလည်း တန်ဖိုးတွေ ရှိတယ်လို့ သိနေကြတာဟာ လူတွေအတွက် ဘာအကျိုးမှ မပြီးတာ လောက် မကဘဲ လူတွေရဲ့မညီညွတ်မှု မငြိမ်းချမ်းမှုကို ဖြစ်စေတဲ့ အသိမှားပဲ။ တန်ဖိုးတွေ အမျိုးမျိုးရှိ တယ်လို့ မြင်နေကြတာဟာ အမြင် မှားနေကြတာပဲလို့ တွေ့ကြတယ်။

ဒီတော့ ပေးစရာယူစရာတွေအပေါ်မှာ တန်ဖိုးတွေရှိတယ် အမြင်ဟာ လူ့လောကကို မငြိမ်းချမ်းစေတဲ့ အမြင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီအမြင်မှားကို လူ့လောကထဲက ပျောက်စေရမယ်။ ဒါပျောက်မှ လူ့လောကငြိမ်းချမ်းမယ်။ လူတွေညီညွတ်ငြိမ်းချမ်းကြဖို့ ပေးစရာ ယူစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးအမြင်မှားတွေကို လွန်မြောက်နိုင်အောင် အဲဒီ ပေးစရာယူစရာတွေထဲက ဓာတ်သဘာဝတွေ မြင်အောင် လေ့လာ စေရမယ်။ အထပ်ထပ်ချာန်သွင်းပြီးလေ့လာကြရမယ်ဆိုပြီး လေ့လာ ကြတာပဲ။

ဒီလိုလေ့လာမှုတွေဟာ ကိုယ်တွေ့မြင်တဲ့အထိ ပေးစရာ ယူစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးမရှိ တာကို သိမြင်ကြတာပဲ။ ဒီလိုသိတဲ့အတွက် ပေးစရာယူစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးအသိက လွတ်ပြီဆိုပြီး နှစ်သက်ကြ

ဝမ်းမြောက်ကြသူတွေပဲ။ ဒီတော့ ပေးစရာ ယူစရာတွေထဲက သဘာဝ
တွေမှာပဲ သူတို့အသိကို ထားတာတွေနဲ့ နေကြတော့တာပဲ။

သူတို့ဟာ ပေးစရာယူစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးတွေက လွန်ပြီး
သိတဲ့အသိကို ကိုယ်တိုင် သိကြသူတွေပဲ။ ကိုယ်တိုင်သိတဲ့ အသိဟာ
ဖယ်ရှားဖို့မလွယ်တဲ့ အသိပဲ။ ဖယ်ရှားဖို့ပြောတာ ခံရရင် ပြောလာ
သူကိုပဲ အထင်သေးကြတာ လုပ်တယ်။ ဒီလိုပြောလာတာဟာ မသိလို့
ဘဲလို့ပေါ့။ သူတို့ဟာ ငြိမ်းချမ်းရာအစစ်ကို ကိုယ်တိုင် ရနေသူတွေ
ဖြစ်လို့ ဘယ်မှပြောင်းစရာ မရှိတော့တာဘဲလို့ မှတ်ယူသူတွေ ဖြစ်ကြ
တယ်။

ပေးစရာယူစရာတွေမှာ တွေ့နေရတဲ့ လိုလားစရာ မလိုလား
စရာ အရည်အချင်း တန်ဖိုးတွေကို ဘယ်သွားထားမှာလဲလို့ သူတို့ကို
မေးတော့ သူတို့က အလွယ်တကူပဲ ဖြေကြတယ်။ အဲဒါတွေက
မျက်လှည့်အရပ်တွေလိုပဲလို့ပေါ့။ ဒါကတော့ ဝိညာဉ်လိမ်ဖြစ်တယ်လို့
ပြောကြတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်း တန်ဖိုးတွေဟာ ပေးစရာ ယူစရာ
တွေဆီမှာ လုံးဝမရှိဘူး။ သိသူက သူ့အသိရဲ့ လိမ်တာတွေကြောင့်
ဖြစ်နေတာတွေလိုပဲ။

ဒါတွေကြောင့် သူတို့ရဲ့ ပေးစရာ ယူစရာတွေအပေါ်မှာ ဘာ
အရည်အချင်းတန်ဖိုးမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့အမြင်ကို မဟုတ်ဘူးမြင်အောင်
ပြောလို့မရတာဘဲ။ ပြောတာခံရရင် ပြောလာသူကိုပဲ မသိလို့ ပြောတာ
လို အထင်သေးကြတာပဲ။ ဒီထက်ဆိုးတာလည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့
မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ သူတို့သာမြင်တဲ့ အမြင်မဟုတ်ဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရာစု လောက်က သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း
အဲဒါကိုမြင်ပြီး ပြသွားတယ်။ အဲဒီပြချက်အရ သူတို့မြင်ကြတာ
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီခေါင်းဆောင်ကြီးက အဲဒီအမြင်ကို နာမည်တောင်မှည့်

သွားတယ်။ အဲဒါဟာ လက်ငင်း လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းရာ **“ဒိဋ္ဌဓမ္မ နိဗ္ဗာန်”** လို့ပဲ။

အဲဒီသူတွေဟာ ပေးစရာယူစရာတွေရဲ့ ပျော့မှုမာမှု တွန်းမှု ဆွဲမှု လှုပ်မှုငြိမ်မှု ပူမှုအေးမှုတွေမှာ သူတို့အသိစိတ်တွေ တည်နေစေ ကြတဲ့ဟာ ပေးစရာယူစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးအသိတွေက လွတ်မြောက်မှု ဆိုင်ရာ အမှန်တရားဖြစ်တယ်လို့ခံယူကြတဲ့ “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” အစွဲရှိသူတွေပဲ။

ဒီအသိဟာ ကိုယ်တွေ့သိတဲ့အသိဖြစ်တဲ့အတွက် မမှန်တဲ့ အသိဖြစ်စရာ မရှိရမလိုဘဲ၊ ဒါပေမယ့်မမှန်တဲ့အသိဘဲ၊ အကြောင်း ကတော့ ပေးစရာ ယူစရာတွေမှာ ကြမ်းမှုနုမှု အစစ သဘာဝတွေ ရှိတာမှန်ပေမယ့် အဲဒီသဘာဝတွေပဲရှိတာ မဟုတ်ကြလို့ဘဲ၊ အဲဒီ သဘာဝရဲ့ အနည်းအများအစုရှိတဲ့ စုဝေးပုံခြားတာအလျောက် စုဝေးမှု တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူခြားနားကွဲပြားကြတာပဲ၊ အဲဒီကွဲပြား ခြားနား ချက်တွေက အရည်အချင်းတန်ဖိုးတွေ ကွဲပြားခြားနားစေတာပဲ၊ ဒီတော့ ပေးစရာယူစရာတွေရဲ့ အရှိကိုသိတာမှာ အရည်အချင်းပေါ် အောင် ကြည့်ခွင့်မရလို့ အရည်အချင်းမရှိဘူးလို့ သိတာဖြစ်တဲ့အတွက် သဘာဝတွေပဲ ရှိတယ်အသိဟာ မမှန်တဲ့အသိဘဲ၊ ဒီတော့ ဒီအသိဟာ အဟုတ်မဟုတ်တဲ့ အသိပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ပမာဏမဟုတ်တဲ့ အသိပဲ။

ပမာဏမဟုတ်တဲ့အသိနဲ့ ကြမ်းမှုနုမှု အစစ သဘာဝတွေ ပေါ်မှာ စိတ်တည်နေအောင်လုပ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး အလုပ်တွေဟာ ကံသင်္ခါရဖြစ်တာတွေပဲ၊ ဒီကံသင်္ခါရဟာ ဘာကံ သင်္ခါရလဲ၊ ပေးစရာ ယူစရာတွေရဲ့တန်ဖိုးတွေကို မသိအောင်နေလို့ မသိတဲ့အတွက် ပေး စရာယူစရာ အသိမရှိအောင် လွန်ကျူးတဲ့ ကံသင်္ခါရလို့ ပြောရမယ်။

နောက်ထပ် ကံသင်္ခါရတစ်မျိုးလည်းရှိသေးတယ်၊ အဲဒါဟာ ပေးစရာယူစရာတွေကို ပေးစရာယူစရာတွေ မဖြစ်အောင် ကြမ်းမှုနုမှု

အစစ သဘာဝတွေပဲရှိတယ်လို့ အသိခံရတဲ့ အဲဒီသဘာဝတွေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူးလို့မြင်တဲ့ အမြင်ရှိတဲ့ ကံသင်္ခါရပဲ။

ဘုကြောင့် ဒီသဘာဝကို မရှိဘူးလို့ မြင်ရတာလဲ။ ဒီဓာတ် သဘာဝတွေဟာ ဖြစ်ကြတာ မှန်ပေမယ့် ဖြစ်ပြီးရင် မရှိတဲ့ အဖြစ် ရောက်အောင် ပျက်သွားတာတွေပဲ။ နောက်ထပ်ဆက်ပြီး ဖြစ်တာ တွေလည်း ဖြစ်ရာမှာပဲ ပျက်တာပဲ။ ရှေ့အဖြစ်နဲ့ နောက်အဖြစ်တွေ အစဉ် တန်းနေလို့သာ ဒီအစဉ်အတန်းကို ကြမ်းမှုနမှု သဘာဝလို့ ပြောနေရတာ။ တကယ်တော့ မရှိရာကလာပြီး မရှိရာ ရောက်သွားတာ ဆိုတော့ တကယ်အရှိမဟုတ်တာဘဲလို့မြင်တာပဲ။

ဒီလိုမြင်တာဟာ မှန်ပေမယ့် ကြမ်းမှုနမှု အစစ သဘာဝ တွေဟာ အရှိမဟုတ်တာတွေမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာမှမရှိတာကသာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ ဓာတ်သဘာဝရှိတယ် မြင်တာဟာ အမှားပဲလို့ မြင် တာဟာ ပမာဏအမှန် မဟုတ်တာဘဲ။ တကယ်တော့ ဓာတ် သဘာဝ တွေလည်း ရှိတဲ့အရှိတွေပဲ။ မရှိတဲ့အဖြစ်လည်း ကိုယ်တွေ့ သိရတဲ့ အရှိပဲ။ ဒီလိုမမြင်ဘဲ မရှိတာကသာ တကယ့်အရှိလို့ သိတဲ့အသိဟာ ပမာဏနဲ့လွဲချော်တဲ့ အသိပဲ။

ဒီအသိနဲ့ မရှိတာကိုအသိခံထားပြီး ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတွေ ဖြစ်စေတာတွေဟာ သင်္ခါရတွေပဲ။ ပမာဏမဟုတ်တဲ့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတွေကို ဖြစ်စေတာဖြစ်လို့ လွန်ကျူးတာဖြစ်ပြီး ကံသင်္ခါရ ဖြစ်ရ တာပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရနှစ်မျိုးဟာ ပေးစရာယူစရာတွေကပေးတဲ့ မငြိမ်း ချမ်းမှုတွေက လွတ်ဖို့ပေးစရာယူစရာတွေ မသိအောင်လုပ်တဲ့ သင်္ခါရနဲ့ အဲဒီမသိအောင်လုပ်တဲ့ ဓာတ်သဘာဝတွေရဲ့ အရှိကို ဖျောက်ပစ်တဲ့ အတွက် ပေးစရာယူစရာရဲ့ ဖြစ်စရာမရှိစေတဲ့ ကံသင်္ခါရနှစ်မျိုးပဲ။ ဒီကံသင်္ခါရတွေဟာ ကျင့်ကြံသူကို ပျက်စီးခြင်းတွေ တိုင်စေတဲ့ ကံ

သင်္ခါရတွေပဲ၊ ဘယ်လိုပျက်စီးခြင်း တိုင်တာတွေ ဖြစ်သလဲ၊ လူမှာ မျက်စိ နား နှာ လျှာ ကိုယ်တွေ ရှိတာပဲ၊ ဒီကံသင်္ခါရတွေက အဲဒါ တွေကို သုံးမရတာတွေ ဖြစ်စေတယ်၊ နောက်ကံ သင်္ခါရက ဦးနှောက် ကို သုံးမရအောင် ဖြစ်စေတယ်၊ လူက ဒီအသိခံတွေကို လက်ခံပြီး သိရသူပဲ၊ အဲဒါတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် လူအဖြစ်ဟာ ဆုံးရှုံးပျက်စီး တော့တာပဲပေါ့။

ဒီတော့ ကံသင်္ခါရတွေ အားလုံးဟာ လူ့အတွက် အန္တရာယ် လမ်း လှမ်းသွားမှုတွေပဲ၊ ဒီကံသင်္ခါရတွေဟာ လူ့လောက မငြိမ်းချမ်း မညီညွတ်စေရုံမျှမကဘဲ ငြိမ်းချမ်းပြီးညီညွတ်စရာတွေကို မသိ အောင်နဲ့ မရှိအောင်လုပ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစွမ်းအစတွေ ပျက်စီး အောင် အာရုံခံအင်္ဂါတွေကို အလုပ်မလုပ်စေတဲ့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးလွန် ကျူးမှု ကံသင်္ခါရတွေပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကံသင်္ခါရတွေလည်း မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်ရမယ့် “ဝိရမိတဗ္ဗ” အရာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကံသင်္ခါရ တွေကို ရှောင်ကြဉ်တဲ့ ကိုယ်အပြုအမူ နှုတ်အပြော အဆို စိတ်ဓာတ် အနေအထား “ဝိရတီ” တွေပဲဖြစ်ဖို့ စောင့်စည်း စောင့်ရှောက်တာတွေ လုပ်ရမှာပဲ။

ကံသင်္ခါရတွေ အရေအတွက်အရများမှာဖြစ်ပေမယ့် အကျဉ်း ချုပ်လိုက်ရင် ဒီနှစ်ပါးပဲရှိမယ်၊ ပေးစရာယူစရာ အသိခံတရားတွေနဲ့ စပ်ပြီး အတိုင်းအထွာ ပမာဏ မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြီး ကိုယ် နှုတ် နှလုံးလွန်ကျူးမှု ကံသင်္ခါရနှင့် ပေးစရာယူစရာ မရှိတဲ့ အဖြစ် အသိဖြစ်ဖို့နဲ့ အဲဒီအသိဖြစ်စရာတွေရဲ့ မရှိလို့ ပေးစရာ ယူစရာ မရှိတဲ့ အဖြစ်တွေမှာ အတိုင်းအထွာ ပမာဏမဟုတ်ဘဲ ဟုတ်တယ်လုပ်ပြီး ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လွန်ကျူးမှု ကံ သင်္ခါရပဲရှိတယ်။ ဒီကံသင်္ခါရတွေဟာ လူတွေလုပ်လေ့လုပ်ထရှိကြတဲ့ ကံ သင်္ခါရတွေပဲ၊ တစ်ခုကို လွန်ကျူး

လို့ အချိုးမကျတဲ့အဖြစ်တွေ့ရင် နောက်တစ်ခုပြောင်းပြီး လုပ်ကြတာပဲ။ ဝန်ထမ်း သမားလိုပဲ။ ညာဘက် ပုခုံးနဲ့ ထမ်းလာတဲ့ ဝန်ထုပ်လေးလာရင် ဘယ်ဘက်ပုခုံးနဲ့ ပြောင်းထမ်းတာနဲ့ နည်းနည်းတူတယ်။ ဒီလိုပဲ ဒီသင်္ခါရဟာ မဟုတ်ဘူးထင်ရင် သင်္ခါရမဟုတ်တာကို ပြောင်းထမ်းတာ မလုပ်တတ်ဘဲ နောက်သင်္ခါရ တစ်မျိုးကို ပြောင်းလုပ်တာပဲ။

ကံသင်္ခါရတွေဟာ အပြည့်အဝ ဘာသာပြန်ရင် လွန်ကျူးမှုပဲ။ လွန်ကျူးတယ်ဆိုတာ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံတဲ့အခါ မျှတရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီမျှတတာမဖြစ်ဘဲ လွန်ပြီးဆက်ဆံတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တဲ့အမှုပဲ။ ဒီလွန်ကျူးမှုရှိရင် လူ့လောကကို မညီညွတ်စေနိုင်ဘူး။ မညီညွတ်ရင် လူ့လောကကြီး မငြိမ်းချမ်းနိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီလွန်ကျူးမှုဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေဟာ ဘယ်ကံသင်္ခါရက ကောင်းတယ်၊ ဘယ်ကံသင်္ခါရက မကောင်းဘူး၊ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရကို ရှောင်မယ်၊ ကောင်းမှုကံသင်္ခါရကို လုပ်မယ်လို့ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မကောင်းမှုကံသင်္ခါရလုပ်တာဟာလည်း ကောင်းမှု ကံသင်္ခါရဖြစ်ဖို့ အကြောင်းရှိသလို ကောင်းမှုကံသင်္ခါရလုပ်တာလည်း မကောင်းမှု ကံသင်္ခါရဖြစ်ဖို့ အကြောင်းရှိတာပဲ။ မြို့တစ်မြို့ ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲကို ရိုင်းစိုင်းစွာနှောက်ယှက်တဲ့ အရူးတစ်ယောက်ကို အလှူဒကာက သပိတ်လွယ်ကြီးလွှတ်ချပြီး အရူးနဲ့နပ်နီးလုံးတာမျိုးတွေကို တွေ့ဖူး ကြစရာ ဒုနဲ့ဒေးပဲ။

ကံသင်္ခါရမှန်သမျှတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ လုပ် တာတွေ မဟုတ်တာချည်းဘဲ။ အရင်ကကိုယ်ကိုယ်မှာ ဝင်ပူးနေတဲ့ ကမ္မဇာနာရောဂါက လုပ်စေတာချည်းဖြစ်လို့ အဲဒီကံ သင်္ခါရတွေမှာ မပျော်ပိုက်မိဖို့ လိုတာပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရမှန်သမျှဟာ တို့ရှောင်ရမယ့် “ဝိရမိတဗ္ဗ” မကောင်းဆိုးဝါးတွေလို့ မြင်နိုင်အောင် အားထုတ်ပြီး

ဒီကံသင်္ခါရတွေကလွတ်တဲ့ အပြောအပြု အနေတွေနဲ့မျှတတဲ့ ပေးစရာ ယူစရာတွေကို ပေးတာယူတာနဲ့ အပျော့အမာ အတွန်းအဆွဲ အလှုပ် အငြိမ် အပူအအေးနဲ့ အဲဒါတွေရဲ့ မရှိရာတွေဟာ ပေးစရာ ယူစရာ တွေရဲ့ အရည်အချင်းတန်ဖိုးပြောင်းလဲတာ သိစရာတွေအဖြစ်မျှတ အောင် အသုံးပြုကြတဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူ အနေအထိုင် ကိုယ်နှုတ် နှလုံးတွေဖြစ်အောင် ဆောက်တည်ကြရမှာပဲ။

အခုခေတ် သိပ္ပံဆရာတွေ တီထွင်ထားကြတဲ့ အမျိုးမျိုး လူ အသုံးကျတဲ့ပစ္စည်း တွေဟာ အပျော့အမာ အစစ သဘာဝတွေကို လိုအပ်သလိုဖြစ်အောင် အသုံးပြုကြတာပဲ။ အဲဒါတွေဟာမျှတတဲ့ ပြောပြနေတွေပဲ။ ဆိုလိုတာက ပေးစရာယူစရာတွေနဲ့ ပေးစရာယူစရာ အရည်အချင်းတန်ဖိုးတွေဖြစ်စေတဲ့ အပျော့အမာ အတွန်းအဆွဲ အလှုပ်အငြိမ် အပူအအေး၊ အဲဒါတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အတိုင်း အထွာ ပမာဏမှန် အသိရှိရှိနဲ့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတွေမျှတအောင် ကျင့်ကြရမယ်လို့ပဲ။

အဲဒီလိုအကျင့်ဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လွန်မြောက် ငြိမ်းချမ်းရာရောက်စေတဲ့ အကျင့်ရဲ့အစပဲ။ ကျင့်တယ်ဆိုတာ လေ့ကျင့် တယ်ဆိုတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တူတာပဲ။ လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ မလုပ် တတ်သေးတာကို လုပ်တတ်အောင် လုပ်တာပဲ။ ဒီတော့ လုပ်တာမှာ အမှားမှား အယွင်းယွင်းရှိနိုင်တာပဲ။ မှားရင် မှန်အောင်ပြင်လုပ်ရ တာဟာ လေ့ကျင့်တာပဲ။ အခုလည်း ကံသင်္ခါရရှောင်ကြဉ်ရေး အကျင့်ဟာ မရှောင်နိုင်တာဖြစ်မှာပဲ။ ဖြစ်ရင်ပြန်ရှောင်ရမှာပဲ။

အဲဒီ ကံသင်္ခါရရှောင်တဲ့ မျှတတဲ့အကျင့်ကို ဝိသင်္ခါရ အကျင့်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဝိသင်္ခါရမှာ ဝိ-ဆိုတာ ဝိရဟ=ကင်းခြင်း အနက်ရှိတယ်။ သင်္ခါရကင်း လွတ်ရေးအကျင့်ပဲ။ အဲဒီ အကျင့်ဟာ

သင်္ခါရအကျင့်မှာ ရပ်တည်နေရာက ဝိသင်္ခါရ “သင်္ခါရမှ ကင်းလွတ်
တဲ့” အကျင့်ကို ပြောင်းပြီးရပ်တည်ရတဲ့ အကျင့်ဖြစ်လို့ ဒီအကျင့်ကို
ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုင်ရာ ရပ်တည်ချက်
”သီလ” အကျင့်လို့ပြောရတယ်။ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ ကံသင်္ခါရက
ဖြစ်စေတာ ခံရတာဆိုတော့ ကံသင်္ခါရကို မရှောင်လို့ မှီဝဲနေရင် ကမ္မဇ
အနာရောဂါပျောက်ဖို့လမ်းမရှိဘဲ ရောဂါတိုးပြီး ဆိုးနေမှာပဲ။ ကမ္မဇ
အနာရောဂါကို ပျောက်စေချင်ရင် ကမ္မဇအနာရောဂါကိုဖြစ်စေတဲ့
ကံသင်္ခါရတွေကို မမှီဝဲဘဲ ရှောင်ရှားနေရမှာပဲ။

ကံသင်္ခါရရှောင်ဖို့ဆိုရင်လည်း ကံသင်္ခါရရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်
ကံသင်္ခါရကင်းတဲ့ အကျင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရအကျင့်ကို ကျင့်ရမှာပဲ။
ဝိသင်္ခါရအကျင့်ဆိုတာ ဝန်းကျင်ကသိစရာတွေအပေါ် တုံ့ပြန်ရတဲ့
အခါ မျှမျှတတ အတိုင်းအထွာ ပမာဏမှန်ကို မလွဲချော်စေတဲ့ တုံ့ပြန်မှု
ရဲ့နာမည်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဝိသင်္ခါရအကျင့်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်အပြုအမူ
နှုတ်အပြောအဆို စိတ်ဓာတ် အနေအထားအကျင့်တွေ လေ့ကျင့်နေရင်
ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ မပျောက်တော့ မပျောက်သေးပေမယ့် တိုး
တက်မလာတာ ဖြစ်စေမှာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါ ရပ်တန့်သွားမယ်
ပေါ့။ စိတ် ဥတု အာဟာရတွေကြောင့် အဖြစ်ခံရတဲ့ ရောဂါတွေလိုပဲ။
မတည့်တာမှီဝဲရင် ရောဂါတိုးလာတာခံရပြီး မတည့်တာကို ရှောင်ရင်
ရောဂါမပျောက်ပေမယ့် ရောဂါရပ်တန့် နေတာကို ဖြစ်စေ တာပေါ့။
ဒါကြောင့် အဲဒီရောဂါတွေရနေသူကို ကုသပေးသူတွေက ရောဂါနဲ့
ဆန့်ကျင်တဲ့ အနေအထိုင် အစား အသောက်တွေကို မှီဝဲစေပြီး ရောဂါ
ကို ဖြစ်စေတဲ့ အနေအထိုင် အစား အသောက်တွေကို ရှောင်ခိုင်းတာပဲ။
ဒီလိုရှောင်စရာတွေကို ရှောင်လိုက်ရင် ရောဂါမပျောက်ပေမယ့် ရောဂါ
ပိုဆိုးအောင် တိုးလာတာ မဖြစ်စေတာဘဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါလည်း ရောဂါပဲဆိုတော့ ရောဂါမတိုးဖို့ ရှောင်စရာတွေကိုရှောင်တဲ့ အကျင့်ကို ဖြည့်ကျင့်ရတာပဲ။ အဲဒီလေ့ ကျင့်စရာတွေဟာ ရောဂါတိုးမှာတွေကို ရပ်တန့်စေတဲ့ အကျင့်ဖြစ်တဲ့ အတွက် သီလအကျင့်လို့ ပြောရမယ်။ ဒီအကျင့်က ကမ္မဇအနာရောဂါ မတိုးစေရုံဘဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီအကျင့် တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါက မပျောက်သေးဘူး။ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ် ငြိမ်း ချမ်းရာဆီကို မရောက်စေနိုင်သေးဘူးပေါ့။ ရောဂါမပျောက်သေးပေ မယ့် ရောဂါမတိုးအောင် လုပ်နိုင်တာဟာ ကောင်းလှပြီ မဟုတ်လား။ ရောဂါရပ်တန့်နေတာဟာ ရောဂါပျောက်ဖို့ ဖြစ်တော့ဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ဒီဝိသင်္ခါရအကျင့်ဟာ ရှောင်ရတဲ့အကျင့်ပဲ။ ရှောင်တာကို ပါဠိဘာ သာဖြင့်ပြောရင် “ဝိရတီ” လို့ပြောရတယ်။ ဝိရတီဟာ ဝိနဲ့ရတီ နှစ်ပုဒ် ပေါင်း စကားလုံးပဲ။ ရတီက မွေ့ပျော်တာ၊ ဝိ-က ကင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ။ ဘယ်လို မွေ့ပျော် စရာတွေက ကင်းစေရတာလဲ မေးစရာ ရှိတယ်။ မွေ့ပျော်စရာ အကင်းခံရတာတွေက ကမ္မဇအနာ ရောဂါကို ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကို ကင်းစေရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကံ သင်္ခါရတွေဟာ အရှောင်ခံ အကျင့်တွေ ပဲပေါ့။

ဒါကို ပါဠိလိုပြောတော့ ဝိရမိတဗ္ဗဓမ္မတွေလို့ပြောရတာပဲ။ အဲဒါလည်း ဝိရမိတဗ္ဗဟာ ဝိနဲ့ရမိတဗ္ဗ နှစ်ပုဒ်ပေါင်းစကားလုံးပဲ။ ရမိ တဗ္ဗက မွေ့ပျော်ခံတွေပဲ။ ဝိကကင်းတာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ။ မွေ့ ပျော်ခံတွေက ကင်းတာတွေပေါ့။ မွေ့ပျော်ခံတွေဆိုတာ ကံ သင်္ခါရ တွေပဲ။ ကာမကံသင်္ခါရ ကောင်းမကောင်း ကြိုက်ရာ လုပ်ကြသူတွေ ဟာလည်း ကာမကံသင်္ခါရကောင်း မကောင်းတွေမှာ ကာမတဏှာ တွေနဲ့ မွေ့ပျော်နေကြတာပဲ။ ရူပါရူပကံသင်္ခါရကို ကြိုက်ရာလုပ်

ကြသူတွေဟာလည်း ရူပကံသင်္ခါရ အရူပ ကံသင်္ခါရတွေမှာ ရူပတဏှာလို့ခေါ်တဲ့ ဘဝတဏှာ၊ အရူပ တဏှာလို့ခေါ်တဲ့ ဝိဘဝတဏှာတွေနဲ့ မွေ့ပျော်နေကြတာတွေပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီကာမကံ သင်္ခါရတွေ ရူပကံသင်္ခါရ အရူပကံသင်္ခါရ တွေဟာ ကာမ၊ဘဝ၊ဝိဘဝ တဏှာ ရှိသူတွေရဲ့ မွေ့ပျော်ခံတွေပဲ။

ကာမအကုသိုလ်ကံသင်္ခါရမှာ မွေ့ပျော်နေသူတွေကလည်း ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ အကျင့်တွေကျင့်ကြပြီး မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်ကံသင်္ခါရတွေ ဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ် ကံ သင်္ခါရတွေ တိုးတက်ဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကာမအကုသိုလ်ကံ သင်္ခါရကို ပျက်စေတဲ့ ကာမကုသိုလ် ကံသင်္ခါရပျက်ကုန်အောင်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရကို ပျက်စေတဲ့ ကာမ ကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ တွေ မဖြစ်ပေါ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြပြီး ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရတွေပြုကျင့်နိုင်ဖို့ မပြတ်တဲ့ နိုးကြားမှု သတိတွေ အပြည့်ဝ စောင့်ကြည့်ကာ ကာမအကုသိုလ် ကံ သင်္ခါရကျင့်ရာက စိတ်တွေ တခြား မဖြစ်အောင်ထားတဲ့အတွက် ကာမ အကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ ဈာန် ယာဉ်တွေစီးပြီး မြေလျှိုးမိုးပျံလို့ ပြောရလောက်အောင် တန်ခိုး အဘိညာဉ်တွေပေါက်တော့ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရဆိုင်ရာ အသိဉာဏ် ဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်နီတွေ ဉာဏ်နက်တွေ အတွေးအခေါ်တွေမှာ ဝိဇ္ဇာဖြစ် သွားတာပဲ။ အဲဒီဝိဇ္ဇာက အောက်လမ်း ဝိဇ္ဇာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီကာမ အကုသိုလ် ကံသင်္ခါရကျင့်သူဟာ သူကျင့်တဲ့ အဲဒီ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရမှာ မွေ့ပျော်တော့တာပေါ့။

တစ်ခုခုမှာ မွေ့ပျော်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိကြတာပဲ။ မွေ့ပျော်တယ်ဆိုတာ မွေ့ပျော်ခံရတဲ့တစ်ခုခုကိုကျင့်တဲ့ အလေ့အကျင့် လုပ်တာမှာ လုပ်ရတာနဲ့ လုပ်ရခြင်းရဲ့အကြောင်း အသိတစ်ထပ်

တည်း ဖြစ်သွားတာရဲ့ နာမည်ပဲ။ တစ်ခုခုကို လေ့ကျင့်တဲ့အခါ လေ့
ကျင့်ရတာနဲ့ လေ့ကျင့်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ အသိအမြင် တစ်
ထပ်တည်းမဖြစ်ရင် အဲဒီကျင့်ရတာမှာ မပျော်တာဘဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်နေ
ရင် လေ့ကျင့်ရတာဟာ ပျင်းစရာဖြစ်တာပဲ။ ပျင်းတယ်ဆိုတာ လုပ်ရ
ခြင်းရဲ့အကြောင်း အသိအမြင်တစ်ထပ်တည်း မကျတာရဲ့ နာမည်ပဲ။

ဥပမာ ကွန်ပျူတာစာရိုက်သူဟာ ကွန်ပျူတာလက်ကွက်ကို
လက်ကရိုက်ရပေမယ့် လက်က လက်ကွက်မသိဘဲ မျက်စိက
လက်ကွက်သိတာနဲ့ ရိုက်ရရင် စာရိုက်ရတာ ပင်ပန်းပြီး မပျော်ဘူး။
မျက်စိက လက်ကွက်ကြည့်နေဖို့မလိုဘဲ လက်က လက်ကွက်ကို
သိသွားရင် စာရိုက်ရတာ မပင်ပန်းဘဲ ပျော်တာပဲ။ မျက်စိနဲ့ လက်
ကွက်ကိုကြည့်ပြီး စာရိုက်သူဟာ ကွန်ပျူတာစာရိုက်တတ်သူ မဖြစ်
သေးဘဲ လက်က လက်ကွက်ကိုသူ့ဟာသူ ရွေ့လျားပြီး စာရိုက်သူက
စာရိုက်တာနဲ့ စာရိုက်သူ ရောသွားလို့ ပျော်သူဖြစ်တာပဲ။ ဘယ်အလုပ်
မဆိုမှာလည်း အလုပ်နဲ့ လုပ်ရခြင်းဆိုင်ရာ အသိရောသွားသူဟာ
ပျော်သူဖြစ်တာပဲ။ ဒီနှစ်ခု မရောသူဟာ မပျော်သူ ဖြစ်တာဘဲ။ ဘယ်
အလုပ်မျိုးမဆိုမှာလည်း များများလုပ်ရင် အလုပ်နဲ့ အသိမရောဘဲ
မနေကြဘဲ ရောသွားတာချည်းပဲ။

ကာမအကုသိုလ်ကံသင်္ခါရအကျင့်နဲ့ ကာမအကုသိုလ်
ကံသင်္ခါရကို ကျင့်ရခြင်းဆိုင်းရာ အသိအမြင် အတွေးအခေါ် တစ်ထပ်
တည်းဖြစ်သွားသူဟာ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရ ကျင့်ရတာမှာ ပျော်
မွေ့သူပဲ။ အဲဒီပျော်မွေ့မှုပျက်စေချင်ရင် အဲဒီ ပျော်မွေ့တဲ့ အကျင့်ရဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက် အကျင့်ကို များများကျင့် ရမှာပဲ။ ဝိသင်္ခါရဖြစ်တဲ့ ကိုယ်
နှုတ် နှလုံးတွေကျင့်ပြီး အဲဒီအကျင့် ဝိရတီရဲ့ ဝိရမိတဗ္ဗတွေကိုရှောင်ရင်
ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရ ပျက်မှာပဲ။

ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရကျင့်ရင် အဲဒီအကျင့်ကို အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ရင် အဲဒီအကျင့်မှာ ကာမကုသိုလ်ကံလုပ်တဲ့ လုံ့လ၊ သတိ၊ သမာဓိတွေဝင်ပြီး ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ ဈာန်တွေရပြီး ဒီဈာန် တွေက ကာမကုသိုလ် ကံသင်္ခါရတွေဆိုင်ရာ မြေလျှိုး မိုးပျံတန်ခိုး အဘိညာဉ်တွေပေါက်ကာ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရအကျင့်တွေကို ကျင့်ရခြင်းအကြောင်း အသိအမြင်ဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်ပန်းတွေ ဉာဏ် ခရမ်း တွေပေါက်တဲ့ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ အကျင့်စရဏဆိုင်ရာ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်တာပဲ။ ဒီတော့အကျင့်စရဏနဲ့အသိဝိဇ္ဇာ တစ်ထပ်တည်းကျတော့ အဲဒီကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရမှာ မွေ့ပျော်တာပဲ။

ကာမကုသိုလ်ကံနဲ့ ကုသိုလ်ကံသင်္ခါရတွေဟာ အရူးက ကျင့်တဲ့ မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှုပဲ။ လူကောင်းတွေက အရူးက ဆွဲတာ လုတာ ခံရတာပဲ။ မငြိုငြင်ဘူး၊ အရူးက ပေးတာ ကမ်းတာလည်း မနှစ်သက်ဘူး၊ အရူးလုပ်တာတွေချည်း ဖြစ်လို့ပဲ။ လူရဲ့ ပကတိစိတ်နဲ့ လုပ်တာတွေ မဟုတ်လို့ ငြိုငြင်တာ နှစ်သက်တာ မဖြစ်ကြတာဘဲ။ အရူးကယူတာနဲ့ အရူးက ပေးတာကို ငြိုငြင်နိုင်ကြ နှစ်သက်နိုင်ကြ သူတွေဟာ အရူးတွေပဲရှိတယ်။ အရူးက အရူးမှန်း မသိလို့ ငြိုငြင် နိုင်တာ နှစ်သက်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်ကြတာပဲ။

ဒီတော့ ကာမကုသိုလ် ကံသင်္ခါရနဲ့ ကာမကုသိုလ် ကံ သင်္ခါရအကျင့်တွေမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ဉာဏ်ပန်းရောင် ဉာဏ်ခရမ်း ရောင်တွေပေါက်တဲ့ ကာမကံသင်္ခါရ အကျင့်စရဏကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ကာမကံသင်္ခါရ ဝိဇ္ဇာဖြစ်တော့ အဲဒီ ကာမကံတွေမှာ မွေ့လျော်ပျော် တော့တာပဲ။

ကာမကုသိုလ်ကံနဲ့ အကုသိုလ်ကံသင်္ခါရတွေအားလုံးဟာ လောကမညီမညွတ် အောင် လုပ်ဆောင်တဲ့ မမျှတတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ

ဖြစ်လို့ အလုပ်မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီမှာ အသိနဲ့အလုပ် တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပျော်နေတော့ အဲဒီကာမကံ အလုပ်တွေကို အဟုတ်မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေလို့ မသိကြတော့ဘဲ ဟုတ်တယ်ထင်ခံ နေရတာတွေပဲ။

ရူပကံသင်္ခါရနဲ့ အရူပကံသင်္ခါရ အကျင့်တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ကျင့်ကြသူတွေဟာ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတွေနဲ့ အပျော့အမာ အတွန်း အဆွဲ အလှုပ်အငြိမ် အပူအအေး အဲဒါတွေက ဖြစ်စေတဲ့ အဆင်း အသံတွေပေါ့။ ဒီသိစရာတွေပဲသိတဲ့ အကျင့်နဲ့ အဲဒါတွေတောင် ဖြစ်ပြီး ပျက်တာတွေ သိပြီးမရှိနေတာကို သိတဲ့အသိတွေပဲ သိတာကို လေ့ ကျင့်နေကြတာပဲ။ ဒီအကျင့်တွေဟာ ကျင့်စမှာတော့ အကျင့်မှာ မပျော်ဘူး၊ သူတို့သိရာက အသိခံတွေဟာ လွတ်လွတ်သွားတတ်လို့ပဲ။

ဒီလိုလွတ်သွားတာမျိုးဖြစ်ရင် ပြန်သိအောင် သိစရာတွေကို ပြန်ကပ်တာတို့၊ မလွတ်ဘဲနေရင်လည်း ဆထက်မလွတ်အောင် လုံ့လ ထားတာတို့၊ ကာမသိစရာတွေပေါ်ရင် ပျောက်အောင်၊ မပေါ်ရင် ဆက်မပေါ်အောင် လုံ့လတွေထားပြီးကျင့်တော့ ရူပကံသင်္ခါနဲ့ အရူပ ကံသင်္ခါရရဲ့ သိစရာတွေ လက်မလွတ်အောင် ကျင့်လာနိုင်လာတာပဲ။ ဒါလည်း သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်တဲ့ စိတ်တွေလည်း ဆက်လေ့ကျင့် နေရတာပဲ။

ဒီရူပါရူပကံသင်္ခါရတွေရဲ့ သိစရာတွေ ပျောက်ဆုံးဖို့ ဦး တည်နေတဲ့ ကိုယ်အနေ အထား ခံစားမှုအနေအထား စိတ်ကူးအနေ အထား အလုပ်အနေအထားတွေ ဖြစ်နေသလားဆိုတာ သတိထားတဲ့ အကျင့်လည်း ကျင့်ရတာပဲ။ ဒီလိုတွေကျင့်တော့ ရူပါရူပကံသင်္ခါရ တွေရဲ့ သိစရာတွေမှာ သိတဲ့စိတ်တွေ စူးစူးစိုက်စိုက် ဖြစ်ပြီး ရူပကံ သင်္ခါရအတွက် ရူပဈာန်ဝင်တာပဲ။ အရူပကံသင်္ခါရ အတွက် အရူပ

ဈာန်ဝင်တာပဲ။ ဒီဈာန်ဝင်တာတွေဟာ ဈာန်ဝင်သူရဲ့ အလေ့ဝသီ အဖြစ် လုပ်ဖန်များတော့ ရူပါရူပကံသင်္ခါရတွေမှာတော့ မြေလျှိုး မိုးပျံလောက်အောင် အစွမ်းအစတွေဖြစ်ပြီး ရူပါရူပ ကံသင်္ခါရတွေ လုပ်ရခြင်းဆိုင်ရာ အသိတွေပေါက်လာတာပဲ။ ဉာဏ်တွေ ပေါက် တာပေါ့။ ဘာဉာဏ်တွေလည်းဆိုရင်တော့ ဉာဏ်အနီအောက်တို့ ဉာဏ်ခရမ်းလွန်တို့ပဲ။

ရူပါရူပ ကံသင်္ခါရတွေက သိစရာတွေသိအောင်ကျင့်တာ အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်တာတွေဟာ စရဏတွေပဲ။ အဲဒီစရဏတွေ လုပ်တဲ့ အတွက် ဉာဏ်အနီအောက်တွေ ဉာဏ်ခရမ်းလွန်တွေ ပေါက်တာဟာ ရူပါရူပကံသင်္ခါရဝိဇ္ဇာပေါက်တာပဲ။ အကျင့်က စရဏ၊ အသိက ဝိဇ္ဇာပေါ့။ ရူပါရူပကံသင်္ခါရဟာ အကျင့်ရော၊အကျင့်ကို ကျင့်ရခြင်း အကြောင်း အသိရော ပေါက်တော့ ရူပါရူပကံသင်္ခါရဟာ ရူပါရူပ ကံသင်္ခါရလုပ်သူရဲ့ ဥစ္စာဖြစ်တဲ့အထိ ပျော်မွေ့သွားတော့တာပဲ။

ရူပါရူပကံသင်္ခါရတွေရဲ့ သူတို့သိစရာတွေမှာ ပျော်နိုင်ဖို့ အတွက် သူတို့မှာလည်း ရှောင်စရာကိုရှောင်ရတယ်။ အဲဒါက ကာမ သိစရာတွေကို ရှောင်ရတာပဲ။ ကာမသိစရာတွေဟာ သူတို့အတွက် ဝိရမိတဗ္ဗတွေပဲပေါ့။ အရူပကံသင်္ခါရကလည်း သူတို့သိစရာနဲ့ ပျော် နေဖို့ ရှောင်စရာဝိရမိတဗ္ဗကိုရှောင်ရတာပဲ။ အဲဒီဝိရမိတဗ္ဗက ရူပကံ သင်္ခါရက သိရတာရဲ့ သိစရာပဲ။ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရမှာ ပျော်မွေ့ သူရဲ့ ရှောင်စရာဝိရမိတဗ္ဗဟာ ကာမအကုသိုလ်ကံသင်္ခါရက သိစရာ ဒုစရိုက်တွေပဲ။ ကံသင်္ခါရအားလုံးဖြစ်တဲ့ ကာမကံတွေ ရူပါရူပကံတွေ ဟာ သူ့အကျင့်တွေကို ပွားများတာကြောင့် ပေါက်လာတဲ့ အသိဉာဏ် တွေဖြစ်ကြပြီး သူ့ကံနဲ့ သူ့ဉာဏ်တပ်မိပြီး ကံသင်္ခါရကျင့်တာတိုင်း အဲဒီကျင့်တဲ့ ကံသင်္ခါရမှာ ပျော်မွေ့ကြတာပဲ။

ဒီတော့ အဲဒီကံသင်္ခါရကို အကောင်းမထင်ဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်ပြီး နောက်ကံ သင်္ခါရတစ်ခုပြောင်းဖို့ အခက်အခဲရှိတာပဲ။ လောက ဥပမာ တင်ကြည့်ရင် လူတွေဟာ ကိုယ်အနေကြာရာမှာ ပျော်သလိုပဲ၊ တောမှာနေသူက တောမှာပျော်၊ တောင်ပေါ်နေသူက တောင်ပေါ် မှာပျော်၊ မြို့မှာနေသူက မြို့မှာပျော်တာမျိုးပဲ။ အခု ကမ္မဇအနာ ရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းလမ်းဖြစ်တဲ့ “ဝိသင်္ခါရအကျင့်”ကို ကျင့် တော့မယ်ဆိုတော့ ကံသင်္ခါရ အားလုံးဟာ ပျော်မွေ့စရာမဟုတ်တဲ့ “ဝိရမိတဗ္ဗ” ဖြစ်ပုံ အသိတွေကို ကျင့်ရတော့မယ်။

ကာမကံသင်္ခါရတွေလည်း လူလောက လူတွေကို စိတ်ဝမ်း တွေကွဲ မညီမညွတ်တွေ ဖြစ်အောင်ဖန်တီးတဲ့အကျင့်အဖြစ် စက်ဆုပ် ရွံရှာ နှလုံးနာရမယ်။ ရူပါရူပကံသင်္ခါရတွေကိုလည်း လူတွေရဲ့မျက်စိ တွေ မကန်းဘဲနဲ့ မမြင်သူဖြစ်အောင်လုပ်မှု၊ မထိုင်းဘဲနဲ့ မကြားအောင် မဆွံ့မအ မထုံမထိုင်းဘဲ မတွေ့ထိ မသိမြင်အောင် လူကို လူစဉ်မမီ အောင် ဖန်တီးတဲ့အကျင့်ပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လျက် လူတွေက ဒီကံသင်္ခါရ အားလုံးဖြစ်တဲ့ ကာမအကုသိုလ်ကံ ကာမကုသိုလ်ကံ ရူပကုသိုလ်ကံ အရူပကုသိုလ် ကံတွေထဲက တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို ဘာကြောင့်ကျင့် နေရတာလဲ မေးစရာပဲ။ အဖြေက ဒီကံသင်္ခါရတွေလုပ်လို့ လူလောက မှာ ဖြစ်လာမယ့်အဖြစ်တွေကို မဝေဖန်မိတာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဒီကံသင်္ခါရ တွေက ပြုသူဖြစ်တဲ့ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးမှာကိုလည်း မဝေဖန်မိတာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့် ဒီကံသင်္ခါရ အမျိုးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးကို ကျင့်မိကြတယ်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီကံသင်္ခါရတွေအားလုံးဟာ ပြုသူကို ပျက်စီးစေတာကို မဝေဖန်နိုင်တာဖြစ်ဖို့ သင့်ပေမယ့် အပြစ်ရတဲ့ လူလောက အကျိုး နည်းမှုတွေ မဝေဖန်မိတာက ဖြစ်ဖို့မသင့်သလို ဖြစ်တယ်လို့ တွေ့ရ

စရာရှိတယ်။ ကာမအကုသိုလ်ကံသင်္ခါရတွေဟာ အပြုခံရသူမှာ နစ်နာမှု ဖြစ်တာ အထင်အရှားပဲ။ ဒီအဖြစ်သိဖို့ဝေဖန်နေစရာ မလိုသလိုဘဲ။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ကံသင်္ခါရ ပြုသူအမြင်မှာ ပြုသူဖြစ်တဲ့ သူကောင်းစားမှာ မြင်တာက လက်ဦးဖြစ်နေတော့ အပြုခံရသူ နစ်နာမှုကို မဝေဖန်နိုင်တော့တာဘဲ။ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရပြုသူဟာ သူကောင်းစားဖို့ အမြင်က လက်ဦးနေတယ်ဆိုရင် ကာမကုသိုလ် ကံသင်္ခါရပြုသူကတော့ သူများတွေ ကောင်းစားအောင် လုပ်နေသူပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်လို အပြစ်မြင်အောင် ဝေဖန်ရမှာလဲ မေးစရာပဲ။ အဖြေက ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရပြုသူတွေလည်း ကိုယ်ကောင်းစားဖို့ အမြင်နဲ့ပြုတာပဲ။ သူဟာ သူများကောင်းဖို့ လုပ်နေတာဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ မြင်တဲ့ သူများကောင်းဖို့ဆိုတာဟာ ကိုယ်ကောင်း ဖို့မြင်တာရဲ့ အောက်မှာပဲရှိတယ်။

ဒါကိုပုံပေါ်အောင် ဝေဖန်ကြည့်ရမယ်။ သူများကောင်းအောင်လုပ်တာကို လူ့လောကကြီးက အားပေးကြတယ်။ လုပ်ချင်လာအောင် ကုသိုလ်ရတယ်လို့ ချီးမွမ်းထောမနာ တွေလုပ်ကြတယ်။ ပြောသူရော အပြောခံရသူပါနှစ်ဦးက အဲဒီရတဲ့ ကုသိုလ်ဆိုတာ သိကြတယ်လို့တော့ မဟုတ်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကုသိုလ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ မဟုတ်တဲ့ ကောင်းတာမျိုးကိုရကြတာ လက်တွေ့သိကြတယ်။ အဲဒီရတာက လူတွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ မျက်နှာတွေပဲ။ လူ့လောကမှာ လူတွေရဲ့ မျက်နှာရတာလောက် ကြည်နူး ဝမ်းသာရတာမျိုးဟာ မရှိသလောက် ရှားတာပဲ။ မျက်နှာရှိသူဟာ လုပ်ချင်တာအောင်မြင်တာပဲ။

ဒီတော့ လူအလိုချင်ဆုံးအရာဟာ လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေပဲ။ ကာမကုသိုလ်ကံ ကျင့်သူကို လူတွေကမျက်နှာသာ ပေးကြတယ်။ လူစုလူဝေးအလယ်မှာ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကာမ ကုသိုလ်ကံသင်္ခါရကို ဝမ်းမြောက်

စကားတွေ ပြောတာခံရပြီး ဝိုင်းဝန်းကာ ကောင်းချီးပေးတာလည်းခံရတယ်။ ဒါတွေဟာ သာယာတဲ့မျက်နှာသာပေးတာတွေ ခံရတာပဲပေါ့။

ကာမကံသင်္ခါရ ကုသိုလ်ကိုပြုသူက သူများကို လုပ်ကိုင်ပေးရတာထက် သူရတဲ့ မျက်နှာသာတွေကပိုလွန်တာပဲ။ ဒီတော့ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ ကျင့်ကြသူတွေဟာ အကျင့်ခံရသူတွေအတွက် အမြင်ထက် ကျင့်သူကိုယ်တိုင်အတွက် အမြင်နဲ့ ကျင့်တာပဲ။ ဒါကြောင့်ကာမကံသင်္ခါရပြုသူတွေဟာ လူသိရှင်ကြား ပြုတတ် ကြတယ်။ ဒါကိုတချို့က မလိုလားကြဘူး။ အဲဒီသူတွေက ပြောတယ်။ လက်တစ်ဖက် လုပ်တဲ့ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရကို ကျန်လက်တစ်ဖက်က မသိအောင်လုပ်ဖို့ဘဲ။ ဒါလည်း မျက်နှာသာ ရဖို့ပါပဲ။ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရလုပ်သူဟာ လူတွေ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ လုပ်ပေမယ့် လူတွေသိကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကာမကုသိုလ် ကံသင်္ခါရကို ဆိတ်ကွယ်ရာမှာလုပ်တာ အသိခံရတော့ပိုပြီး မျက်နှာသာရတာပဲ။ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာပြုတဲ့ ကုသိုလ် ကံသင်္ခါရက မများလှပေမယ့် အများအပြား ရှိနိုင်တယ်လို့ ဖြည့်တွေးပြီး မျက်နှာသာတွေ ပိုရတာပဲ။ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရလုပ်တာရဲ့ ပင်မရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကိုယ်ရဖို့ မဟုတ်သလို ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်က ကိုယ်ရဖို့ပဲ။ ဒီတော့ ကာမကုသိုလ်ကံတွေပြုကြတာပဲ။

ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရဟာ ပြုသူအကျိုးရဖို့ မျှော်ကိုးပြီး ကျင့်ပေမယ့် လောကလည်း အကျိုးဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမလိုရှိတယ်။ တကယ်တော့ လူ့လောကကို အကျိုးဖြစ်စေတာ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒါကိုဝေဖန်ကြည့်ရမယ်။ လောကမှာ လူတွေဟာ လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ချောင်း ခေါင်းတစ်လုံး ပါသူတွေချည်းပဲ။ အနည်းအပါး ချို့တဲ့သူကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။ လက်ခြေ ခေါင်းတွေ ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးတဲ့ နုနယ်သူ မဟုတ်သူတွေကို သူတို့အားနဲ့ သူတို့

ရပ်တည်စေသင့်ကြတယ်။ မရပ်တည်တတ်ကြရင် ရပ်တည်တတ်အောင် ညွှန်ပြပေးသင့်ကြတယ်။ သူတို့မှာ လိုတာရှိရင် သူတို့မှာ ရှိတဲ့ပိုတာနဲ့ ဖလှယ်ယူတာမျိုး လုပ်ကြမှာပဲ။ ဒါဟာ လူ့လောကရဲ့ အစဉ်အလာ နိယာမပဲ။ ဒီနိယာမဟာ လူ့လောကရဲ့မျှတတဲ့နိယာမပဲ။ ဒီနိယာမဟာ လူ့လောကမှာ အပေါ်စီးလက် အောက်လက်တွေ မရှိစေတဲ့ နိယာမဘဲ။

ဒါကြောင့် လူတစ်ဦးက လူတစ်ဦးကို ကြောက်ရတာလည်း မရှိ၊ အားနာရတာလည်း မရှိ၊ တွယ်တာရတာလည်းမရှိ၊ မျှော်လင့်အားကိုးရတာလည်းမရှိဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးနိုင်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ နိယာမပဲ။ ကာမကုသိုလ် ကံသင်္ခါရဟာ ပြုသူက သူကောင်းစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြုတာဖြစ်တဲ့အတွက် အပြုခံရသူတွေကို ဖရိုဖရဲလွင့်ကြကုန်စေကြတာတွေပဲ။ ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရဟာ နောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်ပျက်ချက်တွေကို ဝေဖန်ကြည့်ရင် ကုသိုလ်ကံ သင်္ခါရအပြုခံရသူတွေကို ဝယ်ယူလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှား တွေ့ရမှာဖြစ်တယ်။ အနည်းဆုံးပြောရင် ကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ အပြုခံရသူတွေဟာ ပြုသူရဲ့ လူတွေဖြစ်ကုန်ကြတာချည်းပဲ။

ကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ အပြုခံရသူတွေဟာ ပြုသူကို ချစ်ရတယ်၊ ကြောက်ရတယ်၊ တွယ်တာရတယ်၊ မြတ်နိုးရတယ်၊ အားကိုးရတယ်၊ မျှော်လင့်ရတယ်၊ ဩဇာခံရတယ်၊ ကုသိုလ်ကံသင်္ခါရတွေ ပြုသူကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်ကြောက်ရွံ့၊ ဩဇာခံသူနဲ့ အဲဒီလို မဟုတ်သူတွေကို အတူတကွ တသားတည်းမမြင်နိုင်ဘဲ ခွဲခြားမြင်တာတွေလုပ်ရတော့တာပဲ။ ဒီတော့ လူတွေမှာ အုပ်စုတွေ ကွဲကြရတယ်။ မမျှမတတွေဖြစ်ပြီး မငြိမ်းမချမ်းတွေဖြစ်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရဟာ လူတွေကို အပြုခံရသူနဲ့ ပြုတဲ့သူအဖြစ်

မတူညီတဲ့ အတန်းအစားကို မွေးဖွားပေးတဲ့ ငြိမ်းချမ်းဖို့အတွက် အဟုတ်မဟုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းအကျင့်ပဲ။ အဲဒါကို ကျင့်သူ ကိုယ်တိုင် ကိုလည်း ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ စွဲကပ်မှုဒဏ် ခံစားရပြီး ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရ လုပ်ပြီး လူတွေကို သူဖန်တီးတာအောက်မှာ ရှိတဲ့လူတွေဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ သူ့တစ် ကိုယ်လုံးမှာ ရှိတာတွေက သိတာတွေဖြစ်တော့တဲ့အထိ ဝဋ်လိုက်ခံရ သူဖြစ်ပြီး ကာမကုသိုလ်ကံသင်္ခါရကို မဝေဖန် နိုင်သူအဖြစ် ခံရတာပဲ။

ရူပကုသိုလ်ကံသင်္ခါရနဲ့ အရူပကုသိုလ်ကံသင်္ခါရတွေက မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်စရာ ဘယ်လိုမဖြစ်တာလဲဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ။ မကန်းဘဲ မမြင်တာ၊ မထိုင်းဘဲ မကြားတာ၊ မဆွံ့မအမထုံဘဲ မတွေ့၊ မသိတာတွေဟာ မလိုလား မပျော်ပိုက်စရာတွေဘဲ။ ဝန်းကျင်က သိစရာတွေကို မသိတာတွေဟာ လူဖြစ်ရှုံးနေတာတွေပဲ။ ဒါတွေဟာ ဝေဖန်မိနေစရာမလိုဘဲ သိရမှာတွေဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီရူပကံသင်္ခါရ အရူပကံသင်္ခါရတွေမှာ ပျော်ပိုက် နေတာဟာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ မေးစရာပဲ။ အဖြေက ဒီရူပါရူပကံ သင်္ခါရ ကျင့်ကြသူတွေဟာ ကာမကံသင်္ခါရတွေကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီး ကျင့်ကြတာဖြစ်လို့ ကာမသိစရာတွေက လွတ်နေတဲ့ သိ စရာဖြစ်တဲ့ အပျော့အမာ အတွန်းအဆွဲ အလှုပ်အငြိမ် အပူအအေးစတဲ့ ဓာတ်သဘာဝတွေ သိစရာမှာ ဘေးရန်ကင်းတဲ့ သိစရာအဖြစ် ပျော်မွေ့ ကြတာပဲ။ ဒီသူတွေဟာ ကာမ ကောင်း မကောင်း ကံသင်္ခါရတွေ ကြောက်လို့ ပြေးပေါက်မှားတဲ့ သူတွေပဲ။ ကျားကြောက်လို့ အရှင်ကြီး ကိုးကာမှ အရှင်ကြီးက ကျားထက် ဆိုးနေတာကို မသိနိုင်သူတွေဘဲ။

ရူပါရူပကံသင်္ခါရတွေဟာ ကျင့်သူကို မမြင်မကန်း၊ မကြား မပင်း၊ မတွေ့မသိ၊ မဆွံ့ မအတဲ့အဖြစ် ရောက်စေတဲ့ အကျင့်တွေပဲ။

လက်နှစ်ဖက်ခြေနှစ်ချောင်း ခေါင်းတစ်လုံးရှိသူဖြစ်ပေမယ့် သူများ
 တွေလို ကိုယ်ဟာကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ စားဝတ်နေရေးတွေ ဖြစ်အောင်
 မလုပ်နိုင်ဘဲ သူများကိုမှီခိုရသူ ဖြစ်စေတာတွေပဲ။ သူတို့ဟာ သူတို့
 အကျင့်တွေကို ကျင့်လို့ မြေလျှိုးမိုးပျံတဲ့ အသိတွေရပြီး ပျော်နေကြပေ
 မယ့် သူတို့ရဲ့ အဲဒီအကျင့်တွေဟာ လုပ်နိုင်ပေတယ်လို့ အံ့ဩစရာတွေ
 ကို လူတွေကိုဖြစ်စေရုံထက် မပိုတာဘဲ၊ တကယ့်လူ့ကိစ္စဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်
 ဟာကိုယ်ရပ်တည်ရှင်သန်ဖို့ကတော့ လူတွေကို အားကိုးနေရသူတွေပဲ။
 သူတို့ အကျင့်က လူတွေကို ဘာမှအလုပ် အကျွေး မလုပ်နိုင်ရုံမျှမက
 လူတွေကို အံ့ ဖွယ်သူရဲဖြစ်အောင် ပြုပြီး အမြင်မှားတွေ
 ဖြစ်စေတာတွေပဲ။

ဒီရူပါရူပကသင်္ခါရကျင့်လို့ တန်ခိုးပြနိုင်သူတစ်ဦး ဟိုဖက်
 နားခေတ်က ကမ္ဘာကျော်အောင် ပေါ်ခဲ့သူတစ်ယောက် အိန္ဒိယမှာ
 ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အမည်က “ဆိုင်းဘာဘာ”လို့ပဲ။ သူဟာ လူတွေ
 အံ့လောက်တာတွေ အမျိုးမျိုးကို ထမင်းစားရသောက်လို လွယ်လွယ်
 ကူကူ အကြိမ်မရေတွက်နိုင်အောင် ပြခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှာ နှမ်းဘတ်
 ကျောက်ခဲကို မြှောက်ပြီး ပြန်ကျလာတဲ့အခါ သကြားခဲ ဖြစ်နေတာကို
 အနောက်ကပညာရှင်တစ်ဦးကို ပြတယ်။ ပညာရှင်က စမ်းကြည့်တော့
 တကယ်ဖြစ်တာတွေရပြီး သူ့ကိုပြန်ပြောတယ်။ အိန္ဒိယမှာ ဒီလို
 ကျောက်တွေ အများအပြားရှိတယ်။ ဒါတွေကို သကြားဖြစ်အောင်
 လုပ်ပြီး အိန္ဒိယပို့ကုန်အဖြစ်ပို့ရင် အိန္ဒိယဆင်းရဲပျောက်ဖို့ အထောက်
 အကူပဲ။ ဒီတော့ အဲဒါလုပ်ပါလို့ပဲ။ ဆိုင်ဘာဘာက ပြန်ပြောတယ်။
 ဒါက ပျော်စရာကစားပြတာပဲ။ သဘာဝတရားတွေကို ပျက်ကုန်အောင်
 မလုပ်ရဘူးဆိုတာမျိုးပဲ။ ဆိုင်ဘာဘာက လူတွေအတွက် ဘာမှ လုပ်မ
 ပေးနိုင်ပေမယ့် လူတွေကတော့ ဆိုင်ဘာဘာ စားဖို့ဝတ်ဖို့ နေဖို့တွေ

ပေးနေရတာပဲ။ သူ့အကျင့်ကို လူတွေအား ကျစေတာပဲ ပေးသွားပြီး လူ့လောကကို ပျက်စီးမှုအမွေချန်ခဲ့တာ လုပ်သွားသူပဲ။

ရူပကံသင်္ခါရကျင့်သူတွေဟာ ဓာတ်သဘာဝတွေကို အမှန်တရားတွေလို့ မှတ်ထင်ပြီး အရူပကံသင်္ခါရ ကျင့်သူတွေကတော့ အဲဒီရုပ်သဘာဝ မရှိရာဟာ အမှန်တရားလို့ မှတ်ထင်တယ်။ သူတို့အမှန်တရားလို့ မှတ်ထင်တာတွေဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောရပေမယ့် အဲဒီ အမှန်တရားက ဘာဖြစ်ဖို့အတွက် အမှန်တရားလဲဆိုတာတော့ သူတို့မှန်အောင် မပြောနိုင်ကြဘူး။ သူတို့ပြောကြတာက ကာမ ကံသင်္ခါရနဲ့ ရူပကံသင်္ခါရတွေကပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေကလွတ်ရာဖြစ်လို့ အမှန်တရားဆိုတာမျိုးပဲ။ သူတို့ပြောတာ မမှန်ဘူး။ မောင်းထောင်းနေရလို့ ရေခပ်ရတာက လွတ်တာမျိုးဟာ တကယ်လွတ်တာ မဟုတ်လို့ဘဲ။

ဘာမှမရှိတော့ ဒုက္ခပေးမှာတွေမရှိတာ မမှန်ဘူးလား ပြောစရာရှိတယ်။ ဘာမှမရှိ တာကို အမြဲရှိနေအောင် မတတ်နိုင်ကြဘူး။ တတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် စားဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေး အကူတွေ ဘယ်လုပ်တော့မှာလဲ။ ဘာမှမရှိဘူး သိပေမယ့် အသိနဲ့အညီ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိအောင် မနေကြတာကြည့်ပြီးသိနိုင်တာပဲ။ သူတို့ သေပြီးရင် ဗြဟ္မာ အဖြစ် အသက်ရှည်တာ ကမ္ဘာများစွာနဲ့ နေရမယ်လို့လည်း ထင်ကြတယ်။ ဒီအသိဟာ ထင်သာမြင်သာမရှိတဲ့ **“အသန္နိဋ္ဌိက”** အသိတွေပဲ။ ဒါကို ဘယ်လိုယုံရမလဲ။ ယုံဖို့အတွက်ချဉ်းစရာ ဘာရှိလို့လဲ။ မချဉ်ဘဲ ယုံရင် မျက်ကန်းအယုံ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ သေပြီးရင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး ယုံသူလည်း ယုံကြတယ်။ ဒါလည်း ချဉ်းတွက်စရာ ဘာရှိလို့လဲ။ ချဉ်းတွက်စရာ မရှိဘဲယုံတာဟာ ထင်သာ မြင်သာမရှိတဲ့ **“အသိန္နိဋ္ဌိက”** အသိတွေပဲ။ အသန္နိဋ္ဌိကဟာ ရာဇ၊စောရတွေလိုပဲ လွတ်အောင်

ရှောင် ရမှာတွေမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အသန္တိဋ္ဌိကဟာ လူတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် ခလုတ်ဆူးညှောင့် **“ခါဏု၊ ကဏ္ဍက”** တွေ ထောင်ထားခဲ့တာတွေ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။

ဒီကံသင်္ခါရတွေဟာ လူများစုအနေနဲ့ ကာမအကုသိုလ် ကံသင်္ခါရကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ကံသင်္ခါရတွေကို ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ပွားများကြတာနဲ့ ပွားများနိုင်အောင် ဆော်သြကြတာတွေ လုပ်နေကြတာ ခံနေကြရတယ်။ ဒီကံသင်္ခါရတွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရပြီး အသိအမှောင်ကျခံရလို့ မိုက်မဲသူတွေလုပ်ကြတဲ့ အဟုတ်မဟုတ်တဲ့ လွန်ကျူးမှုတွေဖြစ်ကြောင်း ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ဖို့ လက်ဦးဖော်ခဲ့သူက အတိအလင်း ညွှန်ပြခဲ့တာပဲ။

ဒီညွှန်ပြချက်ကို တေးသီချင်းလုပ်ပြီး ဆိုကနေကြတယ်။ ကာမအကုသိုလ်ကံသင်္ခါရပဲ လွန်ကျူးတာဖြစ်တယ်။ ကျန်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေက လွန်ကျူးမှု မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေ မလုပ်ရင် မလုပ်ကောင်းဘူးပြောရင် ပြောသူဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပဲ၊ အဲဒါမယုံတာဟာ ဝိစိကိစ္ဆာပဲ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမှပေါ့ပေါ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူချွတ်လို့မှ မရတဲ့ **“နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ”** ပဲလို့ အပြတ်နှိပ်ကွပ်ကြတာ ခံရတာပဲ။

ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ဝိသင်္ခါရဖြစ်တဲ့ ကိုယ်အပြုအမူ နှုတ်အပြောအဆို စိတ်အနေ အထားဆိုတာ ဦးချိုနဲ့လား မေးကြမယ့်သူတွေဖြစ်လို့ပဲ၊ ဝိသင်္ခါရ ငြိမ်းချမ်းရေးငှက် မသိတော့ သင်္ခါရ ဆက်ရက်ကို ငြိမ်းချမ်းရေး ချိုးငှက်ထင်ကြတာပဲ။ ကမ္မဇအနာ ရောဂါကို လက်ဦးဖော်ထုတ်ခဲ့သူအနေနဲ့ ဖော်ထုတ်ရခြင်းရဲ့ ပန်းတိုင်ဟာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ၊ အဲဒီငြိမ်းရေးကို အရောက်သွားတဲ့လမ်းလည်း တစ်ကြောင်း

တည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ကံသင်္ခါရတွေကကင်းရာ ဝိသင်္ခါရကျင့်ပြီး ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေကို ငြီးငွေ့ပျင်းမုန်းစေတဲ့ အကျင့်နဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကလွတ်လပ်ရာ ဝိသင်္ခါရ အမြင်ရှင်းတဲ့ အကျင့်တွေပဲ။

ဝိသင်္ခါရဆိုတာ ကံသင်္ခါရတွေကိုရှောင်တဲ့ ဝိရတီရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဝိသင်္ခါရဖြစ်တဲ့ ဝိရတီအကျင့်သန်လာရင် ကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေကို ကံသင်္ခါရရဲ့ ဆိုးဝါးချက်တွေ အဖြစ် မြင်ပြီးကံသင်္ခါရကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ နှလုံးနာစေတဲ့ အကျင့်ပဲ။ ဒီအကျင့် ရင့်သန်လာရင် ကံသင်္ခါရတွေဟာ ကိုယ့်ဟာ မဟုတ်တာ ကိုယ်မဟုတ်တာ ကိုယ့်ကိုယ်အတ္တ အနှစ်သာရ မဟုတ်တာသိတဲ့ အသိဉာဏ်ပေါက်တဲ့အကျင့်ပဲ။ ဒီအကျင့် “လေ့ကျင့်ရမှု” သုံးသွယ် ပါတဲ့လမ်းဟာ အဲဒီကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ သွား သူသိတဲ့အသိဟာလည်း တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ ပျက်စီးတဲ့၊ ဆိုးဝါးတဲ့၊ အနှစ်မဲ့တဲ့ အရာအဖြစ် သိတာပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါသိသူ ပယ်ရမယ့်အရာလည်း တစ်ခုပဲ ရှိ တယ်။ အဲဒါက ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ အဲဒါတွေလုပ်ဖို့ သိနေတဲ့ အသိမှား တွေပဲ။ ရှောင်စရာကံသင်္ခါရတွေကို ရှောင်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါး ရပ်တည်တဲ့အကျင့်ဟာ **“ဝိရတီအကျင့်”**ဒါမှ မဟုတ် **“ဝိသင်္ခါရ အကျင့်”**ပဲ။ ဒီအကျင့်ဟာ ကံသင်္ခါရတွေကို တဒဂံပဲ ရှောင်နိုင်တာ ဖြစ်တဲ့ အကျင့်လို့ ပြောရတယ်။

ဒီထက်ကံသင်္ခါရတွေရှောင်တဲ့ ဝိရတီ၊ဝိသင်္ခါရအကျင့်မှာ ပုံပိုးတဲ့ စိတ်တွေထားရမှာပဲ။ ဒါမှကံသင်္ခါရတွေကို ကွာသွားအောင် ခွါနိုင်တဲ့အထိရှောင်နိုင်မှာပဲ။ အဲဒါဘယ်လို ပုံပိုးတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ

ထားမလဲ။ ကံသင်္ခါရတစ်ခုခုကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေဟာ “ငါ့ဟာ၊ ငါ၊ ငါ့ကိုယ်အတ္တတွေပဲ” ဆိုတဲ့ အသိအမှတ် အမြင်တွေ မှားကြတာတွေပဲ။

ကံသင်္ခါရဆိုတာ တွေဟာ ပမာဏမှန်နဲ့ကင်းပြီး အဟုတ်မဟုတ်တာတွေကို အဟုတ်လုပ်ထားတာတွေပဲ။ ဒါတွေက ဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေဟာ “ငါ့ဟာ၊ ငါ၊ ငါ့ကိုယ် အတ္တ” လို့အသိတွေ အမှတ်တွေ အမြင်တွေ မှားကြတာ တွေပဲ။ အဟုတ်မဟုတ်တာတွေကို ငါ့ဟာလို့သိရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါလို့မှတ်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကိုယ်အတ္တလို့ ယူရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအသိအမှတ် အယူတွေကို ကံသင်္ခါရတွေကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေမှာ စွဲတဲ့အစွဲတွေလို့ ပြောရတာပဲ။ ဒီအသိအမှတ် အယူတွေဟာ အဖြစ်ခံရသူကို အစွဲဝင်စေတယ်။ အဲဒီလူမှာရှိတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဦးနှောက်တွေကို ပျက်စေလို့ပဲ။ အဲဒီမျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်တွေဟာ ကိုယ့် ကိုယ် အတ္တမဟုတ်တာတွေဘဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဖြစ်နေရင် ပယ်ပျောက်သွားအောင် အားထုတ်ရမယ်။ မဖြစ်သေးရင်လည်း မဖြစ်လာအောင် အားထုတ် ရမယ်။ ကံသင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါ ကင်းနေတာမဖြစ်ရင် ကင်းအောင်နဲ့ ကင်းနေရင် ဆထက်လွန်ပြီး ကင်းနေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်တာတွေ လုပ်ရမှာပဲ။

ပြီးတော့ သတိတရားလည်း လက်ကိုင်ထားရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်ခံစားချက် ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်တွေတိုင်းမှာ သတိထားရမယ်။ အဲဒီ သတိထားရမယ့် နေရာတွေက ကံသင်္ခါရတစ်ခုခု ပြုပြီးတဲ့အခါ အဲဒီသတိထားရမယ့်နေရာတွေအဖြစ် ဖြစ်တည်ကျန်ခဲ့လို့ပဲ။ ကမ္မဇနွှာတွေပေါ့။ ဒါကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းကတော့ အဲဒါတွေဟာ ငါ့ဟာ

ဖြစ်တယ်၊ ငါ၊ ငါ့ကိုယ် အတ္တတွေဖြစ်တယ်လို့ အစွဲတွေရဲ့ အစွဲခံရတဲ့ ခန္ဓာတွေဖြစ်လို့ပဲ။ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာဟာ ကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေတဲ့ ခန္ဓာတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ကမ္မဇခန္ဓာတွေပဲပေါ့။

အဲဒီ ကမ္မဇခန္ဓာတွေထဲမှာ ရုပ်တွေလည်းပါတယ်။ ခံစားမှု မှတ်သားမှု တုံ့ပြန်မှု သိမှုတွေလည်းပါကြတယ်။ စုစုပေါင်း ခန္ဓာ ငါးပါးပဲ။ အဲဒါကို ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီကမ္မဇ ခန္ဓာတွေဟာ ကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေလိုက်တာတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ဝိသင်္ခါရတွေမကျင့်သူက ကံသင်္ခါရတွေ ဖြစ်စေလိုက်တာတွေလို့ မသိဘူး။ ဒီလို မသိရခြင်း အကြောင်းကတော့ ကံသင်္ခါရတွေကို ပြုလုပ်လိုက်တာကိုပင် ကံသင်္ခါရတွေလို့ မသိကြလို့ဘဲ။ ဒီလိုမသိရင် ကံသင်္ခါရတွေကို ဘယ်လိုသိကြလို့လဲ မေးစရာပဲ။ အဖြေက ငါလုပ် လိုက်တာတွေလို့ သိနေကြလို့ပဲ။ သူထင်သလို တကယ်ပဲ ကံသင်္ခါရကို သူက လုပ်လိုက်တာဆိုရင် အဲဒီလုပ်ချက်ဟာ ကံသင်္ခါရ မဟုတ်တဲ့ ဟာဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါက သိနေတဲ့အသိက ဖြစ်စေလိုက်တာဖြစ် လို့ ကံသင်္ခါရဖြစ်တာပဲ။

ဒီတော့ ကမ္မဇခန္ဓာတွေဟာ ကံသင်္ခါရကဖြစ်စေတဲ့ ခန္ဓာ တွေလို့ မသိပြန်တာဘဲ။ ဘယ်လိုသိလို့လဲမေးစရာပဲ။ အဖြေက ကိုယ် လုပ်လို့ဖြစ်တာ ကိုယ့်ခန္ဓာပေါ့လို့ သိတာပဲ။ ကိုယ်က လူဆိုတော့ ကံသင်္ခါရတွေလုပ်လို့ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာဟာ လူခန္ဓာလို့ သိတော့တာပဲ။ ဒါသိဖို့ ကံသင်္ခါရတွေကို ရှောင်တဲ့ကိုယ်နှုတ်နှလုံး ဝိရတီအကျင့် ဝိသင်္ခါရတွေကို ကျင့်ဖန်များမှ ဝိရမိတဗ္ဗဖြစ်တဲ့ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ ဝိရတီ ဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရတွေရဲ့ ခြားနားချက်ကိုသိပြီး ကမ္မဇခန္ဓာတွေကို သိလာ တာပဲ။ ဝိရမိတဗ္ဗဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကို ရှောင်တဲ့ဝိရတီ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးအကျင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရကိုကျင့်ရင် သင်္ခါရနဲ့ဝိသင်္ခါရ မခွဲနိုင်

သလို ကမ္မဇေန္တာနဲ့ လူ့ခန္ဓာလည်း မခွဲနိုင်တာဘဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို လူတွေက ကိုယ့်ခန္ဓာတွေလို့ ထင်မှတ်နေကြတာဟာ ဝိသင်္ခါရအကျင့်ကို မကျင့်ကြရုံမျှမက ဝိသင်္ခါရအကျင့်ဆိုတာကို မသိကြလိုဘဲ၊ ဝိသင်္ခါရ အကျင့်ဆိုတာ ဝိရတီ သီလအကျင့်တွေပဲ၊ ဒီအကျင့်ဟာ ဝိရမိတဗ္ဗဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ ရှောင်ရတဲ့ အကျင့်ဖြစ်လို့ ဒီဝိရတီသီလကို ဝိသင်္ခါရ အကျင့်လို့ပြောရတာပဲ။

ဒီနေရာ ပါဠိဝေါဟာရတွေ တော်တော်များများ ပြောနေရလို့ ဦးနှောက်ရှုပ်သွားတာ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ လူဟာ မသိတာတစ်ခုကို ဦးနှောက်ထဲထည့်လိုက်ရင် ဦးနှောက်က အဲဒါကိုမဖတ်ဘူး၊ ဒီပါဠိဝေါဟာရတွေလည်း ဦးနှောက်က မဖတ်ဘဲ ငြီးငွေ့သွားစရာဖြစ်တယ်၊ ဒီစကားလုံးတွေက သုံးမှပဲဖြစ်မှာမို့ သုံးလိုက်ရတာပဲ၊ **“ကံသင်္ခါရရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟာ ဝိသင်္ခါရပဲ၊ ဝိရတီတဗ္ဗရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟာ ဝိရမိတဗ္ဗပဲ၊ ဒီတော့ ဝိရတီနဲ့ဝိသင်္ခါရ၊ ဝိရမိတဗ္ဗနဲ့ ကံသင်္ခါရ အရတွေဟာ တူကြတာတွေ”**လို့ မှတ်ပေးဖို့ပဲ။

ဝိရတီဟာ ဝိသင်္ခါရဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဝိရမိတဗ္ဗဟာ ကံသင်္ခါရဖြစ်ကြောင်းကို သိဖို့တော့ သိသူဆရာရဲ့ပြချက် ယူရမှာပဲ၊ ဆရာက ကံသင်္ခါရတွေဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာတွေလို့ ပြမှာပဲ၊ အဲဒီကံသင်္ခါရတွေ ရှောင်စရာဝိရမိတဗ္ဗတွေပဲ၊ ဒါရှောင်တာ ဝိရတီကျင့်တာပဲ၊ ဒီအကျင့်ဟာ ဝိသင်္ခါရအကျင့်ပဲ၊ ဒီလိုသိအောင် စိတ်သွင်းပြီးသူက ဝိသင်္ခါရ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး၊အကျင့်တွေ ကျင့်တာပဲ၊ အဲဒါ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ရောက်ကြောင်းအကျင့်သီလပဲ။

ဒီသီလဟာ လူတွေခံယူနေတဲ့ ငါးပါးသီလနဲ့အတူလို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ငါးပါးသီလဟာ ဂရုဓမ္မသီလပဲ၊ ဗမာလိုဆိုရင် အလေးအနက်ဆောင်စရာ သီလပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသီလကို လူတွေ

မဆောင်နိုင်ကြဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ အမြင်မှန်နဲ့ မဆောင်နိုင် ကြလို့ ဘဲ၊ ဒီငါးပါးကို ဆောင်ကြတာက အမြင်မှားနဲ့ပဲ ဆောင်ကြတယ်၊ ငါးပါးသီလ ယူတဲ့အခါ ဒီငါးပါးရှောင်တာကို ဆောင်ပါမယ်လို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကမ္မဇအနာရောဂါကို လက်ဦး ဖော်ထုတ်သူနဲ့ သူ့သဘောတရားတွေ အဲဒါတွေကို ဖြန့်ဝေတဲ့ သမဂ္ဂ ကို ဆည်းကပ်သူအဖြစ် ဆောင်ယူတာပဲ၊ အဲဒါက ပြတဲ့အမြင်နဲ့ ဆောင်ယူရမှာပေါ့၊ အဲဒီ အမြင်က ကာမအကုသိုလ်ကံသင်္ခါရကသာ လွတ်တဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္မဇအနာရောဂါ တွေကဖြစ်စေတဲ့ အသိတွေနဲ့လုပ်တဲ့ ကာမရူပအရူပကံသင်္ခါရအားလုံးကလည်း လွတ် တဲ့ အမြင်ပဲ၊ ဒီအမြင်မသိဘဲ တလွဲအမြင်နဲ့ဆောင်ကြလို့ ငါးပါးသီလ မဆောင်နိုင်ကြတာဘဲ။

ကြုံလာလို့ပြောလိုက်တာ ဒီစကားတွေ ရှည်သွားတယ်၊ ဝိရတီသီလဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရကျင့်ဖို့ သိသူရဲ့ပြချက်ရသူဟာ ဝိသင်္ခါရ ဖြစ်ဖို့ ဝိရတီအကျင့်ကိုကျင့်တဲ့ ဝိရမိတဗ္ဗဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေကို ရှောင်တယ်၊ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရ ရေယာဉ်ကြောမှာ အမျောမခံရတော့ ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်တော့ ကံသင်္ခါရတွေနဲ့ကံသင်္ခါရက ဖြစ်စေတာတွေကို မြင်ခွင့်ရသူ ဖြစ်တာပဲ၊ မြင်တာကိုသုံးသပ်တော့ ကံသင်္ခါရနဲ့ အဲဒါက ဖြစ်စေတာတွေဟာ အချည်းအနှီးတွေ အကျိုးမများဘဲ အကျိုးများ တယ် သိမှီတာတွေဖြစ်ကြောင်း သိတော့ ဒါတွေကို စက်ဆုတ်တယ်၊ မဖြစ်သေးတာမဖြစ်အောင်နဲ့ ဝိသင်္ခါရမဖြစ်သေးတာ ဖြစ်အောင် ဖြစ်ပြီးတဲ့ ဝိသင်္ခါရတွေ ဆထက်တိုးဖြစ်အောင် အားထုတ်တာပဲ။

ဒါဟာ ဝိရတီသီလကို အားဖြည့်တဲ့ နာကျင်တာတွေပဲ၊ ဝိသင်္ခါရအားထုတ်တာလို့လည်း ပြောရမှာပဲ၊ ဒီလိုအားထုတ်ရင် တရားအားထုတ်တာ ဖြစ်တာပဲ၊ အကြောင်းကတော့ ကမ္မဇအနာ

ရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ ရောက်ကြောင်းဟာ ဆောင်စရာ ဝိသင်္ခါရ အကျင့်ပဲ။ ဒါကို တရားလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါ အားထုတ်တာ ဖြစ်လို့ တရားအားထုတ်တာ ဖြစ်တာပဲ။

ဝိရတီသီလကို အားဖြည့်တဲ့အကျင့်မှာ သတိထားတာလည်း ပါတယ်။ “သတိထား တယ်”ဆိုတာကို ဘယ်မှာ သတိထားမှာလဲ မေးရင် ကံသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာ ရောဂါတွေမှာ သတိ ထားရမှာပဲ။ အဲဒီကမ္မဇအနာရောဂါမှာ ကိုယ်ကာယလည်းရှိတယ်။ စိတ်လည်းရှိတယ်။ ခံစားမှုလည်းရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ အလုပ်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါတွေမှာ သတိထားရမှာပဲ။

အဲဒါတွေမှာ ဘယ်လို သတိထားမလဲလို့လည်း မေးစရာ ရှိတာပဲ။ အဲဒါရဲ့ အဖြေက ကမ္မဇအနာရောဂါတွေမှာ ရောဂါထစရာနဲ့ ကြုံရင် ရောဂါထလာတတ်တာတွေရှိတယ်။ အဲဒီရောဂါထလာတာ တွေကို သတိထားရမှာပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါမှာ မှားယွင်း ချွတ်ချော်တဲ့ သိရှိ၊ခံစား၊ မှတ်သား၊တုံ့ပြန်၊ ရှင်သန်လှုပ်ရှားတွေ ရှိပေမယ့် အဲဒါ တွေဟာ အိပ်နေကြတယ်။ အိပ်နေတာကို နိုးကြွလာအောင် နှိုးဆွတာ ခံရမှ အိပ်နေတာတွေက နိုးကြွပြီး ထလာကြတာပဲ။ အဲဒါတွေက ကံ သင်္ခါရတွေကို လုပ်ဖို့ လိုလားတာတွေနဲ့ မလုပ်ရလို့ မကျေနပ်တာ တွေပဲ။ အဲဒါတွေကို သတိဖြစ်နေအောင် လုပ်တာက ဘယ်အတွက် လုပ်တာလဲဆိုရင် ကံသင်္ခါရ လုပ်ချင်စိတ်တွေနဲ့ မလုပ်ရလို့ စိတ်ပျက် တာတွေရှိနေရင် ကံသင်္ခါရလုပ်ရတဲ့ဆီကို အပေါက်အလမ်းရှာပြီး အရောက်သွားမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

အရောက်သွားရင် ကံသင်္ခါရတွေ လုပ်ဖြစ်တဲ့အဖြစ် ရောက် ပြီး ဝိရတီသီလဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရအကျင့်တွေ ပျက်မှာကို မဖြစ်စေဖို့ပဲ။ ဝိရတီသီလ စောင့်ထိန်းတဲ့ ဝိသင်္ခါရသီလ အကျင့်တွေ မပျက်အောင်

ဒီလိုထဲတွဲစိတ်တွေ ရပ်တွေကို နိုင်ဖို့ သတိထားရတာပဲ။ နောက်ထပ် ဝိရတီသီလဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရအကျင့်ကို အားဖြည့်တာအဖြစ် ကံသင်္ခါရနဲ့ အဲဒါကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါအပေါ်မှာ အပြစ် တင်တဲ့စိတ်တွေ မရွေ့အောင်ထားတာဘဲ။ ဘယ်လိုအပြစ်တွေ မြင်တာ လဲ။ ကံသင်္ခါရနဲ့ အဲဒါကဖြစ်စေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေဟာ လူအဖြစ် မဟုတ်တဲ့ လူ့ရန်သူ သူစိမ်းတွေဖြစ်တာနဲ့ လူကို ဒုက္ခမျိုး ပေးတဲ့အရာဖြစ်တာ ပျက်စီးမှုအမျိုးစုံ ဖြစ်စေတာတွေကို ဈာန်အလီလီ ဝင်တဲ့အထိ ပွားများတာပဲ။

ဒီကံသင်္ခါရကိုရှောင်တဲ့ ဝိရတီ သီလဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရအကျင့် ကို အားဖြည့်တော့ ရှေးက မသိဘူးတဲ့အသိတွေ ကျင့်သူမှာ ထင်လာ တယ်။ ကျင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ကံသင်္ခါရအဟောင်းတွေ နောက်လိုက်ပြီး အောက် မေ့ သိမြင်တာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီသင်္ခါရတွေက ဖြစ်စေလိုက်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါရှင်တွေရဲ့ အဖြစ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်သူတွေကိုလည်း သူ့အကောင်နဲ့ သူ့အကောင် ကွဲပြားသိလာတယ်။ ပြီးတော့ ဒါတွေဟာ စိတ်ကုန်စရာတွေလို့လည်း သိလာတယ်။

ဒီလို ဝိရတီသီလဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရအကျင့်ကို အားဖြည့်တဲ့ အကျင့်တွေကျင့်ရင် ဖြတ်ကနဲ လျှပ်ခနဲ ဒီလိုအသိတွေ ထင်လာကြ တယ်။ ဒါတွေဟာ ဝိသင်္ခါရအကျင့်ကို အားဖြည့်ကျင့်ရာက ရလာတဲ့ အဖြစ်တွေပဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာလမ်းမှာ အ ကျင့် သုံးစုရှိတဲ့အနက် နောက်ဆုံးအကျင့်က ဝိသင်္ခါရဉာဏ်အကျင့်ပဲ။

ဒီအကျင့်က ဝိသင်္ခါရအားဖြည့်အကျင့်က ရှေးက မသိဘူး တဲ့အသိတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး သိအောင်ကျင့်ရတဲ့အကျင့်ပဲ။ အကောင် ဘလောင်အမြင်တွေဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ အဖြစ်တွေပဲ။ လူစင် စစ်က ခွေးကောင် ဝက်ကောင် တစ္ဆေကောင် သရဲကောင် ငရဲကောင်

ပြိတ္တာကောင် အသူရကာယကောင်နဲ့ နတ်ကောင် ဗြဟ္မာကောင် အသွင်တွေ ပေါက်အောင် သူတို့ သိရှိခံစား မှတ်သားတုံ့ပြန် ရှင်သန် လှုပ်ရှားအဲဒီ အဖြစ်တွေဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မတူကွဲပြား ခြားနားကြတာပဲ။

ထင်ရှားအောင် ဥပမာဆောင်ရင် ကဇာတ်ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ ဇာတ်ကကြရာမှာ မင်း ပုဏ္ဏား မင်းသား မင်းသမီး ဝန်ကြီး သူဌေး သူဌေးကတော် အလုပ်သမား အားလုံးဟာ လူတွေပဲ။ အဲဒီဇာတ်သမားလူတွေမှာ အဝတ်အဆင်တွေ ပြုမူနေထိုင် ဟန်တွေ ပြောဆိုတဲ့ စကားတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပဲ။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်ခုံပေါ်က ကားလိပ် ရှေ့မှာ ထွက်လာတဲ့အခါ ဇာတ်ပွဲကြည့်သူတွေက သူတို့ကိုသူတို့ ပြကြတဲ့ ဇာတ်ရုပ်အတိုင်း မြင်ကြတာပဲ။ ဒါဟာ သဏ္ဌာန် လုပ်တာက သရုပ်နဲ့ တူအောင်လောက်ပဲ။

ကမ္မဇအနာရောဂါကြောင့် ဖြစ်နေတဲ့ သဏ္ဌာန်တွေ လုပ်ထား တာတွေ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ရောကိုယ်ရော အဲဒီသဏ္ဌာန်တွေ ဖြစ်နေတာ တွေပဲ။ လူပဲ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ ဒီလိုအမူအရာတွေ ဖြစ်ဖို့ အလွဲလွဲအချော်ချော် ကျင့်မှားမိလို့ပဲ။ အဲဒီ ကျင့်မှားတာဟာ ကံသင်္ခါရပဲ။ ငရဲ ကံသင်္ခါရ အမှားကျင့်တော့ ငရဲအကောင် သဏ္ဌာန်ရှိ တဲ့ သိရှိ ခံစား မှတ်သား တုံ့ပြန်ရှင်သန်လှုပ်ရှားတွေ ဖြစ်တာပဲ။ တစ်ခြား အကောင်ဘလောင်တွေနဲ့ နတ်ဗြဟ္မာတွေဟာ ကမ္မဇအနာ ရောဂါရဲ့ အဖြစ်သဏ္ဌာန်တွေပဲ။ ငရဲရောဂါ တိရစ္ဆာန်ရောဂါ ပြိတ္တာ ရောဂါ အသူရကာယရောဂါ နတ်ဗြဟ္မာရောဂါတွေပဲ။ ဒီအကောင် ဘလောင်တွေရဲ့အဖြစ်ဟာ ကမ္မဇအနာရောဂါရဲ့ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု မတူတဲ့ ရောဂါအဖြစ်တွေပဲ။

ရောဂါအစွဲကပ်ခံရသူဟာ လူ့အသိ ခံစား မှတ်သား တုံ့ပြန် ရှင်သန် လှုပ်ရှားမှုတွေ အပျောက်ခံရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ရောဂါရှိသူရဲ့ အသိဟာ လူ့အသိမဟုတ်ဘဲ ရောဂါအသိပဲ။ ခံစား စတာလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီကမ္မဇ အနာရောဂါတွေဟာ လူမှာဖြစ်တာပဲ။ လူကလွဲတဲ့ တခြားမှာ ဒီကမ္မဇအနာရောဂါ မဖြစ်ဘူး။

ဒီရောဂါဟာ လူကြောင့် ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူက အစား မှားတာကြောင့်လည်း ဒီရောဂါ မဖြစ်ဘူး။ လူဟာ အနေမှား စိတ်ကူး မှားတွေ ရှိပေမယ့် ဒီရောဂါ မဖြစ်ဘူး။ ဒီရောဂါရဲ့ဇာစ်မြစ်ဟာ ကံ သင်္ခါရပဲ။ ကံသင်္ခါရမဖြစ်ရင် ဒီရောဂါ မဖြစ်ဘူး။ ကံသင်္ခါရက နတ် ဗြဟ္မာ ကံသင်္ခါရကျင့်ရင် အဲဒီကံသင်္ခါရနဲ့တူတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာခန္ဓာတွေ ရှိသူ ဖြစ်မှာပဲ။ နတ်ဗြဟ္မာ ခန္ဓာဆိုတာ အဲဒါကိုဖြစ်စေတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာ ကံသင်္ခါရထဲက ခန္ဓာတွေမျိုး ခန္ဓာတွေပဲ။ ဒီလိုကံသင်္ခါရတွေက လူမှာ ဘာကြောင့် လာဖြစ်နေရသလဲ မေးစရာပဲ။ လူက ကမ္မဇအနာရောဂါ ကို ငါ့ဟာလို့ စိတ်စွဲတာ ဖြစ်တယ်။ ငါလို့ အမှတ်စွဲတာဖြစ်တယ်။ ငါ့ကိုယ် အတ္တလို့လည်း အယူစွဲတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအစွဲတွေက လူမှာ ကံသင်္ခါရကျင့်တာတွေ ဖြစ်စေတာပဲ။ ကံသင်္ခါရတွေ လူကလုပ်တယ် လို့ မြင်တတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ကံသင်္ခါရတွေကို လုပ်တယ်လို့ အမြင်ခံရတဲ့လူမှာ လူစိတ်ပျောက်နေတာ လူ့ခံစားမှု မှတ်သားမှု တုံ့ ပြန်မှု ရှင်သန် လှုပ်ရှားမှုတွေ ပျောက်နေတာ မသိကြလို့ လူ့ခန္ဓာနဲ့လုပ် တာ မဟုတ်ဘဲ အစွဲကပ်ခံနေရတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါခန္ဓာနဲ့လုပ်တာပဲ။

လူမှာစွဲကပ်နေတဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါထဲက ခန္ဓာတွေက ကံသင်္ခါရတွေကို ဖြစ်စေတယ်။ ကံသင်္ခါရတွေက ကမ္မဇအနာရောဂါ ခန္ဓာကို ဖြစ်စေတယ်လို့ လူမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်နေ ကြတဲ့ အကျိုးတွေလို့ ဝိသင်္ခါရအသိဉာဏ် အကျင့်က အသိတွေ ဖြစ်

လာတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါက နောက်ထပ် ကမ္မဇအနာရောဂါကို ဖြစ်စေမယ့် ကံသင်္ခါရတွေ မလုပ်အောင် ကမ္မဇအနာရောဂါမှာ အိပ်နေတဲ့ အဲဒီရောဂါဟာ ရောဂါမမြင်ဘဲ ငါ့ဟာ၊ ငါ၊ ငါ့ကိုယ်အတ္တလို့ အသိမှား အမှတ်မှား အယူမှားတွေ နိုးကြားထကြွ မလာစေဖို့အတွက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ အဲဒီအစွဲတွေဟာ စွဲစရာ ကမ္မဇအနာရောဂါကို မသိလို့ဖြစ်တာဘဲ။ ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူပေါ်မှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကျိုးလို့ သိတဲ့ အသိကြောင့် ငါ့ကိုယ် အတ္တမဟုတ်တာဘဲလို့ အယူမှား အစွဲအိပ်နေတာ ရှင်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အယူမှားအစွဲ မထနိုင် တော့လို့ အယူမှားကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ မဖြစ်တော့ဘဲ အဲဒါကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဇအနာရောဂါလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတာပဲ။

ဆက်လက်ပြီး ငါအစွဲ၊ ငါ့ဟာ အမှတ်စွဲတွေလည်း ဝိသင်္ခါရ အကျင့်နဲ့ ဒီအကျင့် အားပေးတဲ့အကျင့် ဝိသင်္ခါရအသိဉာဏ် အသိတွေ ဆထက်ပွားတော့ ကမ္မဇအနာရောဂါအပေါ် အမှတ်စွဲ အသိစွဲမရှိတော့ အဲဒါတွေကဖြစ်စေတဲ့ ကံသင်္ခါရတွေ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီလိုမဖြစ်တော့ ကမ္မဇအနာရောဂါတွေက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတာပဲ။

နိဂုံးစကား

ကမ္မဇအနာရောဂါဟာ လူကို ဆုံးရှုံးမှုအကြီးဆုံး ပေးနိုင်တဲ့ ရောဂါပဲ။ ဒီရောဂါက လူတွေ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရဖို့ အလွန်လိုအပ်တာပဲ။ လူ့လောကမှာ လူတွေဟာ တာဝန်အမျိုးမျိုး ထမ်းဆောင်ပြီး အချင်းချင်း မှီခိုရပ်တည်နေကြတာပဲ။ ဒီလိုနေရတဲ့ အထဲက လူတွေဟာ ဖောက်ပြန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေ စိတ်လက် မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရတာပဲ။

အခုမဖောက်ပြန်ဘဲ မှန်မှန်ကလေး တာဝန်တွေထမ်းနေလည်း သူ့မှာဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းကရှိနေတော့ မယုံကြည်နိုင်ကြဘူး။ ကမ္မဇအနာရောဂါအခံရှိနေတာကြောင့် လစ်ရင်လစ်သလို သူကလည်း ဖောက်ပြန်မယ့် လူစားထဲကပဲ။ ရပ်ရွာ၊ရပ်ကွက်၊ မြို့ပြ၊ ခရိုင်၊ ပြည်နယ်၊တိုင်း၊နိုင်ငံ၊ကမ္ဘာဆိုတာ လူတွေနဲ့ ဖွဲ့စပ်စုစည်းထားရတာတွေပဲ။ စိတ်မချရတဲ့လူတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတာဖြစ်တော့ ဘယ်တော့ဖောက်ပြန်မလဲ ရင်တမမ နေကြရတာပဲ။

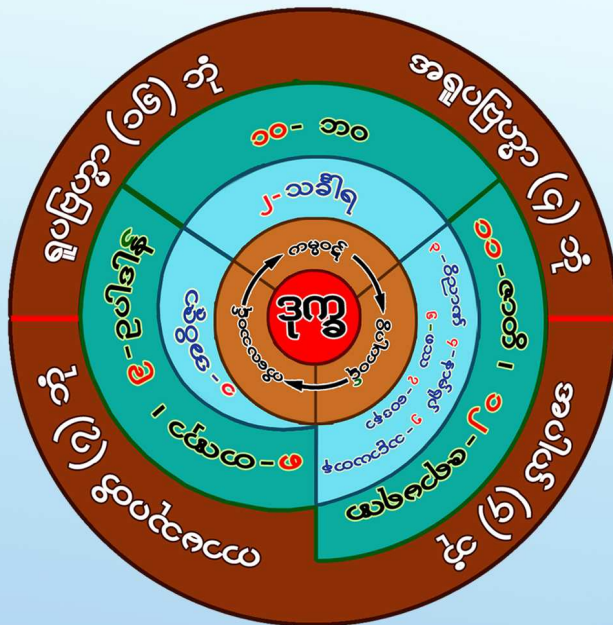
ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် မှန်ဝါးချင်မှုန်ဝါးမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းရာ လမ်းကလေးကို ဖောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကမ္မဇအနာရောဂါက လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားသူဟာ ဒီလမ်းကို ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းကာ ငြိမ်းချမ်းရာ အရောက်သွားပြီး ဒီလမ်းကို ထင်ရှားပီပြင်အောင် ဖော်ဆောင်တဲ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်တဲ့ စေတနာတွေ ပေါ်ပေါက်စေချင်ပါတယ်။

ဒီလောက်နဲ့ ဒီတင်ပြချက် နိဂုံးချုပ်ပြီ။

ဥာဏသာဝက

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ

သမ္မာလမ်းစဉ်၊ မြတ်မဂ္ဂင်ကို၊ တွင်တွင်ပွားများ၊
ကျင့်ကြံသွားက၊ သံသာရဝဋ်စဉ်၊ အကုန်မြင်မည်။

ဝဋ်သံသရာထွက်လမ်း

သုံးခုလည်လျှက်၊ ဤဝဋ်စက်ကို၊ ကွင်းကွက်ပြတ်သား၊
သိထင်ရှားမှ၊ သံသာရမုန်း၊ ဝဋ်ကုန်ဆုံးပြီး၊ အားလုံးသိမြင်၊
နိဗ္ဗာန်ဝင်မည်။